

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎN E

Yıl: 12 / Sayı: 144 / Aralık 1993 / 4,- DM

PKK GENEL SEKRETERİ ABDULLAH ÖCALAN YOLDAŞ SON SİYASAL GELİŞMELERİ DEĞERLENDİRİYOR

BÜYÜK UMUT YILINA GİRİYORUZ

❑ ***Gerçek militanlaşma, gerçek ordulaşma, gerçek partileşme, gerçek hareketli savaş tarzları bu önümüzdeki dönemde kaydedilecektir. Şimdi mevcut olanı bir çocukluk veya delikanlılık aşaması olarak değerlendirelim; bundan sonra olgunluk dönemi savaşımını, onun taktik ustalığını gerçekleştireceğiz.***

Hiç şüphesiz yeni bir yıla, bir çalışma dönemine girerken, siyasal bir çerçevenin, gerçekçi olasılıkları da dikkate alan bir biçimde çizilmesi büyük önem taşır. Ayrıca diğer gerçeklerin de dönemi kazanmak açısından açılması gerektiğini belirteyim. Bununla birlikte neden doğru gelişmek ve yine günümüz için de neden ordulaşmak en temel bir çalışma, bir mücadele biçimi olarak esastır hususlarını özellikle ele aldık. Şimdi partileşmenin de, ordulaşmanın da içinden geçeceği güncel siyasal gerçekliği iyi ortaya koymak gerekiyor. Bu, doğru bakış açısını verir, ufku daha sağlam yakalamaya götürür. Kaldı ki bütün çalışmalar belli bir siyasi yaklaşıma dayanmalıdır.

Genel yaklaşımımız biliniyor; PKK'nin siyasal çizgisi aslında hemen hepimizi somut durumu değerlendirecek kadar güçlü kılmıştır. Ama yine de değerlendirmekte yarar var. Hatta bazı yeni gelişmeler ve artan olasılıklar söz konusudur.

Partimizin yol açtığı siyasi gelişmeler yoğun bir biçimde çoğu ağızlarca, güçlerce günlerdir bütünüyle gündeme hakim kılındığı gibi, düşman bu gündemin artık çözülmesi gerektiğini de bir nolu hedef olarak önüne koymuştur. Görünüşte Türk resmi çevreleri bu savaşı askeri ve siyasi olarak açık bir biçimde yürütüyorlarsa da, bununla birlikte emperyalist hükümetlerden tutalım en yakınımızdaki işbirlikçilere kadar bir "destekçiler korosu"nu da ekleyerek sonuca gitmek istemektedirler. Hatta Tansu Çiller adlı makyajlı bir başbakanla veya makyaj yönü ağır basan bir hükümetle sadece adı konulmayan veya gizli yürütülen bir savaş ile değil, şimdiye kadar verilen birçok savaşın en kapsamlısı, en özel olanıyla karşı karşıyayız. Oldukça da karmaşıktır ve yönü de kolayca kestirilememektedir. Nereye kadar götürmek istediklerini kendileri de fazla bilemez veya kör şiddetin nelere mal olacağını tam kestiremez durumdadırlar.

Son olarak emperyalist devletlerce "PKK'nin yasaklanması" türünden kendini gösteren gelişmeler sembolliktir. Daha doğrusu gizlice destekledikleri bu kirli savaşı, makyaj hükümetini biraz cilalamak, parlatmak için söylenmiş sözler ve uygulamalardır. Makyaj her zaman taze cila ister; işte bu yasaklama kararları da biraz böyledir. Özünde emperyalistler bütün

Devamı 12. sayfada

Gerçek bir savaş ve ZAFER YILI '93

Genelde olduğu gibi bizde de yıl sonlarında o yılın gelişmelerinin toplu bir değerlendirmesini yapmak giderek bir gelenek haline geliyor. Gerçi bizde siyasal gelişmeler her an değerlendirilmeye tabi tutuluyor; yine her Newroz çerçevesinde Mart'ta, 15 Ağustos'ta savaşın başlaması itibariyle savaş yılı anlamında, Kasım ayında PKK'nin kuruluş yıldönümü vesilesiyle toplu değerlendirmeler yapılıyor. Bunlarla birlikte miladi yıl çerçevesinde yıl sonu ve başlarında değerlendirmeler yapmak da yararlı oluyor. Dünya ölçüsünde büyük çoğunluk böyle yaptığı için, bizim de çeşitli yönlerle değerlendirmeler yapmamız genelle karşılaştırma ve görme imkanı veriyor.

Yılın son günlerine doğru savaş karargahları 1993 yılına ilişkin toplu savaş bilançolarını açıklayacaklar. Hem Türk özel savaş karargahı, hem de Kürdistan devrimci savaş karargahı, 1993 yılında yaşanan savaşın sonuçlarına ilişkin kendi bilançolarını verecekler. Kuşkusuz karşılıklı olarak verilen rakamlar çok farklı olacak ve her taraf kendisinin çok başarılı olduğunu ileri sürecek. Fakat her iki bilançonun da bir ortak yanı bulunacak. 1993 yılının gerçek bir savaş yılı olduğu konusunda her iki bilançonun ortaya koyduğu sonuçlar birleşecek. 1993 yılında Kürdistan'da nasıl kapsamlı ve yoğun bir savaş durumunun yaşanmış olduğu bilançolardan açıkça görülebilecek. Temelde yaşanan savaş olduğu için, yıl sonu değerlendirmeleri açısından yayınlanan toplu savaş bilançoları da elbette büyük önem taşıyacak. Fakat değerlendirmeyi sadece bir bilanço olarak ele almak ve rakamlar düzeyinde tutmak bizce yetersizdir. Yaşanan savaş pratiğini, içinden geçtiği siyasal ortam ve yol açtığı siyasal gelişmeler çerçevesinde ele almak ve yeterli olması için bu düzeyde değerlendirmeye tabi tutmak gerekiyor.

Son birkaç yıldır yıl sonları genelde birbirine benziyor. 1992 yılı sonunu hatırlayalım. Güney Savaşı ile yoğunlaştırılan psikolojik savaş zirvede seyrediyordu. Özel savaşla görevli olan bütün devlet organları, kişi ve ku-

Devamı 4. sayfada

1993'ün büyük zaferi 94'ÜN BÜYÜK MÜJDESİDİR

❑ Başkan APO, yılın başında 1993'ün zaferi için ***"Çok fırtınalı bir savaş yılına dönüştüreceğimiz 1993 yılına amansız yüklenelim ve mutlaka kazanalım"*** talimatını veriyordu.

Emperyalizmin de çeşitli biçim ve düzeylerde desteklediği TC-Güney Kürdistanlı güçlerin ittifakıyla PKK'ye karşı başlatılan imha amaçlı "Sandviç harekatı" ardından 1993 yılının kazanılması ya da kaybedilmesi hiç şüphesiz kader belirleyici bir önemde olacak ve savaşan tarafların geleceğine ciddi etkilerde bulunacaktı. Dolayısıyla ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından çok kapsamlı hazırlıklar temelinde büyük çıkış yapmak ve böylece yıla en zengin mücadele taktikleriyle yüklenerek kazanmak olmazsa olmaz kabilinde dönemsel bir görevi ifade ediyordu.

1993 yılının görevlerini birçok yönüyle belirleyen ve bu görevlerin başarılması doğrultusunda çok zengin perspektifler çizen Başkan APO, mücadele güçlerimizin doğru önderlik tarzını egemen kılmaları ve olası bütün gelişmeleri ulusal kurtuluş savaşının lehinde kazanımlara dönüştürmeleri için bitmez tükenmez çabalar sergiliyor, yoğun destekler sunuyordu.

Gerçekten yıla amansız yüklenildi, fırtınalı bir savaş yılına dönüştürüldü ve sonuçta beklenenin de ilerisinde büyük kazanımlarla kapatıldı. 1993 yılının mücadele tarihimizdeki en önemli özelliği ise, her yıldan daha fazla büyük siyasal atılımlar başlatması ve bu çıkışların PKK'nin imajına büyük puan kazandırmış olmasıdır.

Devamı 2. sayfada

1993 zaferi şehitlerimizin kanıyla kazanıldı

TÜRKAN ERDOĞAN / YAŞAR KELEKÇİ

10-11. sayfalarda

Emperyalizmin PKK'yi kuşatma planları ve bu senaryoda Almanya'nın başaktörlük görevi

■ *Bugün dünyanın çeşitli bölgelerinde emperyalist sisteme karşı mücadele halinde bulunan halklar vardır. Ancak Kürdistan ulusal kurtuluş savaşı ve bu savaşın öncüsü kadar bir bütün olarak emperyalist sistemin şimşeklerini üzerine çeken başka bir mücadele ve öncü devrimci güç yoktur.*

■ *Halkımız anti-emperyalist mücadele bayrağını dalgalandırdığı ve emperyalist kuşatmaya karşı mücadelesini başarıyla sürdürdüğü sürece, muazzam potansiyel dostlarını harekete geçirmesini bilecek ve dünya çapında halkların engin desteğini kazanacaktır.*

Federal Almanya Cumhuriyeti İçişleri Bakanlığı, 22 Kasım 1993 tarihli kararı temelinde, Kürdistan İşçi ve Kültür Dernekleri Federasyonu (FEYKA-Kurdistan) ve bu federasyonun bünyesinde yer alan çok sayıda dernekle Kürdistan Komitesi'nin bu ülkedeki faaliyetlerini yasakladı. Kürdistan Haber Ajansı (KURD-HA) ile Berxwedan Yayıncılık Limited Şirketi'nin faaliyetleri de bu yasak kapsamına alındı. Bakanlık kararında bu dernekler ve kuruluşların "PKK'nin yan örgütleri" oldukları belirtiliyor; yasaklama gerekçesinde adı geçen dernek ve kuruluşların "halkların dostluğu" düşüncesine aykırı düştükleri, Federel Almanya Cumhuriyeti'nin "iç güvenliği, kamu düzeni ve diğer önemli çıkarları için tehlike teşkil" ettikleri iddia ediliyordu. Bunun da ötesinde, şimdiye dek görülmemiş bir uygulamaya başvuruluyor; "Yasaklanan derneklerin simgelerinin yasağın icraat süresi boyunca alenen, bir toplantı sırasında veya dağıtılan veya dağıtılma amacıyla neşredilen yayınlarda, sesli ve resimli kayıtlarda, suret ve tasvirlerde kullanılması"nın "yasak" olduğu vurgulanıyordu. Fedaral Almanya Cumhuriyeti'nin yasakları ve baskınlarını Fransa'nın aynı doğrultudaki

Devamı 7. sayfada

1993'ün büyük zaferi

94'ÜN BÜYÜK MÜJDESİDİR

Baştarafı 1. sayfada

Bu siyasal gelişmeler sonucunda teröristin kim olduğu sorusu kesin cevabını buldu.

Savaşın sıcaklığı ve acımasızlığı altında geçen günler, 1993 yılının sonlarında tarihi hesaplaşma günlerine dönüştü. Türkiye Cumhuriyeti'nin Kürdistan'daki otoritesi tartışma konusu oldu. Bu, Türk egemen sınıflarında şimdiye kadar görülmeyen bir paniğe yol açtı. Sistemin çözülüş sürecinin hızlanması karşısında topyekün özel savaşa tüm kesimlerin katılması yönünde seferberlik başlatıldı.

En son emperyalizmin de Batı'dan PKK'ye karşı fiili olarak harekete geçmek zorunda kalması, müttefik Türkiye'nin Kürdistan'daki savaşı kaybetmesinin bariz bir ifadesidir. Şimdi emperyalist saldırılar da malzeme olarak kullanılıp yoğun bir psikolojik savaş yürütülüyor. Her açıklama ve ilgili her haber neredeyse "PKK bitirilecek" sözleriyle başlıyor, "terörün kökü kazınacak"la da bitiyor. TC sömürgeciliğini ve Batı emperyalizmini "PKK sendromu" sarmıştır. Kürdistan devrimi, adeta bir hayalet gibi karşı-devrim güçleri üzerinde dolaşıyor. PKK'nin nereden gelirse gelsin her türden saldırıya hazır olma ve boşa çıkarma gücünde olduğu Kürdistan devriminde ulaşılan aşamanın en belirgin özelliği durumundadır. Buna rağmen dört bir yandan "PKK'nin sonu geldi" propagandasının yapılması, her şeyin merkezine bu yönlü psikolojik savaşın konulması, bir yerde asıl gerçeklerin cevabı olmaktadır. Tarih bütün bunları not ediyor ve son sözü söyleme gücünde olanı belirliyor. Bir "terör örgütü"nü düşünün; dünyanın egemen devletleri çok yönlü harekete geçmek zorunda kalıyorlar. Yine, "en geç bahara kadar sonu gelecek" denilen bir "terör örgütü"nü düşünün; dünyada ilk kez bu kapsamda kolları her tarafta olan bir uluslararası mutabakatla kuşatmaya alınmak isteniyor.

Tarih, PKK'nin tasfiye olmak bir yana, bu büyük saldırı kuşatması altında bile müthiş kazandığını yazacaktır.

BİR KEZ DAHA NEDEN ULUSLARARASI MUTABAKAT?

PKK gerçekliği nedir, nasıl ortaya çıktı ve kimin adına kimden ne istiyor? Onun çıkışına temel teşkil eden taleplerinden daha insani, daha haklı ve daha gerçekçi istemler dünyanın neresinde ve kimler tarafından dile getiriliyor? Kutsal bir amaç olmasaydı, dünyanın neresinde hangi insan PKK'nin içinde bulunduğu koşulları yaşamak isterdi? Yine hangi genç insan bu kutsal amaç olmadan gözü kapalı bir şekilde ölümün an meselesi olduğu bir zorlu savaşta tarifi yapılamayan bir coşkuyla yer almak isterdi? Demek ki Kürdistan halkı, benzeri daha bulunmayan TC sömürgeciliği gibi bir barbar gücün en azgın terörüne, en kanlı katliamlarına rağmen, bunlara gerekçe gösterilen bir "terör örgütü"nün etrafında boşuna toplanmıyor? Her şey kutsal bir dava içindir. Cevapları, bu konuya her yönüyle açıklık getiren sorular daha da sıralamanın gereği olmadığını düşünüyoruz. Bununla gerçekleri anlamak ve doğruların savunuculuğunu yapmak isteyenler için her şeyin olanca açıklığıyla ortada olduğunu vurgulamak istiyoruz.

Özellikle emperyalizmin, PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesine karşı TC'nin yanında gizleme gereğini duymadan fiilen yer almasını güncel bazı çıkarlar, bilinen bazı gerekçeler içinde değerlendirmek, gerçeğin derinlerdeki boyutunu görememek ya da kavrayamamaktır. Yine bunun Kürdistan devriminde sonuç aşamasını ifade ettiği yönünde bir değerlendirmeye ulaşmamak ciddi bir politik körlüktür.

Emperyalizmin ve ona bağımlı sömürgeciliğin PKK'ye karşı oluşturduğu birlik, hiç şüphesiz sıradan, önemsiz bir gelişmenin sonucu değildir. Kürdistan devriminin karakteri, gerçekleşmekte olduğu coğrafyanın stratejik önemi, yine emperyalist-sömürgeci devletlerin hayati çıkarlarının bulunduğu Ortadoğu bölgesinde halk devrimlerine yol açıcı özelliği, bu uluslararası mutabakatın nedenlerini iyi izah etmektedir. 2 Ağustos 1990 tarihinde Irak'ın Kuveyt'i kendi topraklarına katması yönündeki girişimine karşı neredeyse bütün dünya güçlerinin dörtbir yandan harekete geçmesi, en son modern tekniğin kullanıldığı bir savaşı başlatması ve bunun için çok ciddi risklerin göze alınması bu konuda fikir veriyor. Öte yandan 1990'lı yıllara kadar emperyalizmin reel sosyalist sisteme karşı oluşturduğu blok ve bu blokun sistemli bir şekilde ittifak halinde çok yönlü saldırılar geliştirmesi hala hafızalarda tazeliğini korumaktadır.

Irak, emperyalist ve reel sosyalist

> "PKK'ye yönelik bu karşı-devrimci plan bahara kadar başarıya ulaştırılmazsa, emperyalizm ve sömürgeciliğin, hizaya getirmek istedikleri PKK tarafından hizaya getirilmeleri kaçınılmaz olacaktır. Zaman kısalmıştır. Devrim ile karşı-devrim bir yerde final savaşımıyla karşı karşıyadır."

sistemlerin en modern askeri teknikleriyle müthiş silahlanan bir devletti. Reel sosyalist sistem ise hemen her alanda emperyalist sistemle yarışabilecek bir dengeyi yakalayarak karşı taraf için büyük bir tehlike durumunda olan bir bloktu. Çok çeşitli nedenleri olmakla birlikte, emperyalist sistem, muazzam bir şekilde her türlü silahla donanan ve bu temelde olası her türlü saldırıya hazırlanan Irak'ı kısa sürede felç ederken, reel sosyalist sistemi de onun iç zayıflıklarından yararlanarak dağıttı ve kendi sömürü sahalarına çevirmekte zorlanmadı. Emperyalizm bununla da yetinmiyordu, "yeni dünya düzeni" adı altında yeni stratejileri ve bunun politikalarını yedekli seçenekler çerçevesinde şekillendirerek dünyanın her tarafında çıkarlarını tehdit eden muhalefet güçlerini, örgütlerini de ya ezme, ya da sisteme entegre etme temelinde harekete geçiyordu. "İnsan hakları", "Demokrasi", "Barış" söylemleri ile maskelenen, böylece esas karakteri dünya kamuoyundan saklı tutulan bu politikada az mesafe de alınmadı.

Her şeyin, bütün global sorunların görüşmeler yoluyla ya da barışçıl girişimlerle çözüm yoluna sokulacağı söylendiği ve bunun "yeni düzen" politikasıyla halledileceği belirtildiği bir dönemde, en çok önemsenen Ortadoğu'da Kuveyt krizi patlak veriyordu. Bu "yeni dünya düzeni" politikasına ilk ciddi darbe anlamına geliyordu. Fakat yukarıda belirtildiği gibi Irak'ı dize getirmek zor olmuyordu. Nitekim şimdi Saddamlı Irak, emperyalizmin pençeleri altında istenildiği gibi oynatılıyor, kullanılıyor; Ortadoğu'daki gelişmelerin seyrine göre yönlendiriliyor.

Emperyalizm bütün bunları başarırken, ciddi mesafeler katederken ve böylelikle hedefine adım adım yaklaşırken PKK bu süreci nasıl karşılıyordu? PKK ne modern savaş tekniğiyle donanan bir devlet ve ne de emperyalistlerle her alanda dengeyi sağlayan bir sistemdi. Güçlü sayılabilecek devletler sert yenilgilerle felç olurken, dev sistemler yerle bir olmaktan kurtulamazken ve bunlara dayanılarak kapitalizmin zaferi ilan edilirken, PKK'nin olumsuz etkilenmesi bir yana, onun mücadelesi bu süreçte daha büyük ve kalıcı gelişmeleri nasıl sağlayabiliyordu? Adından "cinayet şebekesi", "terör örgütü" vb. sıfatlarla bahsedilen PKK'yi böyle bir konumda tutan gerçek nedir? Söylendiği gibi bir "terör örgütü" olsaydı, bir halkın önder gücü olma özelliğinden yoksun bulunsaydı bu şekilde ayakta durması nasıl mümkün olabilirdi? Hangi güçlü devlet, dış bir ülkede de demeyelim, kendi yasalarının hakim olduğu sınırlarında 100 binleri bir araya getirebiliyor? Bundan hareketle soruyoruz: Terörizmin en temel ölçülerinden biri halktan kopuk, ondan onaysız saldırı gücü olmaksa, en büyük terörist ABD değil midir; Almanya, Fransa vb.'leri büyüklüklerine göre teröristlikte ABD ardından ikinci ve üçüncü sıraları paylaşmıyorlar mı? Yine bu ölçüye göre dünyada terörizmden en uzakta bulunan gücün de PKK olduğu konusunda tartışmaya gerek var mıdır?

İddia ediyoruz ve ortada apaçık olan gerçeklere dayanarak söylüyoruz:

Dünyada hiçbir güç, PKK kadar kitle tabanına sahip değildir. Dünyada hiçbir kitle, PKK kitlesi kadar ne örgütlüdür ve ne de militan özelliklere sahiptir. Bu düzeyin hangi saldırı güçlerinin kuşatması altında ve hangi olanaksızlıklar ortamında sağlandığını PKK'nin azılı düşmanları çok iyi bildiğinden, bunu açıklamanın hiçbir gereği yoktur.

"Bir avuç terörist grubu", emperyalist sömürü dünyasını sarsıyorsa, bundan dünya insanlığı katkı görüyorsa, varsın PKK'nin adı böyle anılsın! Tarihe itibarsız, gülünç ve ikiyüzlü olarak geçecek olan PKK değildir.

Bu gerçekleri izah etmeye çalışmamızın nedeni, PKK karşısında emperyalist-sömürgeci blok oluşturan güçler bu konuda kör cahiller oldukları için değildir. Abdullah Öcalan yoldaşın PKK'nin çıkışını, *"Gerçekten de PKK'nin çıkışında hem sosyalizmin ideolojik ve teorik gelişiminin, hem de reel sosyalizmin vücut bulmasının payı büyüktür. Sosyalist dünya görüşü ve uygulaması olmasaydı, PKK gerçeğini ortaya çıkarmak herhalde aklımıza gelmezdi. Biz dünya görüşünü özümsediğimiz zaman, onun tarihsel planda ezilenler ve sömürülenlerin günümüzdeki mücadelelerinde benimsedikleri ideolojik bayrak olarak değerlendirdik. Onun bilimsel ifadesini güncel bilim öğretisi olarak ele aldık. Bu bayrak altında bu öğreti ve ideolojinin kılavuzluğunda kendi kurtuluş problemimizi çözebileceğimize inandık. Bu temelde partileşmeye, ulusal kurtuluşa atılmaya ve onun her türlü pratiğine kadar yürümeye cesaret ettik"* şeklindeki tanımlamasına karşı-devrim güçleri inanıyorlar ve ulusal korkuları da PKK'nin bu temelde bir gelişmeyi sağlıyor olmasıdır.

> "Emperyalizmin ve ona bağımlı sömürgeciliğin PKK'ye karşı oluşturduğu birlik, hiç şüphesiz sıradan, önemsiz bir gelişmenin sonucu değildir. Kürdistan devriminin karakteri, gerçekleşmekte olduğu coğrafyanın stratejik önemi, yine emperyalist-sömürgeci devletlerin hayati çıkarlarının bulunduğu Ortadoğu bölgesinde halk devrimlerine yol açıcı özelliği, bu uluslararası mutabakatın nedenlerini iyi izah etmektedir."

Emperyalizm tarafından bir reel sosyalist sistem yıkılırken, sosyalizmin bir daha dirilmemecesine kapitalizm alternatifi karşısında yok olduğu şeklinde düşler kuruldu. Aradan geçen birkaç yıl gibi kısa bir süre sonra kurulan düşlerin boş hayallerden öteye gitmediği sayısız örneklerle ortaya çıktı. Diğer gelişmeleri bir tarafa bırakalım, eski reel sosyalist Doğu Avrupa ülkelerinde yaşanmakta olan mevcut durumlar, kapitalizm alternatifinin insanları uyuşturmak, asıl sorunlarından çok uzaklara düşürmek ve böylece sömürüyü pürüzsüzce kendi kuralları içinde gerçekleştirmekten farklı bir şey olmadığını en çok bu gerçeğe muhatap olan halklar görmektedirler. Bir yandan büyük sahte vaatlerine rağmen sosyalizme alternatif olmadığını ve temel karakterinden dolayı hiçbir zaman olamayacağını gören emperyalist kapitalizm, öte yandan hem de dünyanın en hassas bölgesi olan Ortadoğu'nun Kürdistan sahasında bilimsel sosyalizm kılavuzluğunda PKK'nin insanlık cumhuriyetine, insanı yüceltme alternatifine tanık olmaktadır. Bunu gerçek bilimsel sosyalist sistemin sağlam adımları ve dünyanın ezilen halklarına kurtuluş modeli olacak bir mücadele biçiminde görmektedir.

Evet, emperyalist ve sömürgeci politikaların ve saldırı uygulamalarının yüzeydeki biçimlerine takınılmasa, bu güçlerin PKK'nin ne olup olmadığını, ne yapmak istediğini ve sonuçta ulusal kurtuluş mücadelesinin nasıl bir gelecek yaratacağını görebildiklerini ve bu nedenle ısrarla PKK gerçeğini karaladıklarını, çok çirkin sıfatlar yakıştırarak tasfiye etmeye çalıştıklarını belirlemek zor değildir. Nitekim PKK, reel sosyalizmin yıkılışının temel nedenlerini çok iyi kavramış, tahlil etmiş ve çıkarılması gereken doğru sonuçlar temelinde sosyalizm yaklaşımını güçlendirerek sürekli kazandırma tutumuna dönüştürmüştür. Sosyalizmi reel sosyalist sistemin şahsında görülen biçimiyle ne bir ekonomik model, ne emperyalist sistemle rekabet ittifakı, ne de halktan kopuk onun üstünde bürokratik devlet aygıtı olarak değerlendiriyor. Bunların tersine sosyalizmi bir insanlık sorunu, onurlu yaşam mücadelesinin kılavuzu olarak yorumluyor ve onun uygulamasına var gücüyle yükleniyor. Bu tutum, hiçbir engel tanımadan PKK'ye kazandırıyor ve bu kazanımlar kalıcılaşarak yeni kazanımlara temellik ediyor.

Çünkü, *"PKK saflarında yetişen herkesin sosyalist olarak yetişeceği, büyüyen PKK'nin büyüyen bir sosyalizm anlamını taşıdığı ve PKK önderliğinde ayağa kalkan halkın sosyalist ülkülerle ayağa kalkan bir halk olduğu kesindir"* diyor Abdullah Öcalan yoldaş. PKK'nin halklaşma düzeyi, bunun nitel ve nicel gelişmesi, pratikte gerçekliğe dönüşmesi tarihte fazla tanık olunmayan, son yüzyılda ise hiç görülmeyen bir örnektir. Kürdistan'da PKK'yi desteklediği gerekçesiyle halka yönelen sömürgeci TC'nin saldırı güçlerine karşı yürüyen kitleler, "PKK halktır, halk biziz" sloganını haykırdılar. Yine Almanya'da yürüyüş yapan Kürdistanlı yurtseverler, Avrupa'nın bazı devletlerinin PKK'yi yasaklamasına karşı, "PKK biziz, bizi yasaklayamazsınız" sloganlarıyla söz konusu yasaklamaları delerek işlevsiz duruma getirdiler. Kürdistan'da ve Kürdistan dışında ortaya çıkan ve aynı anlama gelen bu iki örnek, PKK'nin Kürdistan halkında ruh birliğini, irade birliğini, amaç birliğini yarattığını, ortak sorumluluk bilinci ve duygusunu geliştirdiğini çok somut bir biçimde gösteriyor.

Halkların emperyalizmin ve sömürgeciliğin yoğun ideolojik-politik saldırısı, yaşamın bütün sahalarında ağır psikolojik bombardımanı altında bulunduğu koşullarda Kürdistan hal-

kının bu militan örgütlü yapısı, amaç uğruna seferber olması nasıl açıklanabilir; dünyada bir benzer örneği daha bulunabilir mi? Bir Fransız istihbarat yetkilisinin *"PKK bir talimatla anında bütün Avrupa'da önemli Kürt gruplarını harekete geçirebiliyor"* şeklindeki açıklaması, aslında emperyalist güçlerin müthiş ürktüğü bir gelişmeyle karşı karşıya olduğunu tüm açıklığıyla ifade ediyor. Demek ki, PKK bir dernekte veya herhangi bir kurumda üslenen bürokratik bir örgüt değildir. PKK, Kürt insanının bulunduğu her yerdedir. Hem maddi ve hem de manevi olarak yer edinmiş bir çağdaş insanlık akımı, hiçbir saldırı veya komplo karşısında yıkılamaz sağlamlıkta örgütlenen ve amacına sıkı sıkıya bağlı mücadele yürüten bir harekettir.

Kürdistan'da PKK önderliğinde yaygınlaşan ve derinleşen sosyalist içerikli ulusal kurtuluş mücadelesiyle yeni bir insan tipi yaratılıyor. Hiçbir varlığı, etkinliği olmayan düşürülmüş köle kişilikten insanca yaşamın mücadelesine ölümüne katılım sağlayan bir kişilik yaratmak devrim kadar önemli olan bir köklü değişim, birçok çevrenin mucize olarak değerlendirdiği bir altüst oluştur. "Bu dünyada yerim yok veya ben buna layık olmayacak kadar düşürüldüm; artık bu benim değişmez kaderimdir; adam olamayacağım kesinleşmiştir" vb. kölelik anlayışları ve tümden teslimiyet yaklaşımlarıyla kendini kandıran tip, günümüzde PKK bilinciyle kafasındaki bu karakolları taş üstünde taş bırakmamacasına yerle bir etmiştir. Bu, hiçbir şekilde kabul edilemeyecek kadar kölelikten ibaret olan eski yaşamın yıkılışı ve bunun yerine görkemli bir yaşamın yaratılışıdır. Bu büyük yıkılış ve büyük yapılanışın gerçekleştiği vatanın Ortadoğu'nun kilit noktasında, Mezopotamya'da bulunuyor olmasının diğer bir anlamı vardır. Mezopotamya, tarihte insanlığın-uygarlığın beşiği rolünü oynamıştır. İnsanlık veya uygarlık buradan dünyaya yayılmıştır. Tarihin bir cilvesi olarak, geçmişte insanlığın gelişimine beşiklik yapan, merkezi bir vatan olan Mezopotamya'da şimdi de insanlık öylesine düşürülüyor ve bu düşürülmüşlüğün böyle devam ettirilmesi yönünde öylesine kuşatmalar geliştiriliyor ki, adeta geçmişin intikamı alınıyor.

Bu nedenle, sadece Ortadoğu'da değil, bütün dünyada oldukça düşürülen insanlığın yüceltilmesi yönünde temsil ettiği büyük çıkışın bayrağını kararlıca yürüten bir akıma karşı dünyanın dört bir tarafından saldırıların başlatılması anlaşılabilir bir gelişmedir. Kaldı ki, Kürdistan'ı insanlığın cumhuriyetine dönüştürme amacında olan PKK'nin yürüttüğü mücadelenin etkisi, Kürdistan'ın sınırlarını aşmış, dünyanın bütün merkezlerine yansımıştır. Parçalanan, dünyanın her tarafına savrulan Kürtler, bulundukları her alanda PKK'nin etkisini yaşamakta, PKK'nin tarih bilincini almakta. Kürdistan'a karşı suç işleyenlerin yakasına yapışmakta, en doğal insani haklarını koparmak için harekete geçmekte, eskisi gibi katledilmesine seyirci kalmamakta ve kurbanlık koyun gibi başını uzatmayı asla düşünmemektedir.

Bu büyük bir devrimdir ve bu devrim en büyük etkisini de saldırıda bulunan emperyalist ülkelerde göstermektedir.

Bu anlamda PKK'nin temsil ettiği akım, bunun ideolojik-politik yaklaşımı "Tek alternatif kapitalizmdir" safsatasını gün geçtikçe uluslararası alanda da geçersiz kılıyor. Böylece emperyalizmin insan hakları, demokrasi, barış konularında tamamen ikiyüzlü bir politika yürüttüğünü pratik mücadelesiyle ortaya çıkarıyor ve bunun teşhirini bütün dünya kamuoyu nezdinde gerçekleştirmeyi başarıyor. Sömürgeciliğin ve emperyalizmin dev iletişim araçlarına, medya tekeline rağmen, oluşturulan bütün setleri kendi imkanlarını sonuna kadar kullanarak delip geçiyor. Bunu sömürgeci yetkililer defalarca itiraf etmiş ve emperyalistler de yakından tanık olmuştur. Emperyalist ülkelerin Kürdistan enformasyon bürolarına, basın-yayın kuruluşlarına, yurtseverlerin bilgilenme-bilinçlenme ve bir araya gelip kaynaşma yerleri olan derneklerine yönelmeleri bu noktada daha çok somut ifadesini bulmaktadır. Nitekim bu güçler de bilmektedir ki, PKK emperyalist ülkelerde bulunmuyor; asıl mücadele sahası ve dünyanın her tarafına savrulan halkımız için kutsal vatan olan Kürdistan'da dişe diş, nefes nefese bir savaş yürütüyor. Dolayısıyla bu savaşın dünyaya yayılan aydınlanma yolunun önünü kesmek, barikat kurmak istiyorlar.

Bu, TC'den sonra emperyalizmin de PKK karşısındaki savaşında yorgun düşmesi ve kendi yenilgisini ilan etmesi anlamına geliyor. PKK'nin önderlik ettiği mücadelenin enternasyonalist özelliğinin artan bir biçimde güç kazanması, rolünün büyümesi, etkinliğinin yayılması karşısında emperyalizm harekete geçme ihtiyacını duyuyor. Biliniyor ki, PKK mücadelesinde somutlaşan Kürdistan sorunu, dünyanın en ağır, emperyalist-sömürgeci sömürü kaynaklarına en çok yönelen, ayrıca sosyalist karakteriyle uluslararası gündemin en yakıcı sorunu özelliğine sahiptir. PKK'nin ise, dünyanın en geniş kitle tabanlı, en bağımsızlıkçı, en boyun eğmez, en sosyalist, en insani hareketi olduğunu belirtirsek, bu bir abartma olmaz, sadece somut bir gerçek dile getirilmiş olacaktır. Çokça karalanan PKK önderliği için de aynı gerçeklik söz konusudur; nitekim kopuk düşünmenin bilimsel mantığı yoktur. Bütün emperyalist ve sömürgeci güçlerin binbir çeşit saldırı ve politikalarını, ürettiği politika, bağlı kaldığı sosyalizm ideolojisi ve olası gelişmeleri değerlendirmesindeki gerçekçi öngörüleriyle boşa çıkaran Abdullah Öcalan yoldaşın bu kadar pervasızca karalanması, kuşatmaya alınmaya çalışılması, hakkında devamlı tasfiye planlarının hazırlanması, onun koparıp alan ve bir türlü durdurulamayan gücünün bir sonucudur.

> "Dünyanın en militan partisi ve en militan halkı, güçlerini kutsal vatan Kürdistan gerçekliğinden alan ve bir birliği tamamlayan iki parçadır. Müthiş olan bu birlik, her türden engeli yıkacak ve müthiş kazanacaktır. Er veya geç ama kesin olan gerçek budur."

Kaldı ki, emperyalizmin çıkarları bütün bağımlı ülkelerde ciddi tehlikelerle karşı karşıyadır. Kendi içindeki sıkıntıları bir yana bıraksak bile, Ortadoğu'da, Afrika'da, Latin Amerika'da, Doğu Avrupa'da, Orta Asya vb. yerlerde yaşanan gelişmelerin değerlendirilmesi durumunda, sonuçların ne düzeyde emperyalizmin aleyhinde olduğu daha iyi görülecektir. Bir Ortadoğu sahası göz önüne getirildiğinde, PKK'ye karşı uluslararası mutabakatın neden böyle pervasızca saldırıya geçtiğini, neden sonuç almayı bu kadar kısa süreye sığdırmak istediğini anlamak daha da kolaylaşır. Uzun yıllardan beri varlığını sürdüren Arap-İsrail çelişkisi, Filistin sorunu konusunda son uzlaşma çabalarıyla önemli mesafeler katedilmiştir. Bu temel ve beraberinde ortaya çıkan yan çelişkiler uzlaşmayla bağlandıktan sonra bir İran, Suriye, Irak ve Libya mevcut konumlarını sürdürme gücünü çeşitli biçimlerde kaybedecekler. Bunu söylerken, mevcut uzlaşmanın köklü ve adil bir çözüm olmadığını da bu arada belirtmek istiyoruz. Fakat böyle bir uzlaşma emperyalizm açısından oldukça önemli ve küçümsenemez bir gelişmedir. Zaten emperyalist politikaların kalıcılığı yoktur ve aşamalı bir şekilde çıkarlara göre yön değiştirir.

İşte bu şekilde Ortadoğu'nun emperyalist çıkarlar yönünde sakinleştirilmesi planında PKK bir ayakbağı konumundadır. Bu durumda, emperyalizme ve sömürgeciliğe göre ya tümden tasfiye edilmeli, ya da hizaya getirilmelidir. PKK'ye yönelik bu karşı-devrimci plan bahara kadar başarıya ulaştırılmazsa, emperyalizm ve sömürgeciliğin, hizaya getirmek istedikleri PKK tarafından hizaya getirilmeleri kaçınılmaz olacaktır. Zaman kısalmıştır. Devrim ile karşı-devrim bir yerde final savaşımıyla karşı karşıyadır. Sonuç, kazanmak ya da kaybetmek biçiminde somutlaşmıştır. Emperyalizmin asıl yüzünü ortaya koyması, Kürdistan devriminin çok yakınlaşmış olmasından başka bir anlama gelmiyor. Elbette bu temel gerçekliğin yan seçenekleri de yok değildir. Hiç şüphesiz tasfiye planının kapsadığı süre içinde, bir yandan bu planın öngördüğü saldırılara başvurulurken, diğer yandan da bunda başarının sağlanmaması durumunda PKK ile uzlaşma projeleri de hazır tutulacaktır. Nitekim emperyalizm bu tasfiye planına bulaşırken, geleceğe dönük politikalarını tümüyle bu plana bağlayacak kadar kör değildir. Bu saldırıların asıl hedefini kapsamlı değerlendirmek, birçok yönüyle irdelemek, olası yanılgıların önüne geçmek için emperyalist politikaları tarihi ve güncel yanlarıyla görmek gerekiyor. Emperyalizm her durumda geleceğe yönelik hesaplarını gerçekleştirmek temelinde bir tutum sergiliyor. PKK tasfiye edilse bile Kürdistan sorunu, geriye götürülemeyecek kadar çözümü vazgeçilmez bir noktaya ulaştırılmış durumdadır. Fakat PKK devreden çıkarılmasa bile, en azından zayıflatılmış, çözümde etkisizleştirilmiş bir konuma itilmek, böylece bu konuda inisiyatif sağlanmak istenmektedir. Etkisizleştirme ya da zayıflatma olayının da ancak uluslararası mutabakatın öngördüğü bir saldırı kampanyası ile mümkün olabileceği düşünülüyor. Muhatap olunacaksa zayıf bir PKK ile olmak esas hedeftir. Emperyalizmin kendisi aslında PKK'nin tümden tasfiye edilemeyeceğini iyi bilmektedir. Bu nedenle de tümden karşıya almak istememektedir. Eğer tümden karşıya alma durumu olsaydı, saldırılarına ikiyüzlüce kılıf arama gereğini duymazdı. İlerde kendisini zor durumda bırakacak açıklama ve uygulamalardan kaçınması nedensiz değildir.

Belli ki, bahar sürecine kadar TC ile birlikte emperyalizm de uluslararası mutabakat çerçevesinde son saldırılardan da sonuç çıkararak, yönelimlerine şu veya bu düzeyde, şu veya bu biçimde devam edecektir. Tabii ki, buna karşılık Kürdistanlı yurtseverlerin yasaklamalara ve baskınlara yönelik eylemleri de durmayacak, kesintisiz sürecektir. Son Avrupa eylemlilik süreci basın-yayın organlarında genişçe yer aldı. "PKK'nin yasaklanması" dünyanın en önemli olayı olarak kamuoyuna duyuruldu. Emperyalist güçler arasındaki birliklerin, oluşumların, ittifak örgütlerinin toplantılarında PKK sorunu görüşme konusu oldu. TC dışişlerinin yetkili bürokratlarının yoğun kulislerine, özellikle bazı emperyalist devletlerin baskılarına rağmen, PKK'ye yönelik tavır konusunda görüş birliği sağlanamadı. Bu sonuç, PKK'nin gücü, uluslararası dengelerdeki ağırlığı, özellikle Ortadoğu sahasına yönelik politikalarda hesaba katılan konumu bakımından önemli bir gelişmeyi ifade etmektedir. PKK Kürdistan'da durdurulamadığı gibi, onun yurt dışında etkilediği Kürdistanlıların da yasaklama, baskınlar vb. saldırılarla engellenmesinin hiç de kolay olmadığı çok iyi görülmüş ve bu durum emperyalizmin PKK'ye yönelik politikasını yeniden gözden geçirme gereğine yol açmıştır.

Dünyanın en militan partisi ve en militan halkı, güçlerini kutsal vatan Kürdistan gerçekliğinden alan ve bir birliği tamamlayan iki parçadır. Müthiş olan bu birlik, her türden engeli yıkacak ve müthiş kazanacaktır. Er veya geç ama kesin olan gerçek budur.

PKK şahsında somutlaşan bu birliğin zaferi, aynı zamanda "yenildi", "yok oldu" denilen bilimsel sosyalizmin de bir zaferidir. PKK'nin en önemli özelliği ve başarısının en önemli anahtarı sosyalist tipi yaratmış olması ve bunu bütün topluma yayma çabasını sergilemesidir. Sosyalizme ilişkin bir değerlendirmesinde Abdullah Öcalan yoldaş, söz konusu gerçeğin önemine, *"PKK'de sosyalist tipin şekillenmesi adına sağlanan gelişme bir kez daha gözden geçirilirse, bunun hiç de ulusal ve hatta sınıfsal bir çözümleme olmadığı anlaşılacaktır. Yine bu sadece siyasal ve askeri bir görevin başarılması amacıyla da sınırlı değildir ve daha fazlasını kapsamaktadır. Biz çözüme ulaşmış ve kapitalizmin bütün değer yargılarına karşı aşama yapmış insanı yaratmak istiyoruz"* şeklindeki sözlerle boşuna dikkat çekmiş değildir.

"HER ŞEY PKK'NİN TASFİYESİ İÇİN"

Çöküş ve çürümeyi yaşayan, böylece barbarlığı ve vahşetiyle kirlettiği tarihi terk etme zamanı sayılı olan Türk devletinin özellikle son dönemlerde yaptığı her şey tek bir şeyi söylüyor: "Her şey PKK'nin tasfiyesi için!" Yaşamın bütün sahalarında egemen kılınmaya çalışılan bu sloganda dile gelen anlayıştır. Her şeyin anahtarı yine bu slogandır. Dağlarda bu slogan, taşlarda bu slogan, yollarda bu slogan, insanların adım attığı her yerde ve gördüğü her şeyde bu slogan. Varsa yoksa bu slogan. Çok ilginç ve dünyada kolay kolay rastlanılmayacak bir durumdur bu. TC için dostluk ve düşmanlıkta, iyilik ve kötülükte, doğruluk ve yanlışlıkta tek geçerli ölçü yine bu slogan. Her şey bu sloganın hizmetinde. Politika, ekonomi, kültür, sosyal faaliyet, diplomasi, gazete, radyo, televizyon, üniversite, sinema, müzik, diğer bütün etkinlikler ve kurumlar bu amaca hizmet içindir.

Bütün bunlar, PKK kastedilerek "Ya bitecekler, ya bitecekler" kararlılığıyla (!) yüzde yüz çelişmiyor mu? Cumhurbaşkanlık, başbakanlık, genelkurmaylık ve bakanlıkların açıklamalarındaki "büyük kararlılık" ihtiyacı, yaşanmakta olan gelişmelerin TC açısından gösterdiği vehametin bir sonucu değil midir?

Sömürgeci Türk egemenlerinin ulusal kurtuluş mücadelemize ve onun önder gücü PKK'ye ilişkin söylediği hiçbir şey doğru değil, doğru olması da düşünülemez. Kürdistan devrim mücadelesinin ulaştığı aşama ve bunun gelişmelere kazandırdığı içerik, sömürgeci egemenleri böyle bir yöntem izlemeye mecbur kılmış, bu kadar utanç verici bir konuma mahkum etmiştir. Çünkü onların ağzından çıkacak tek bir doğru söz, tek bir gerçekçi değerlendirme, TC'ye müthiş kaybettirebilecekken, Kürdistan halkının mücadelesine ise müthiş kazandırabilir. Bütün siyasi yollar PKK'nin denetiminde, bütün sahalar PKK'nin etkisinde, bütün doğrular PKK'nin söyleminde ve bütün gerçekler PKK'nin pratiğinde. En önemlisi de Kürdistan insanı düşüncesinde, davranışında, kısacası yaşamında devrimi gerçekleştirmiştir. Bunun da ötesinde PKK'nin Kürdistan somutunda ortaya çıkardığı gelişmeler, gerçekler ve köklü değişimler Türkiye halkına da çok şeyler öğretmiştir, onun duygu ve düşüncelerini sarsmıştır. Onurlu yaşam, direnme ve sömürüye karşı durma, hakkını almak için mücadele etme yolunu göstermiştir. Bu arada yeri gelmişken hemen söyleyelim ki, devrim kadar önemli olan bu değişimler, PKK siyasetinin yön verdiği silahlı mücadele temelinde gerçekleştirilmiştir. Örneğin, her açıklamasında, sorunun çözümünü "dağdaki silahlı teröristin indirilmesi"nde gören Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'in, "Silahla bir şeylerin koparılıp alınabileceği kanısı bazılarının kafasında yer edinirse, artık bunun önünü alamazsınız" şeklindeki sözleri, kendisinin bütün yaklaşımlarını yalanlarken, PKK'yi ve onun mücadele yöntemlerini, Kürdistan ve Türkiye insanında olan devrimsel düzeydeki değişimleri de çok açık bir biçimde doğruluyor.

10. yılında insanın aklına gelebilecek bütün özel savaş yöntemleri denenmesine, PKK önderlikli mücadelenin kökünden kurtulması için katliam da dahil her türlü terör, baskı vb. uygulamalara başvurulmasına rağmen sonuç alamayan ve bunun da ötesinde nihai çöküşe yakınlaşmaktan kurtulamayan TC sömürgeci rejiminin, Mart'a kadar olan 3 aylık sürede başarılı olabileceğini düşünmek politikadan hiç anlamamak, PKK ve TC'yi hiç tanımamak ya da 10 yıllık gelişmeleri hiç kavramamak anlamına gelir. Her şeyden önce, "Terörü bitireceğiz" diyenler, bu söylediklerine gerçekten inanıyorlar mı? Türk politikacılığı kör politikacılıktır. Buna rağmen, 10 yılda bitirilemeyenin 3 ayda bitirileceğine kör politikacılar bile inanamaz. Kaldı ki, Türk egemenleri açısından sorun, kendilerinden çok kamuoyunun bu söylenenlere inanmasıdır. Ve bu da onlar için hayati bir önemdedir. Halkı buna inandırmadan ne söyleyebilirler ve ne yapabilirler?

Bu nedenle bir yandan var güçleriyle askeri şiddeti vahşet boyutlarında sürdürürken, demokratik kurumlar ve halk üzerinde baskıyı faşizmin en karanlık yıllarında ancak görülebilen tarzda uygularken, diğer yandan bunu beslemeyi, tepkiden uzak tutacak biçimde meşru kılmayı amaçlayan psikolojik savaşa sarılıyorlar. Yine bunda ne kadar başarılı olup olamayacaklarını, geçen 10 yılın savaşımına bakıp görebilmek mümkündür. Halbuki geçen mücadele yılları, TC'nin psikolojik savaş silahını da kaybettiğini göstermiştir. Bu konuda da inandırıcı olamamaktadır. Örneğin, Abdullah Öcalan yoldaşın yaka-

Devamı 23. sayfada

Gerçek bir savaş ve ZAFER YILI '93

Baştarafı 1. sayfada

rumlar her gün savaş üzerine aklın hayalin almayacağı türden açıklamalar yapıyorlardı. Gazeteler, radyo ve televizyonlar tüm toplumu bunaltma düzeyinde ve tamamen yalana dayalı bir propaganda yürütüyorlardı. PKK'nin nasıl belinin kırıldığı, Güney Savaşı'nda nasıl binlerce gerillanın öldürüldüğü, PKK örgütünün nasıl bölünüp parçalandığı, yoğunlaştırılan iç harekatla bahara kadar PKK'nin nasıl tümden yok edileceği her gün farklı rakamlarla ballandırıla ballandırıla anlatılıyordu. Türk ordusunun Güney Savaşı'ndaki serüvenleri gazetelerde pehlivan tefrikaları biçiminde veriliyordu. Bizzat TC Genelkurmayı, Güney Savaşı'nda 3-4 bin arasında gerillanın öldürüldüğünü, bir o kadarının da savaş dışı bırakıldığını ve PKK'nin artık savaşır duruma gelemeyeceğini resmen açıklıyordu. Bunun aksini iddia etmek, buna ters düşen şeyleri söylemek veya yazmak tamamen yasaklanmıştı ve böyle bir "suç" işleyenler bizzat genelkurmaylıkça mahkemeye veriliyordu. Böyle yapan gazeteler yayınına son vermek zorunda bırakılmış veya kapatılmıştı. Bu düzeyde yoğunlaştırılan bir psikolojik savaşla kitleler adeta boğulup aldatılmak, Kürdistan halkı moralmen çökertilirken, Türkiye'deki faşist ve şoven çevrelere moral pompalanmak isteniyordu.

Şimdi 1993 yılı sonunda da durum benzerdir. Yine aynı dozajda bir psikolojik savaş yürütülüyor. Özel savaşla görevli herkes bu psikolojik savaşa aktif olarak katılıyor. Gazeteler, radyo ve televizyonlar yine aynı işlevi benzer yoğunlukta görüyor. Yalan, hile, aldatma, çarpıtma yine zirvede seyrediyor. Öte yandan bahara kadar PKK'nin nasıl bitirileceği her gün propaganda ediliyor. Tabii katliamlar, yakıp yıkma ve göç ettirmeler, işkence ve tutuklamalar en yoğun hale getirilmiş bulunuyor. 1992 yıl sonu ile 1993 yıl sonu arasındaki fark, İsmet Sezgin'in palavracılığını Tansu Çiller'in devralması ve Güney Savaşı'nın yerine Avrupa'daki dernek yasaklamalarının geçmesidir. Geçen yıl Güney Savaşı'na dayanılarak asılsız haberlerle yürütülen psikolojik savaş, şimdi Avrupa'daki ve Ortadoğu'daki birtakım politik olaylara dayanılarak yürütülüyor. 1992 sonunda Güney Kürdistan'da savaşla taarruza geçen uluslararası karşı-devrim cephesi, 1993 yılı sonunda Avrupa'da siyasal kararlarla taarruza geçiyor. Geçen yıl Kürdistan'daki uşaklarının yaptıklarıyla övünen Türk özel savaş yönetimi, bu yıl emperyalist efendilerinin yaptıklarıyla övünüyor. TC'nin "başarı kazandım" diyerek övündüğü, Kürt işbirlikçiler ile emperyalist devletlerin yaptıkları oluyor. Bu durum, Türk faşist-sömürgeci rejiminin hangi güçlere dayanarak yaşadığını çok açık gösteriyor.

1993 yılı boyunca yaşanan siyasal olay ve gelişmeleri gazetemizde kapsamlı olarak sürekli değerlendirdik ve her gelişme konusunda okuyucuları en geniş yorum gücüne ulaştırmaya çalıştık. Burada 1993 yılının önemli siyasal olaylarını ve Kürdistan'da yaşanan mücadeleyi toplu olarak ve kısa yorumlar biçiminde özetlemeye çalışacağız.

Başarılı bir ateşkes denemesi

TC'nin yürüttüğü psikolojik savaşın durumunu Başkan Abdullah Öcalan yoldaş 1992 yılının son günlerinde şöyle ifade ediyordu: "Düşman savaşımın boyutunu topyekün olarak değerlendirdi. Yani bir anlamda özel savaşı yetmedi, yenildi. Onu daha da derinleştiriyor ve adına da topyekün savaş diyor. Topyekünden kastettiği, Kürdistan halkı tam saflarımıza katılarken ve yine Türk halkında da çözülüş başlarken, şovenizmi körükleyerek Türk halkını şovenist sloganlar altında ayağa kaldırmaktır. Düşman, çözülüşü durdurmak ve Türkiye halkındaki kopuşu önlemek için bu son adımı attı. Hemen ardından, bildiğimiz gibi, sivil faşist veya kontrgerilla birimlerinden tutalım bizim ilkel milliyetçilerin desteğine kadar hepsini topyekün savaşa kattı. Hükümet artık her gün slogan atmak zorunda kalıyor. Mesela bugün de şunu diyordu: '1993'ten umutlu olalım, ufkumuzu geniş tutalım. Ferhat gibi Bolu dağlarını deliyoruz.' Neden buna ihtiyaç duyuyor? Kimi burjuva basını bile bu durumu 'zoraki açılış' olarak haber yaptı. Aslında zoraki açılışın anlamı şudur: Büyük bir morale ihtiyaçları var. Onun için de Bolu dağlarını delecekler, güya Ferhat olacaklar! 'İşte biz böyle büyük işler yaparız' demeye getiriyorlar. Onun için GAP'ı dayattılar ya bize. Şimdi de yine sahte projeler dayatıyorlar, her gün yeni birini daha açıyorlar. Tıpkı Atatürk Barajı gibi. Yarın başka böyle büyük bir açılış töreni yaparlarsa şaşmayız. Nitekim Özal'ın yöntemi de buydu. Demirel de bu yöntemi sürdürüyor. Umut vermek ve böylece halkı biraz oyalayıp tutmak istiyorlar. 1993, daha yaygın olarak buna tanık olacaktır." (Serxwebûn, sayı: 133)

Güney Savaşı temelinde ve tamamen yalana dayalı olarak yoğunlaştırılan psikolojik savaş, 1993 yılının ilk aylarında da yürütülmeye çalışıldı. Türk özel savaş yönetimi öyle bir hava yaratıyordu ki, "gerillanın belinin kırıldığına ve artık savaş yapamayacağına" herkesi inandırmak istiyordu. Bu konuda Botan'ın ve Güney Kürdistan'ın iletişim organlarına kapalı olması durumundan sonuna kadar yararlanıyordu. PKK yetkililerinin ve gerilla komutanlarının gerçeği ortaya koyan açıklamalarının kamuoyuna yansımaması için elinden gelen her türlü çabayı harcıyordu. Özel savaş yönetiminin bu yönde harcadığı bütün çabalara rağmen, gerçeklerin iç ve dış kamuoyuna yansıması engellenemedi. Boğucu psikolojik savaşa karşı ülke içinde ve dışında yoğun bir devrimci propaganda çalışması yürütüldü. Gerçeklerin bu biçimde ısrarla açıklanması, önce şüphe düzeyinde psikolojik savaşı sarstı ve sonra de etkisini iyice azalttı. Çünkü, PKK'nin yürüttüğü propaganda oldukça mantıklıydı: Doğru yanında hata, kazanç yanında kayıp da belirtiliyor ve gerçek durum açıkça ortaya konuluyordu. Bununla birlikte gerilla güçlerinin yürüttüğü yoğun eğitim ve hazırlık, hata ve yetersizliklerden arınma çalışmalarının etkisi ve bu alanda sağlanan mesafe giderek ortama yansıyor ve politik gelişmeleri belirleyici hale geliyordu.

Özel savaş güçleri, psikolojik savaş gereği bir yandan yoğun bir palavra bombardımanı sürdürseler de, diğer yandan gerçeğin farklı olduğunu bildikleri için ciddi bir endişe taşıyorlardı. Devrimci propagandanın psikolojik savaşta açtığı gedikler de onların bu endişesini büyütüyordu. Bunun göstergesi olarak Mart başından itibaren yeni bir "Newroz Sendromu" gelişmeye başladı. Newroz yaklaştıkça politik ortam iyice gerginleşti. Öyle ki, Newroz'da olacaklar üzerine düşünmek ve konuşmaktan başka bir şey yapılmaz hale gelindi. Zira daha önceki yıllarda özel savaş yönetiminin katliam girişimleri yaşanmış ve özellikle 1992 Newroz'unda Cizre, Şırnak ve Nusaybin gibi yerlerde yüzlerce insan katledilmişti. Bu durum, uluslararası alanda da dikkatlerin Newroz kutlamaları üzerinde yoğunlaşmasına yol açtı. İşte böyle gergin bir ortamda PKK'nin iki ay süren tek yanlı ateşkes uygulaması olayı gündeme geldi.

Başkan Abdullah Öcalan yoldaş, 17 Mart'ta Lübnan'da düzenlediği basın toplantısında, 20 Mart-15 Nisan tarihleri arasında PKK'nin tek yanlı olarak ateşkes uygulayacağını ilan etti. Ateşkesin şartı, Türk ordusunun halk ve gerilla üzerine imha amacıyla gelmemesi ve demokratik dönüşümün ilk adımları atılarak bu yönlü tartışma ve görüşme içine girilmesi idi. Basın toplantısından hemen sonra PKK-PSK arasında imzalanan demokratik dönüşüm protokolü kamuoyuna yayınlandı ve sorunların çözümü için başlangıçta ele alınması gereken noktalar ve genel yaklaşım böylece ortaya konulmuş oldu. Başkan APO, 16 Nisan'da Lübnan'da düzenlediği ikinci basın toplantısında bu şartları özellikle gündeme getirdi ve bu şartların gerçekleşmesi durumunda yeni bir açıklamaya kadar ateşkesin süresiz uzatıldığını duyurdu. Bu basın toplantısına Celal Talabani, Kemal Burkay gibi diğer Kürt parti liderleri de katıldı ve basın toplantısı Kürt birliğinin önemli bir gövde gösterisi haline geldi. PKK'nin 20 Mart'ta başlattığı tek yanlı ateşkes uygulaması 24 Mayıs günü meydana gelen çarpışmalarla fiilen ortadan kalktı ve bu ateşkes denemesinin resmen son bulduğu 8 Haziran'da Başkan APO tarafından üçüncü basın toplantısı ile ilan edildi. PKK'nin tek yanlı olarak gündeme getirdiği bu ateşkes girişimi, savaşın ağır yüklerinden kurtulması ve demokratik reformları yapması açısından Türkiye için gerçekten bulunmaz bir şanstı.

Ancak Türk yönetenleri, bu şansı doğru değerlendirmek yerine, özel savaş açısından bundan nasıl yararlanabileceklerinin hesabını yaptılar. PKK'nin bu tek yanlı ateşkes girişimi, Türk yönetenlerinin üzerine, deyim yerindeyse bir bomba gibi düştü. Ateşkes ilanı karşısında adeta şoke oldular ve bir süre ne yapacaklarını şaşırdılar. Hazırladıkları topyekün savaş ve katliam planları bir anda işlemez hale geldi ve adeta kendi başlarına düştü. Yoğunlaştırdıkları psikolojik savaşla ve koydukları yasaklarla PKK'nin varlığının bile hissedilmesini istemeyenler, Başkan Abdullah Öcalan yoldaşın ateşkes ilan ettiği basın toplantısını kendi resmi televizyonlarında yayınlamak durumunda kaldılar. Uğradıkları şok etkisi nedeniyle bir süre ne söyleyeceklerini bilemeyen TC yönetenleri şokun etkisini üzerlerinden attıktan sonra, bu ateşkesin PKK'nin savaş yapamayacak kadar zayıflamış olması nedeniyle gündeme geldiği gerekçesini hatırladılar ve hep bir ağızdan bunu propaganda etmeye başladılar. Zaten kendileri daha önce de söylememişler miydi. Güney Savaşı'nda ve sonrası iç harekatta PKK'nin beli iyice kırılmamış mıydı? İşte ateşkes bu nedenle gündeme geliyordu ve bunun göstergesi oluyordu! Özel savaş yöneticilerinden yazar-çizerlere kadar herkes bunu söylemeye, söyledikçe daha çok kendini inandırmaya ve inandıkça daha fazla bağırmaya başladılar. Özel savaş yöneticileri papağan gibi bunu tekrarladılar, radyo ve televizyonlar bunları yayınladılar, gazeteler bunları yazıp halkı buna inandırmaya çalıştılar. Öyle ki, PKK yöneticilerinin bu konudaki açıklamalarına asla inanmayan gazeteciler, eyaletlerdeki gerilla üslerini gezerek durumu yerinde görmek gibi bir şaşkınlığa kadar işi vardırdılar. Aslında gerçeğin söyledikleri gibi olmadığını kendileri de çok iyi biliyorlardı, ancak öyle olmasını istiyorlardı, bunun için öyle söyleyip yazıyorlardı. Taa ki yaz aylarında gerilla saldırılarının görülmemiş düzeyde yoğunlaşmasına kadar da böyle yaptılar. Ancak gerilla darbeleri altında ezildikçe bu gerçek dışı sözlerden vazgeçmek zorunda kaldılar.

İki aylık ateşkes denemesinin politik ve pratik düzeyde çok önemli etkileri ve sonuçları oldu. Çeşitli çevreler kendi çıkarları doğrultusunda ateşkese yaklaşım gösterdiler, tartıştılar ve kendi çıkarları doğrultusunda değerlendirmeye çalıştılar. Ateşkes girişimi, Kürdistan ve Türkiye ortamında, ayrıca uluslararası planda çok yoğun ve yaygınca tartışılan bir olay oldu. Hemen herkes bu olaya yer verdi. Günlerce ve haftalarca tartışma sıralamasında ilk sırayı oluşturdu. Propaganda anlamında PKK açısından çok başarılı bir taktik adım olarak hayat buldu; içte ve dışta PKK etkisinin hızla yayılmasına yol açtı.

PKK'nin tek yanlı ateşkes uygulaması Kürdistan'da büyük bir coşku ve heyecanla karşılandı. Kürdistan'ın bütün parçalarındaki halk kitleleri ve siyasal güçler bu olaya büyük ilgi duydular ve destek verdiler. Kürdistan halkı içerisinde PKK etkisi görülmemiş bir düzeyde gelişti. Kuzey-Batı Kürdistan'da bu etki ezici bir halk desteği ve birliği biçiminde ortaya çıkarken, Kürdistan'ın diğer parçalarında da PKK'ye yönelik ezici sempati ve artan destek halinde gelişme gösterdi. Devrimin kitlelerin eseri olduğu ve bir devrimci hareketin başarısı için halk temelinin belirleyiciliği gerçekleri dikkate alınırsa, ateşkes denemesi ile PKK'nin bu alanda sağladığı gelişmelerin büyük önemi ve bu anlamda atılan adımın başarısı rahatlıkla görülebilir. Bunun yanında, ateşkes ortamı, gerilla ve halk kitlelerinin biraz nefes alması ve kendini toparlaması, yine eğitim ve örgütlenmesini geliştirerek hazırlıklarını güçlendirmesinde de çok elverişli ve olanaklı bir ortam sundu. Bu ortamda geliştirilen pratik hazırlıklar, daha sonraki savaşın böyle güçlü gelişmesinin çok önemli bir etkeni oldu.

PKK'nin uyguladığı ateşkes süreci, Kürt siyasal güçleri arasındaki ilişki, ittifak ve cepheleşme açısından tarihi bir dönüm noktası oldu. PKK-YNK ve PKK-PSK ilişkileri ile başlayan bu süreç, giderek tüm parti ve grupları içine alarak gelişti. Değişik parti ve gruplar arasında görüşme, tartışma ve çeşitli düzeylerde toplantılar gerçekleşti. Bu temelde Kuzey-Batı Kürdistan'ın tüm parti, örgüt ve gruplarını içine alan bir ulusal birlik cephesinin oluşturulması çalışmaları başladı ve bu çalışma önemli bir düzey kazandı. O zamandan beri geçen süreçte pratik ilişki ve az da olsa ortak çalışmalar gerçekleşti. Bu çalışma henüz istenen düzeye gelmediyse de ve bunun önünde bazı engeller bulunsa da, içine girilen mevcut yönelimle hiç olmazsa örgütler birbirlerini engeller konuma düşmekten çıkarak, mümkün olduğunca birbirlerine güç verir, danışır ve yakınlık gösterir bir hale geldi. Bu durum, Kuzey-Batı Kürdistan'ın yakın tarihinde ilk kez gerçekleşen bir olaydı ve bu nedenle çok değer vermeyi hak ediyordu. Bunun yanında, Kürdistan'ın değişik parçalarındaki siyasal güçler arasındaki ilişki ve ittifaklar da gelişme gösterdi. PKK ile Güneyli güçler arasındaki savaşta ateşkes yapılarak belli bir anlaşmaya ulaşıldı. En azından aradaki mücadeleyi daha farklı biçimlerde yürütme durumu gündemleşti. Her ne kadar çatışmalar tümden sona ermedi ve bir Kürdistan Ulusal Kongresi çalışması pratikte henüz fazla ürün vermediyse de, Kürdistan ulusal birliği doğrultusunda parçalar arasında önemli bir yakınlaşma ortaya çıktı ve ulusal birlik düşüncesi halk içinde büyük güç kazandı.

İster egemen yönetici güçler, isterse sol çevreler olsun Türkiye'nin tüm siyasal güçleri genelde PKK'nin ateşkes girişimine olumsuz yaklaştılar ve çoğunlukla karşı çıktılar. Genelkurmaydan partilere kadar TC güçlerinin ateşkese karşı çıkmaları anlamlı ve anlaşılırdı. Bir kez, ateşkes girişimi PKK'yi muhatap almalarını ve görüşmeye oturmalarını gündeme getiriyordu, onlarsa PKK'yi tümden ezmek istiyorlardı; bu nedenle, olaya özel savaş kapsamında yaklaştılar ve operasyonlarla birlikte "teslim olun" çağrısıyla karşılık verdiler. Ateşkes Kürt halkında coşku ve Kürt ulusal güçlerinde birlik eğilimi yaratmıştı; bu durum, halkın PKK'den yana daha fazla kayması ve TC'nin Kürt işbirlikçilerini kullanma durumunun azalması demekti. Böylece TC'nin yarattığı anti-PKK cephenin Kürt işbirlikçileri ayağı zayıflıyordu. PKK'nin ateşkes adımı, TC sömürgeciliğine ve onun özel savaşına yöneltilmiş çok güçlü ve etkili bir devrimci siyasal hamleydi; PKK'yi siyasal bakımdan muazzam güçlendiriyor, TC'nin politikalarını ise işlemez hale getiriyordu. TC, bu açılardan ateşkese karşı çıktı ve fakat bunu açıktan yapmayı göze alamayarak ateşkes ortamını kötüye kullanmayı, gereklerini yerine getirmemeyi ve süreci uzatarak gerillaya zarar vermeyi esas aldı.

Türkiye'nin "savaşıyoruz" diyen sol güçleri, ateşkes girişimini "teslim olmak" diye değerlendirerek karşı çıktılar. Fakat Doğu Perinçek gibi savaşmayan ve daha baştan devlete teslim olmuş sözde sol güçler de ateşkese karşı çıktılar. Türkiye'de ateşkes girişimine solculuk adına karşı çıkmanın nedeni, aslında ardına gizlenilen teslimiyet, milliyetçilik vb. gibi şeyler değildi, gerçekte ateşkesin kemalist sisteme darbe vurması ve bu güçlerin ise kemalist sistemi korumakta yeminli olmalarıydı. Türkiye solunun önemli bir kesiminin yaklaşımı böyle oldu. Ateşkesi anlamaya çalışan bazı parti ve gruplarla Devrimci-Demokratik Güçbirliği platformu içine girilerek yeni bir birlik eğilimi geliştirildi. Zayıf olan bu gelişmenin olumluluğu yanında, ateşkes dene-

mesi süreci Türkiye solu açısından aslında değerlendirilemedi ve gereken uygun adımlar atılamadı. Türkiye devrimci-demokratik güçleri için çok önemli bir çıkış fırsatı yaratan bu ortam değerlendirilmedi ve bu nedenle gereken çıkış hala yapılamadı. TC yönetiminin ve sol güçlerin bu durumları yanında, PKK'nin ateşkes uygulamasının Türkiye halkı üzerinde çok olumlu ve büyük etki yarattığı ve psikolojik savaşın yaratmaya çalıştığı PKK imajına önemli darbeler vurduğu açıktı. Eğer örgütlü bir çalışmayla sahip çıkılsaydı bu etki önemli bir kitle gelişmesi biçimini alabilirdi.

PKK'nin iki aylık tek yanlı ateşkes uygulamasının uluslararası alandaki etkileri de büyük oldu. Avrupa ve Ortadoğu'daki demokratik güçler bu girişimi desteklediler ve PKK olayını daha iyi kavramaya çalışarak sempatiyle yaklaşmaya yöneldiler. Ateşkes girişimi TC'nin müttefikleri olan emperyalist devletler üzerinde de çeşitli etkilere yol açtı. Kamuoyu baskısıyla bu güçler ateşkesi desteklediklerini ve sorunun çözümünü istediklerini zaman zaman cılız seslerle söylemek zorunda kaldılar. Gerçekte ise ateşkesten kuşku ve endişe duydular ve sorunun çözümü için TC'den istemde bulunmak, ona baskı yapmak bir yana, savaş yönünde TC'yi kışkırtarak tam bir ikiyüzlülük sergilediler. PKK'nin iki aylık ateşkes girişimi, emperyalist devletlerin bu ikiyüzlü gerçeğinin gözler önüne bir kez daha serilmesi olurken, aynı zamanda Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin dünyadaki dostlarının artması ve dostlarının onu daha bir kararlılıkla savunabilmesi için de sağlam ve sürekli bir platform oluşturdu.

Bütün bunlar, PKK'nin iki aylık tek yanlı ateşkes denemesinin başarılı bir pratik adım olduğunu ve önemli siyasal gelişmelere yol açtığını göstermektedir. Her şeyden çok, PKK'nin tek yanlı olarak iki ay gibi bir süre ateşkes uygulayabilmesi ve bunu pratikte tam bir disipline yürütmesi başlı başına büyük bir başarıdır. Kuşkusuz ateşkes girişimi Kürdistan sorununun çözümünde savaşı sona erdiren ve görüşmeler sürecini geliştiren bir nitelik kazanamadı, böyle bir gelişmeyi doğuramadı ve bunu yaratmayı da amaçlıyordu. Ancak bu, sadece iyi niyetli bir dilekti, henüz TC'nin böyle bir sürece gireceği hiç beklenmiyordu. Bu açıdan, olayı bu temelde değerlendirmek aslında doğru değildir. Ateşkes denemesine bir siyasal mücadele taktiği olarak başvurulmuş ve başarılı sonuçlar alınmıştır. Bu olumlu durumu yanında, mücadele güçleri ve halk kitleleri içinde sorunun kısa sürede çözüleceği ve işlerin barışçı yöntemlerle yürüyeceği gibi hayalci eğilimlerin gelişmesine de kısmen yol açmıştır. Olumsuzluk arzeden böyle bir beklenti çeşitli çevrelerde görülebilmekte ve bunun mücadeleye zarar vermemesi için çaba harcanmaktadır.

PKK'nin başvurduğu ateşkes taktiğinin etkileri hala devam etmektedir. PKK, bu girişimle, daha fazla kan dökülmesini istemeyen, sorunun karşılıklı saygı ve demokratik yaklaşım temelinde çözümünü isteyen taraf olduğunu herkese göstermiş durumdadır. Bu, yapılan savaşın, dökülen kanın ve yaşanan vahşetin sorumlusunun TC olduğunun, faşist-şoven çevreler dışında herkesçe görülmesi ve bilinmesi demektir. Ateşkes taktiği TC'nin boynuna asılmış bir değirmen taşı gibidir ve hala TC'yi zorlamaya devam etmektedir.

Kitle eylemliliğinde yeni zirveler

PKK'nin tek yanlı ateşkes girişiminin Newroz'da başlaması, Newroz'un ateşkes ortamında geçmesi, Newroz kutlamalarının çok daha yaygın ve coşkulu geçmesine neden oldu. Kürdistan'daki halk kitleleri uzun süredir yürüttükleri Newroz hazırlıklarını ateşkesin coşkusuyla da birleştirdiler ve Başkan Abdullah Öcalan yoldaşın basın toplantısındaki çağrısına karşılık vererek Kürdistan'ın bütün kasaba ve şehirlerinde yaygın ve heyecanlı Newroz gösterileri gerçekleştirdiler. TC'nin ateşkes ilanının şaşkınlığı altında yaşaması ve ateşkes uygulaması nedeniyle katliamlara fazla başvuramaması, bu temelde yapmış olduğu hazırlıkların böylece boşa çıkarılması, Newroz kutlamalarının önceki yıllara göre daha az kanlı geçmesi sonucunu doğurdu. Başta Adana olmak üzere bazı yerlerde TC güçleri halka saldırıp öldürme ve yaralamalara neden oldularsa da, bu tür olaylar birkaç alanla sınırlı kaldı. Bir ay öncesinden başlatılmış olan "Newroz sendromu" böylece çok daha değişik bir ortamda gerçekleşen Newroz kutlamaları ile boşa çıkarılmış oldu.

Kürdistan'daki halkın daha görkemli gerçekleştirdiği Newroz kutlamalarına paralel olarak, yurt dışındaki Kürdistanlılar da 1993 Newroz'unu her zamankinden daha büyük bir coşku ve yaygınlıkla kutladılar. Özellikle Avrupa ülkelerinde gerçekleştirilen Newroz geceleri, bir önceki yılda olan kitle katılımını ikiye, üçe katlayarak, büyük bir gösteri ve tam bir bayram havasında yapıldı ve on yılı aşkın süredir bu alanda yapılan Newroz kutlamalarının her bakımdan zirvesi oldu. Zaten daha önce de Brüksel'de geniş katılımlı kitlesel bir açlık grevi yapılmış ve Avrupa kamuoyu tarafından büyük ilgiyle karşılanmıştı. Özellikle Avrupa'daki Kürt halkı Ulusal Meclisi için Avrupa'daki Kürt halkı tarafından seçilen temsilcilerin de bu açlık grevine katılmaları, hem Kürdistanlı kitlelerin ve hem de Avrupa kamuoyunun daha yoğun ilgi duymasına yol açmış, TC'nin Kürdistan'daki vahşi katliamlarını teşhir etmede belli bir duyarlılık yaratarak olumlu sonuçlanmıştı.

1993 yılının ilk aylarında Brüksel'deki kitlesel açlık greviyle başlayan ve yaklaşık üç ay süren Newroz kutlamaları ile devam eden Avrupa'daki kitlesel eylemlilik, 29 Mayıs'ta Bonn'da yapılan büyük yürüyüşle, Ulusal Birlik ve Özgürlük Yürüyüşü'yle yeni ve gerçek bir zirveye ulaştı. Yüzyirmi bin civarındaki bir kitle katılımıyla gerçekleşen bu yürüyüş, şimdiye kadar Avrupa'da yapılan kitle gösterilerinin en büyüğü olduğu gibi, bütün Kürt siyasal güçlerini ortak bir pratik eylemde birleştirmesi, Kuzey-Batı Kürdistan'daki ulusal birlik cepheleşmesinin ilk eylemi olması ve çeşitli kesimlerden halk kitlelerini yakınlaştırması açılarından da belirgin bir anlama sahipti. Kürt ulusal birliğinin açık istemlerle ve böyle görkemli bir halk gösterisiyle ortaya çıkması, Avrupa'daki demokratik kamuoyu tarafından büyük ilgi ve destekle karşılandığı gibi, TC sömürgecilerini ve emperyalist Avrupa devletlerini de ciddi bir telaş içine soktu. Bu güçler, Kürt ulusal birliğinin böyle görkemli gelişmesini engellemek için, ondan sonra çok yönlü ve yoğun bir çaba içine girdiler. Özellikle Alman devleti ile TC'nin bu yürüyüşü çeşitli biçimlerde hala yargı konusu yapmaya çalışmaları, yürüyüşün onlara ne denli büyük darbe vurduğunun en açık göstergesi olmaktadır.

PKK'nin tek yanlı ateşkes uygulamasının son bulmasından sonra gelişen savaşa paralel olarak kitle direnişleri, serîhildanlar da her zamanki çizgisine oturarak sürdü. TC'nin bu yılki yönelimleri her zamankinden daha fazla yurtsever halk kitlelerini hedefliyor ve halkı sindirerek mücadeleden uzaklaştırmayı amaçlıyordu. Bu doğrultuda halk üzerinde vahşi katliamlar çok yoğun bir tarzda uygulandı.

Yüksekova'dan Iğdır'a ve oradan Siverek'e, Lice'ye kadar Kürdistan'ın büyük kent ve kasabaları Türk faşist-sömürgeci ordusunun saldırılarına, yakıp yıkmalarına uğradı. Yüzlerce köy yakılarak boşaltıldı. Türk sömürgeciliğinin bu vahşi katliamlarına karşı halkımız gerçekten örneği az bulunur bir kahramanlıkla direniş gösterdi, her katliama daha fazla ve değişik türden direnişlerle karşılık verdi. TC'nin bütün engelleme çabalarına rağmen, halkın bu direnişleri, serîhildanları 15 Ağustos Atılımı'nın 9. yıldönümü kutlamalarında yeni bir zirveye ulaştı. Başta Digor ve Malazgirt olmak üzere Kürdistan'ın hemen her yanında kepenk kapatma, yürüyüş, gösteri, şehitlikleri ziyaret biçiminde kitle eylemleri gerçekleşti. Türk sömürgecilerini çılgına çeviren halkın bu kararlılığına saldıran özel savaş güçleri, onlarca yurtseveri katlettiler ve yüzlercesini de yaraladılar. Ancak 15 Ağustos'un yıldönümünün bir direniş bayramı olarak kutlanmasını engelleyemediler.

Türk sömürgecilerinin Kürdistan halkı üzerindeki katliam uygulamalarını protesto eylemleri Avrupa'da giderek bir devamlılık kazandı. Özellikle TC'nin Kürdistan'ı basına kapatması ve Avrupa devletlerinin TC'ye destek vererek katliamları görmezden gelmesinin yarattığı suskunluğu kırmak ve uluslararası kamuoyunun dikkatini TC'nin Kürdistan'da yürüttüğü soykırıma çekmek için Avrupa'daki Kürdistanlıların daha faal olmaları gerekti. Bu doğrultuda 24 Haziran'da bütün Avrupa ülkelerinde, biraz da şiddet yanı olan kitlesel eylemler gerçekleştirildi. Halkımız Kürdistan'da yaşanan TC vahşetinin Avrupa'dan görülmesini ancak bu biçimde sağlayabildi. Avrupa'da bu yönlü kitle eylemliliği 15 Ağustos Atılımı'nın 9. yıldönümü kutlamalarında doruğa ulaştı. 4 Eylül'de Frankfurt'ta gerçekleştirilen II. Uluslararası Kürdistan Festivali'ne dünyanın her tarafından çok sayıda konukla birlikte yüz bin civarında insan katıldı. Bu, Brüksel açlık grevi ve Bonn yürüyüşünden sonra yılın üçüncü büyük kitle eylemliliği oluyordu. 1992 yılı Ağustos'unda yapılan I. Uluslararası Kürdistan Festivali'ne altmış bin civarında olan katılım bu yıl neredeyse ikiye katlanmış ve içerik olarak da çok daha mükemmel düzenlenmişti. Kürdistan sorununun ve haklı Kürdistan özgürlük davasının uluslararası kamuoyuna yansımasında da bu büyük kitlesel eylemlerin çok etkin bir rolü oluyordu.

TC, II. Uluslararası Kürdistan Festivali'nin etkisini boşa çıkarmak ve kitlelerin yüreğine korku salmak amacıyla, festivalin yapıldığı sırada Mardin milletvekili Mehmet Sincar'ı katletti. Halkın özgürlük istemine karşı Türk egemenlerinin her zaman katliamla karşılık vermelerinin çok somut bir örneği ve açık göstergesi oluyordu bu. Bunun bilincinde olan yurtsever kitleler, TC'nin katliamları karşısında kendilerini daha da bilediler ve daha büyük bir güçle katliamlara karşı duracaklarını söyleyip pratikte de gösterdiler. TC'nin Lice'de gerçekleştirdiği vahşi katliama anında karşılık vererek, Köln'de kırk bin kişilik bir protesto gösterisini 29 Ekim'de gerçekleştirdiler. 4 Kasım'da da Avrupa'nın her yanında biraz şiddet yanı da olan kitlesel eylemlere yaygınca başvurarak, TC'nin katliam uygulamalarının nerede olursa olsun cevapsız kalmayacağını gösterdiler. Kasım ayı boyunca ve Aralık ayı içinde de TC ile birlikte emperyalist Avrupa devletlerinin saldırılarına karşı yiğitçe direndiler ve bu faşist saldırılara kitlesel olarak karşı koyarak kendi demokratik haklarına sahip çıkacaklarını herkese öğrettiler. PKK'nin 15. kuruluş yıldönümü böyle yaygın bir direniş içinde ve yeni bir kitlesel eylemlilik zirvesi biçiminde kutlandı.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin, Türk sömürgeciliği gibi tarihin tanıdığı en vahşi ve barbar bir güce karşı halk kitlelerinin çok yüksek düzeydeki fedakarlığı, cesareti ve direnci ile yürütüldüğü, bu mücadele içinde halkın yurtsever birliği ve örgütlülüğünün ileri düzeyde gerçekleştiği bir gerçektir. PKK önderliğinde Kürdistan halkının büyük birliği, örgütlülüğü ve eylemliliği son yılların en büyük ve en yakıcı gerçeğidir. 1993 yılında bu birlik, örgütlülük ve eylemliliğin gelişimi en az ikiye katlanmıştır. Öyle ki, emperyalizmin ve Türk egemenlerinin bütün tarihi tecrübelerine dayanarak geliştirmeye çalıştıkları her türlü oyun, esasta halkın bu gücü tarafından bozulmaktadır. Böyle çok ileri düzeydeki bir yurtsever gelişme, birlik ve örgütlülük nedeniyledir ki, bugün TC, yerel seçimleri yapmaktan öcü gibi korkmakta ve seçim yapılırsa bütün belediyeleri en az yüzde 60-70 gibi bir oyla PKK'nin adaylarının alacağını şimdiden itiraf etmektedir. Çok açık ki, mücadelemizin bu yanı, yani kitlesel temeli bizim de en çok değer vereceğimiz ve dikkat edeceğimiz bir yandır. Kitlesel eylemlilik ise, her zaman aynısının tekrarlanmasıyla ilerlemeyecek bir eylemliliktir. Kitle eylemlerinin özelliğini kavrayan TC, bugün bu tür eylemlere vahşice saldırmakta ve kitle eylemlerini engellemeye çalışmaktadır. Bizim de, TC'nin bu saldırılarını boşa çıkarmak, kitle eylemliliğini geliştirip büyütecek yeni biçimler bulmak ve bu temelde mücadeleyi daha etkin hale getirmek gibi önemli sorunlarımız ve görevlerimiz vardır. 1990 Newroz'unda başlayıp gelişen serîhildanların daha da ilerletilmesi ve kitle mücadelesinin etkin kılınması ancak böyle sürekli yenilenme ve yeni eylem biçimleriyle zenginleşme temelinde mümkün olur.

Yedi ayda 1992'yi üçe katlayan savaş yoğunluğu

PKK'nin tek yanlı ateşkes uygulamasına TC yönetimi içinden ilgi gösteren TC Cumhurbaşkanı Turgut Özal'dı. Talabani ile görüşmeler yapıyor, "hele bir silahlar sussun, bazı siyasal gelişmeler sağlarız" biçiminde bir hava yayıyordu. Yirmibeş günlük ilk ateşkes denemesinden sonra ateşkes uygulaması yeniden uzatılınca, deyim yerindeyse gözler Özal'a çevrildi. Herkes adeta Özal'ın ne yapacağını bekliyordu. Ancak PKK'nin ateşkesi uzatmasından bir-iki gün sonra Özal öldü. Mevcut siyasal durum dikkate alınınca pek doğal karşılanamayacak bir ölümdü bu. Özal'ın ateşkese ne kadar muhatap olacağı ve neler yapacağı fazla belli değildi, ancak Özal da ölünce ateşkes girişimi tamamen muhatapsız kaldı. TC yönetimi, Özal'ın ölüm olayını, ateşkesin unutturulmasında ve etkisinin kırılmasında yoğun olarak kullanmaya yöneldi. Bu temelde kısa sürede ateşkes konuşulmaz ve tartışılmaz hale getirildi. Yine uzun süreli bir prosedürle TC yönetiminin Özal'dan sonra yenilenmesine yönelindi. Beşyüz günde sonuç alma vaadiyle iktidar olan ancak beşyüz günü başarısızlıkla dolan Demirel-İnönü hükümetini böylece değiştirme ve yeni bir hükümetle kamuoyu karşısına çıkma imkanını TC'nin özel savaş yönetimi kazanmış oldu.

TC, bu temelde bir yandan kendi yönetimini yenilemeye çalışırken, diğer yandan da bu yeni hükümet olayını günlük ortama egemen kılmaya, böylece ateşkesi unutturmaya, operasyonları sürdürerek gerillaya darbe vurmaya, "teslim olun" çağrılarıyla gerillayı dağıtmaya ve bunları düşük dozajda yapıp ateşkesin uzun süre devam etmesini ve gerillanın yıpranmasını sağlamaya çalıştı. Zaten TC Genelkurmayı dışında bir muhatap da kalmamış, herkes yeni koltuğunun derdine düşmüştü. Özel savaş yönetiminin tek yanlı ateşkese böyle yaklaşması kendisi açısından mantıklıydı; bir yandan Kürt sorununun varlığını bile ağzına almıyor, diğer yandan az da olsa gerillaya darbe vuruyor ve özellikle yurtsever halk üzerinde baskı uyguluyor, böylece karşıtlarını zayıflatmış oluyordu. Kuşkusuz PKK açısından durum uzun süre böyle devam edemezdi, en azından kendini ve halkı TC operasyonlarına karşı aktif korumak durumundaydı. Böyle bir yönelimle gelişen çarpışmada 24 Mayıs'ta Türk operasyon güçleri Bingöl'de ağır kayıp verince gerillaya karşı topyekün saldırıya geçti ve böylece PKK'nin tek yanlı uyguladığı ateşkes fiilen ortadan kalkmış oldu. TC, "Bitlis Planı" dediği katliam planını uygulamaya koyduğunu ve TC Cumhurbaşkanı Demirel'in imzalaması ve emriyle bu planın yürürlüğe girdiğini açıkladı. Türk ordusu, Bingöl'den başlamak üzere yaygın ve gürültülü bir taarruz hareketine girişti. Özellikle operasyon alanlarına götürülen TV spikerleri aracılığıyla günlerce radyo ve televizyonlar naklen savaş haberleri yayınlar hale getirildi ve basın da buna katılarak akıl almaz bir propaganda kampanyası başlatıldı. Başkan Abdullah Öcalan yoldaş, ateşkesin resmen bittiğini açıkladığı basın toplantısında bu durumu dile getirerek, TC'nin topyekün savaşına aynen karşılık verileceğini ve topyekün direniş yürütüleceğini belirtip, halkı ulusal kurtuluş için seferberliğe çağırdı. Buna karşı TC Genelkurmayı da, kısmi seferberlik ilan ettiklerini açıkladı.

Bu gelişmeler temelinde Haziran başından itibaren Kürdistan, kelimenin gerçek anlamıyla tam bir savaş alanı oldu ve dünyanın en yoğun çarpışmalı alanı haline geldi. İki tarafın da topyekün saldırıya geçmesi biçiminde bir çarpışma durumu yaşandı. Gerilla, Türk ordusunun ilk yoğun saldırı ve hava bombardımanlarını boşa çıkardıktan ve bunlara uyum sağladıktan sonra, aylardır yapmış olduğu hazırlık temelinde çok yoğun ve zirvede bir eylemlilik süreci geliştirdi. Savaş Kürdistan'ın hemen her alanında gittikçe yoğunlaştı ve yaygınlaştı. Kontra faaliyetlerinin verdiği zarar ve bazı zayıflıklar nedeniyle Güneybatı'da cılız kalan savaş, özellikle Amed, Dersim, Garzan, Serhad ve Botan eyaletlerinde en üst düzeyde gelişim gösterdi. Kürdistan, böyle modern bir savaş düzeyini tarihi boyunca yaşamamıştı.

TC'de özel savaş güçlerinin yönetime tümden egemen olduğu ve bu nedenle gerçek anlamda bir hükümet gerekmediği, bu yüzden de kimsenin başbakan olmak istemediği bir ortamda ve daha çok maskeleyici olabileceği hesabıyla Tansu Çiller TC Başbakanı yapıldı ve yeni Çiller hükümeti kuruldu. Bu temelde yeni bir özel savaş programı yapılarak tüm güçler bu doğrultuda savaşa seferber edilmeye, Türkiye'de kitlelerin desteği kazanılmaya ve dış dünyadan bu programa için destek alınmaya çalışıldı. Tansu Çiller, gerçekten de diğerlerinin yapamayacağı kadar özel savaşı maskeleyici oldu. Hiçbir hükümetin yapmadığı kadar kendini özel savaş yönetimine teslim etti ve TC Genelkurmayı esas alınarak yapılan işbölümüne gö-

re özel savaşta görev üstlendi. Özal'ın yaptığı gibi özel savaşın ekonomik cephesini, yine İsmet Sezgin'in yaptığı gibi özel savaşın propaganda cephesini ve ayrıca diplomatik faaliyetlerini bütünüyle üzerine aldı, daha doğrusu özel savaş örgütlenmesi doğrultusunda bu alanlarda kendi rolünü oynamaya çalıştı.

Özal'ın ölümü sonrasında özel savaş yönetiminin kendini yeniden örgütlemesi temelinde eşi görülmemiş yoğunlukta bir savaş uygulamasına, topyekün savaşa yönelindi. Genelkurmaylık, cumhurbaşkanlığı, hükümet, meclis, basın, yargı, üniversiteler, kısaca bütün kurum ve kuruluşlar tam bir milli mutabakat ve işbölümü içinde bu topyekün özel savaşta üzerlerine düşeni yerine getirmeye çalıştılar. Ekonomiden dış ilişkilere kadar devletin tüm güç ve olanakları bu savaşa seferber edildi. Dersim'den Ağrı'ya, Kulp'tan Cudi'ye kadar Kürdistan'ın bütün dağları hemen her gün uçak ve helikopterlerle bombalandı ve top atışlarıyla karadan dövüldü. Başta özel komando birlikleri olmak üzere Türk ordusu toptan harekete geçirilerek her alanda yoğun kara operasyonları yapıldı. Bunlar yetmeyince, özel timin geliştirilmesi biçiminde olan bir özel ordunun kurulması çalışmalarına girişildi. Köy koruculuğunun dağılmasını önlemek ve korucu yapısını geliştirmek için yoğun çaba harcandı, koruculara yeni olanaklar yaratmaktan tutalım korucu ağalarını TBMM'ye götürüp orada ağırlamaya kadar birçok yeni yönelim içinde olundu. Bu saldırılarda yüzlerce köy yakılıp yıkıldı ve onbinlerce insan köylerinden göç ettirildi. Başta Cizre, Şırnak, Yüksekova, Hakkari, Malazgirt, Doğubeyazıt, Kulp ve Lice olmak üzere onlarca kent ve kasaba sabahlara kadar ateş altında tutuldu ve tahrip edildi. Yurtseverlere yönelik kontrgerilla terörü iyice tırmandırılarak Mardin milletvekili Mehmet Sincar'ın Batman'da gün ortası katledilmesine kadar vardırıldı. Sivas'ta 37 insan göz göre göre yakılarak her yana korku saçılmaya ve gerilla hareketinin Dersim, Sivas ve Erzincan alanında kökleşip buralardan Türkiye'ye yayılmasının önüne geçilmeye çalışıldı. Barzanilerle işbirliğine gidilerek gerillaya karşı Güney Kürdistan'dan da saldırı geliştirildi ve Güney'in sınır boyları hemen her gün havadan veya karadan bombalandı. Dış ilişkiler tamamen PKK'ye karşı mücadeleye yöneltildi. Suriye, İran ve Irak'la işbirliğine gidebilmek için her türlü çaba harcandı, İsrail siyonizmi ve ABD ile geliştirilen ilişkilerden de bu alanlarda yararlanmaya çalışıldı. Rusya, Almanya, Fransa ve ABD gezileriyle, her türlü taviz verilip Türkiye'nin bütün varlığı peşkeş çekilerek bu güçlerin PKK'ye karşı daha aktif mücadele etmesi sağlanmak istendi. Kısaca Türkiye'deki devlet varlığı ve yönetimi bu süreçte PKK'ye karşı mücadele dışında hemen hemen hiçbir şeyle uğraşmadı.

TC'nin 1993'te savaşa böyle yöneleceği zaten önceden belliydi ve gerillanın hazırlıkları tamamen buna göre yapılmıştı. Özellikle iki ayı aşkın süre devam eden ateşkes sürecinden de yararlanılarak gerillanın hazırlıkları iyice geliştirilmişti. Aslında saldırıya geçen sadece Türk ordusu değildi, tersine o, kendi içindeki dağılmayı önlemek için saldırı yürütmek zorunda kalıyordu, gerçekte ise esas saldıran taraf gerilla idi. Kürdistan tarihinin en yetkin, en yaygın ve en yoğun gerilla saldırısı ve savaşı yaşandı. Öyle ki, yaz boyu her gün onbeşyirmi cephede birden çarpışma ve gerilla saldırıları meydana geldi. Her gün elli-altmış civarında ölü ve ondan daha fazla yaralı ortaya çıktı. Denilebilir ki, Kürdistan'da yaşanan on yıllık savaş esas kıvamına bu yıl içinde ulaştı. Bu, neredeyse daha önceki yılların tümünün toplamına bedel düzeyde bir savaştı. Nitekim Türk özel savaş karargahı, yaptığı bir açıklamada 1993 yılında meydana gelen çarpışmaların 1992 yılının üç katına ulaştığını belirtti. Esas çarpışmaların da Mayıs ayı sonunda başladığı dikkate alınırsa, bu kadar yoğun bir savaşın altı-yedi ay gibi bir süre içinde yaşandığı ortaya çıkıyordu. ARGK Genel Karargahı'nın Haziran, Temmuz ve Ağustos aylarını kapsayan üç aylık yaz dönemi atılımı için yayınladığı genel bilanço da bu gerçeği doğrulayıcı nitelikteydi. Üç aylık yaz atılımı bilançosunda toplam 1289 irili ufaklı çarpışmanın meydana geldiği, TC tarafından verilen toplam 2181 ölü ve 1265 yaralıya karşılık; ARGK'nin 309 şehit ve 130 yaralı verdiği, yine bu süreçte ARGK'nin 28 asker esir aldığı ve ayrıca 391 kişiyi de gözaltına alıp soruşturduğu belirtiliyordu. (Serxwêbûn, sayı: 141) Sadece bunlar bile 1993 yılında nasıl yoğun bir savaşın yaşandığını görmek için yeter. Dikkate alınması gereken birinci yan budur.

İkinci yan ise; esas saldıran, savaşı geliştiren ve düşmanının üzerine yürüyen tarafın gerilla olduğudur. Bu da 1993 yılında gerilla savaşının zirvede gelişmesi ve büyük siyasi ve pratik gelişmelere yol açması demektir. Nitekim bu savaş süreci içinde gerilla Kürdistan'ın her tarafına yayılmış, bütün dağlara ve köylere ulaşmış, her alanda eylem yapmış ve halk örgütlenmesini ve kendi üslenmesini derinliğine geliştirmiştir. Gerilla, verdiği kayıpları karşılamaktan öteye nicel gücünü katlayacak düzeyde büyütmüş ve gelişkin bir pratik tecrübeye sahip olmuştur. Türk ordu güçleri birçok eyalette dağlık alanlara çıkamaz ve operasyon yapamaz hale gelmiş, birçok karakolunu bu tür yerlerden kaldırmış ve sadece havadan bombalayacak düzeyde etkinliği sınırlandırılmıştır. Buna karşılık gerilla artık somut bölge ayrımlarına gitmekte, sağlam ve yaygın üslere sahip olmakta ve kurtarılmış bölge hazırlıklarını iyice ilerletmektedir. Kırsal alanda gerillanın denetimi Türk ordu birliklerinden çok daha geniş hale gelmiştir. Bu gelişmeler temelinde koruculuk iyice daraltılmış, çok sayıda istifa ile bu sistem büyük ölçüde dağıtılmış, kalan sayılı korucu başları da gerillanın kuşatması altına alınmıştır. Kırsal alandaki bu gelişmenin kasaba ve kentlere de yoğun olarak yansıdığı bilinmektedir. Nitekim sömürgeci iş-gücü çok büyük oranda işlemez hale getirilmiş, sömürgeci özel savaşa hizmet eden particilik, basın vb. araçlar kapatılmış, diğer devlet organlarının büyük çoğunluğu işlemez kılınmış, kırda yollar büyük ölçüde denetlenir hale gelmiş ve böylece sömürgeci devletin siyasal örgütlenmesi ve işleyişi büyük ölçüde felç edilmiştir. Bütün bunların karşıtı olarak ulusal devrimci kurum ve kuruluşların, daha doğrusu yönetim ve yaşam ilişkilerinin geliştirilmesi çalışmaları yoğun olarak sürdürülmüştür. Kürdistan'da adeta bir iktidar değişimi sürecine girilmiştir. Sömürgeci egemenlik parçalanıp yok edilirken, ulusal-demokratik egemenlik adım adım geliştirilmektedir.

1993 yılındaki savaşın önemli bir yanı, TC'nin Güney'den 1992'de istediğini yapamamasıdır. 1992 yılında gerillanın taktik hatasından yararlanan özel savaş yönetimi, gerilla güçlerini Güney'de epeyce sıkıştırmaya ve zorlamaya çalışmıştı. Bu hataların düzeltilmiş olması, 1993 yılında Güney'in gerillanın değil, TC'nin sıkıştırıldığı bir alan haline gelmesini doğurdu. Başta Barzaniler olmak üzere çeşitli işbirlikçi güçlerle ittifak kurarak TC'nin bu alandan gerillanın üzerine gelme çabası sonuç vermediği gibi kendinin darbe yemesine yol açtı. Böylece Güney'deki durum doğru gerilla taktiğiyle düzenlenmiş, hem Kuzey'deki savaşa güç veren ve hem de TC ile Kürt işbirlikçilerin sıkıştırıldığı ve darbelendiği bir alan durumuna getirilmiştir. Kürdistan'daki bütün bu gelişmeler ve TC egemenliğinin tasfiye olmaya başlaması, uluslararası alanı da şimdiye kadar görülmemiş bir düzeyde etkilemiş ve Kürdistan'a yönelik emperyalist müdahaleyi daha açık hale getirmiştir.

1993 yılı muazzam bir taktikler savaşı ile geçmiş ve hem ateşkes biçimindeki siyasal hamle, hem de daha sonraki gerilla atağıyla inisiyatifi elinde tutan ve gelişmeleri yönlendiren, dolayısıyla sonuçta da kazanan PKK olmuştur. Gerçek bir savaş, görkemli bir mücadele, şimdiye kadarki bütün kazanımlara denk bir kazanım 1993 yılının esas niteliği durumundadır. Kışa girerken, 1993 yılında yaşanan savaşın ve sağlanan kazanımların durumunu Başkan Abdullah Öcalan yoldaş şöyle özetlemektedir:

"PKK'nin kışa girmesi görkemlidir. Muazzam bir eylemlilik dönemini geride bırakmış durumdayız. Türk ordusunun bu dönemde en az 10 bin kişilik bir kaybı oldu. Çok büyük çapta cephanelerine el koyduk. Gerillanın girmediği, tutmadığı bir dağ bırakılmamıştır. Girilmedik bir kent, köy kalmamıştır. Zaten devletin halka karşı geliştirdiği katliamlar da bunun en iyi göstergesi durumundadır. Muazzam askeri, siyasi mevzileri kazanmamız söz konusudur. Kışa, bırakalım eski mevzilerimizi kaybetmeyi, bunlara kat be kat yeni mevziler ekleyerek giriyoruz. Bu mevzilerimizi tüm kış boyunca daha da sağlamlaştıracağız. Nicelik olarak ordumuzda bir büyüme yaşıyoruz. Şu anda 15 bin gerilla sayısına ulaşmış durumdayız. Hepsi çok iyi bir şekilde silahlandırılmıştır ve en azından bir-iki yıllık lojistiği de sağlanmış durumdadır. Sahip oldukları inanç ve yüksek moral gücüyle her türlü koşula karşı muazzam mücadele verecek durumdadırlar. Yine uygulanan çok yoğun bir eğitimle ordulaşmaya hızla gidilmektedir. Bahara geldiğimizde bugüne kadar şahit olmadığımız bir ordu gücüyle hedeflerimizin üzerine hızla gitmemiz söz konusu olacaktır: İnisiyatif tümüyle bize geçmiştir. Mevzi üstüne mevzi geliştirme ve ülke topraklarını adım adım özgürleştirme bizim planlarımız çerçevesinde geliştirilecek işlerdendir. Gerek Kürt ve gerekse de Türk kamuoyunun bilmesi gereken gerçeklik budur: Halkımızın her bakımdan birleşerek, dayanışma içerisinde köyde, kentte ve hatta her aileyi bir hücre durumuna getirerek kendi siyasallaşmasını gerçekleştirmesi durumu söz konusudur. Bu, gittikçe daha da boyutlanıyor. Yani kışa girerken inisiyatifi elinde bulunduran PKK'dir, gerillladır, siyasallaşmasını sağlayan halktır. Devletin katliamları, büyük çaplı operasyonları bunu önelemeye yetmemiştir." (Özgür Gündem, 9 Aralık 1993, Avrupa baskısı)

Zaferin göstergesi: Antiemperyalist savaşımda öncülük

TC'nin her türlü vahşi katliamlarının PKK önderliğindeki Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişimini önlemeye yetmediği noktada, TC tamamen boğulurken, son bir umut ve hamle olarak devreye emperyalizm açıktan girdi. 1992 yılında PKK'yi imha etmeyi amaçlayan sömürgeci özel savaş planının odak noktası Güney Savaşı'ydı; 1993'te Tansu Çiller planının odak noktası ise Avrupa'daki yasaklamalar olarak ortaya çıktı. Almanya ve Fransa, PKK'yi ve Kürdistan'daki mücadele ile dayanışma içinde olan Kürt derneklerini yasakladılar ve diğer AT ülkelerinin de aynı kararı almasını istediler. Daha sonra bu kararın ABD önderliğinde ve emperyalist devletlerin birliği dahilinde alındığını açıkladılar. Birçok Avrupa ülkesinde Kürt derneklerine yönelik polis baskınları gerçekleştirildi, PKK'nin çok tehlikeli olduğu ve sürekli izleneceği hükümetlerce açıklandı. Emperyalist devletlerin PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelesine destek veren Kürtler üzerindeki benzer baskıları hala sürüp gidiyor. Bununla güya Kürt sorununa PKK'siz çözümü gerçekleştireceklermiş! Bu çözümün ne olduğunu yetmiş yıldır sürdürülen uygulamalarla çok iyi biliyoruz. Emperyalist devletlerin, bu kararla TC katliamlarına onay verdiklerini, ortak olduklarını, ondan da öteye daha fazla katliamı ve soykırımı teşvik ettiklerini iyi anlıyoruz. Nitekim TC de benzer uygulamaları artık hiç gizlemeden ve çekinmeden yapıyor; gazete bürolarını, parti ve dernek lokallerini açıktan basıp tarumar ediyor, köyleri, kasabaları açıktan yakıyor vs. Bu biçimde kendi çözümlerini gerçekleştirmeye çalışıyorlar. Son zamanlarda TC'nin dış politikasının iflas ettiği, emperyalist müttefiklerinin artık TC'yi fazla desteklemediği, hatta ABD ile Almanya'nın Türkiye üzerinde kavga yürüttüğü konularına ilişkin çokça değerlendirmeler yapıldı ve Türk rejimi teşhir edildi. Şimdi son uygulamalarla emperyalist devletler güya TC'yi desteklediklerini göstermek istiyorlar, güya Avrupa ile ABD birlik içinde olduklarını bu biçimde gösteriyorlar.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi açısından 1993 yılının son ve önemli politik olayı olan bu durum gerçekte ne anlama geliyor? Kısaca buna değinmek yararlıdır. Bu noktada üzerinde en çok durulması gereken husus, emperyalist devletlerin PKK'ye yönelik son saldırılarının, Kürdistan üzerindeki TC sömürgeciliğinin tamamen iflas ettiği ve özel savaşın tamamen başarısız kılındığı bir noktada ve son bir çaba ile Türk sömürgeciliğinin kurtarılmak istenmesi olayı olarak geliştiğidir. Kürdistan'ın parçalanması, paylaşılması ve sömürgeleştirilmesi statüsünün emperyalizm tarafından çizildiğini, Türk sömürgeci egemenliğinin emperyalizme dayalı olarak Kürdistan'da yaşadığını, en son 12 Eylül rejiminin emperyalizm tarafından şekillendirildiğini iyi biliyoruz. Bu genel durum yanında, özel olarak da emperyalist devletler 1980 yılından beri PKK'ye karşı aktif mücadele yürütüyorlar. Bu doğrultuda, PKK'ye yönelik bir komplo, provokasyon ve bölme girişiminin arkasında oldular. PKK'yi Avrupa'da "terör örgütü" olarak ilan edebilmek için birçok oyun tezgahladılar. PKK'nin gelişimini durdurmaya bunlar yetmeyince, 1988 yılında bilinen tutuklama ve davaları gündeme getirdiler. TC'ye askeri, siyasi ve ekonomik olarak her türlü desteği vererek, Kürdistan'da yürüttüğü özel savaşı aktif olarak desteklediler. Bunlar da yetmeyince, bu sefer 1991 yılında Çekiç Güç'ü gündeme getirdiler ve Kürt halkının PKK önderliğindeki devrime akmasını bununla önlemeye çalıştılar. Bu temelde TC ile Kürt işbirlikçiliğini güçlendirmek ve PKK'nin yürüttüğü devrimi boğmak istediler. Ancak ANAP döneminde bu başarılamadı. En çok umut bağlanılan Demirel-İnönü hükümeti de 1992'de bunu başaramadı. Son olarak ateşkes ve benzeri girişimler içinde ve Türk ordusunun topyekün hamlesi ile bunun başarılacağını umut ettiler. 1993 yılı savaş pratiği, emperyalizm, Türk sömürgeciliği ve Kürt işbirlikçiliğinin işte bu son umutlarını da boşa çıkardı. PKK önderliğindeki devrimin gelişmesinin önlenmesi bir yana, tersine Kürdistan'daki Türk sömürgeci egemenliğinin tasfiyesi ve ulusal-demokratik iktidar sürecinin gelişmesi gerçeği ortaya çıktı. TC'nin topyekün özel savaşı kesin iflasla yüz yüze geldi. İşte bu noktada emperyalist devletler bir hamle yaparak TC'nin imdadına yetişmek ve onu topyekün yıkılıştan kurtarmak istiyorlar. Yani emperyalist devletlerin PKK'ye saldırıları, TC'nin başarısı temelinde değil, tersine TC'nin başarısızlığı ve PKK'nin muazzam gelişme sağlaması temelinde gerçekleşiyor. Yani bu saldırılar, aslında PKK'nin 1993 yılında kazandığı zaferin en somut göstergesi oluyor. TC Başbakanı Tansu Çiller de, emperyalist devlet yetkilileriyle yaptığı görüşmelerde, "ya PKK'ye karşı açık mücadele edersiniz, ya da biz PKK'ye teslim olacağız, bu işi artık böyle götüremiyoruz dedim" diyerek, bu gerçeği açıkça itiraf ediyor.

Kürdistan'daki bu duruma bağlı olarak, olayın bir de bölgesel niteliği var. 1990 yılından beri geliştirilmeye çalışılan emperyalist yeni dünya düzeni Ortadoğu'da hiçbir ciddi adım atamadı. Saddam rejimini vurdu

Devamı 23. sayfada

Emperyalizmin PKK'yi kuşatma planları ve bu senaryoda Almanya'nın başaktörlük görevi

Baştarafı 1. sayfada

uygulamaları izledi. Almanya ve Fransa dışındaki bazı Avrupa devletleri de kendi ülkelerindeki Kürt derneklerine baskınlar düzenlediler. Almanya Federal İçişleri Bakanı Kanther, defalarca diğer Kürt örgütlerini ve bu ülkede yaşayan Kürt işçilerini PKK'ye karşı tavır almaya çağırdı. Bununla da yetinmeyerek, sorunu Avrupa Topluluğu İçişleri Bakanları toplantısına götürdü: Diğer Avrupa ülkelerinin hükümetlerine Almanya'nın aldığı kararı desteklemeleri ve Almanya'nın tutumunu izleyerek kendi ülkelerinde PKK'nin faaliyetlerini yasaklamaları çağrısında bulundu.

Almanya'nın Kürt derneklerini kapatması ve başından beri PKK hareketine karşı yürüttüğü savaşı resmileştirmesi, Türk özel savaş rejimi tarafından büyük bir meydan savaşı kazanılmış gibi değerlendirildi. Başta ABD emperyalizmi olmak üzere, emperyalist Batı'nın PKK'ye yönelik bu tavrı, TC tarafından psikolojik savaşın etkin bir aracı haline getirildi. Kürdistan devrimine karşı yürütülen savaşta adeta kesin sonuç alınmışcasına, Türkiye'de birçok çevre "zafer"i kendisine mal etme çabası içine girdi. Bazı Türk gazeteleri sözünü ettiğimiz gelişmeler karşısında duydukları sevinci Almanca başlıklarla "Danke, Herr Kohl" biçiminde yansıtırken, TC'nin ABD vatandaşı Başbakan Çiller, Almanya'nın öne çıkarılmasına tepki gösterdi ve Almanya'nın aldığı kararda ABD'nin rolünün belirleyici olduğunu dile getirdi. Çiller bir bakıma haklıydı ve bir uluslararası mutabakat temelinde PKK'ye karşı açık tavır geliştiriliyordu. Sosyalizmi tarihe gömdüğüne inandığı ve dünyaya kendi çıkarları doğrultusunda biçim vermeye çalıştığı bir ortamda, emperyalizmin, reel sosyalizmi aşan bir sosyalizmi, burjuva milliyetçiliğini aşan bir yurtseverliği ve burjuva demokrasisini aşan çok geniş bir demokrasiyi esas alan bir devrimci harekete karşı böyle bir tavır takınması kaçınılmazdı. PKK hareketi Ortadoğu'da emperyalizmin "yeni dünya düzeni" politikasının uygulama şansını oldukça zayıflatan ve emperyalizmin sadık işbirlikçisi olan Türk faşist rejimini alabildiğine zorlayan bir hareket olarak ortaya çıkıyordu. PKK hareketinin belli başlı büyük emperyalist devletlerin birleşik saldırılarına maruz kalması ve "terörist" olarak damgalanıp hedef alınması, sadece onun uluslararası düzeyde anti-emperyalist mücadelenin öncü kolu olduğuna işaret ediyordu. Dolayısıyla TC'nin ölümcül darbeler olarak değerlendirdiği ve PKK'yi çökertmiş gibi lanse ettiği gelişmeler, güçlü devrimci içeriğine bağlı olarak, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin ulaştığı gelişme aşamasının kaçınılmaz sonucuydu.

Peki, o zaman TC cephesinde tam bir histeri halini alan zafer çığlıklarının anlamı neydi, diye sorulabilir. Her şeyden önce, Kürdistan'da ulusal kurtuluş kuvvetleri karşısında darbe üstüne darbe yiyen ve derin bir moral çöküntüsü içinde bulunan sömürgeci güçlerin, sahte bir zafere de dayansa, bir moral dopingine ihtiyaçları vardı. General Güreş ve hempaları, PKK'ye karşı sağlanan bu uluslararası mutabakattan yola çıkarak, PKK'ye karşı mücadelede önemli başarılar kazandıklarını ve vaat ettikleri gibi bahara kalmadan PKK'nin işini bitireceklerini söylüyorlar; böylelikle mücadelemiz karşısındaki çözümsüzlüklerinin yol açtığı umutsuzluk ve moral çöküntü sürecini tersine çevirmeye çalışıyorlardı. Bu sahte zafer sarhoşluğuna tepki yine rejimin kendi içinden geldi. Faşist rejimin başı Demirel, Almanya'nın yasaklama kararının olumlu olduğunu, ama henüz yapılacak çok şeyin bulunduğunu ve bu kararın PKK'ye karşı mücadelede bir gevşekliğe yol açmaması gerektiğini açıklama gereğini duydu.

Almanya'nın Kürt dernekleri ve kuruluşlarını yasaklarken, bunların "iç güvenliği ve kamu düzenini tehdit ettiği" gerekçesine dayanması gerçekleri yansıtmamaktadır. Kürdistan'daki çılgınca katliamlar ve soykırım denemelerine tepki gösteren Kürtlerin bu ülkedeki Türk kuruluşlarına yönelik protesto eylemlerini yasaklama gerekçesi olarak göstermek, daha önce de gazetemizde ifade edildiği gibi, katilin caniliğini değil, kurbanın çırpınışlarını cezalandırmaktan farksızdır. Gerçekte nedenler çok daha köklüdür. Nitekim yasaklama kararının gerekçesinde de PKK'nin, "iç güvenlik ve kamu düzeni"nin yanısıra, Almanya'nın "diğer önemli çıkarları için" tehdit oluşturduğundan söz edilmektedir. Almanya'nın PKK'ye ve onun önderlik ettiği Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı takındığı tavır, ideolojik ve stratejik bir tavırdır. Türk-Alman ilişkilerinin tarihinden birazcık haberdar olanlar, Almanya'nın PKK'ye karşı açık tavır almasının nedenlerini kavramakta zorlanmayacaklardır. Alman emperyalizminin geçmişten beri Ortadoğu üzerindeki hegemonya savaşında Türk egemen sınıflarını esas aldığını belirtmek gerekir. Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküşe gittiği yıllarda, Alman emperyalizmi bu imparatorluğun dağılmasını önlemeye çalışan bir güç olarak ortaya çıkmış; İttihat ve Terakki yönetimi sırasında Alman egemenliği her alanda alabildiğine gelişmiştir. Bunun sonucunda Prusyalı generallerin yeniden eğitip modern temeller üzerinde örgütlediği Osmanlı ordusu imparatorluktan kopmak isteyen halkların üzerine sürülmüş; bu ordu Ermeniler ve Kürtler başta olmak üzere birçok halkı kırımdan geçirmiştir. Osmanlı İmparatorluğu Alman emperyalizminin yanında 1. Dünya Savaşı'na katılmış; Almanya'nın bu savaştan yenik çıkması Osmanlı İmparatorluğu'nun da sonunu getirmiştir.

TC'nin kuruluşu ile birlikte bir süre zayıflayan Türk-Alman ilişkileri, Hitler'in iktidara gelmesinin ardından yeniden gelişme göstermiş; kemalizmle Hitler faşizminin birbirine oldukça yakın özellikler arzettiği bu yıllarda Mustafa Kemal ile Hitler arasında dostluk kurulmuştur. Öyle ki, Hitler, Mustafa Kemal'i kendi öğretmeni olarak değerlendirmiştir. TC de 2. Dünya Savaşı sırasında Alman faşizmi yanlısı bir politika izlemiş, Alman emperyalizminin Sovyetler Birliği'ni yok etme politikasını aktif olarak desteklemiştir. Alman emperyalizmi bu savaştan da yenik çıkınca, TC kendi kurtuluşunu her açıdan emperyalizme teslim olmakta bulmuştur. *"Türk gerçeği, tarih içinden günümüze kadar önemli oranda Avrupa sisteminin ajanı durumunda olan bir güruhun kendisidir. Türklükle ilgili olup bitecek her şey, NATO ve AET bünyesindeki ülkeleri ilgilendirir. Onlar, Türk gerçeğini kendi çıkarlarına göre ayarlamışlardır. Anadolu'da ta Osmanlılar döneminde inşa edilen Türklük, süreç içinde bağımlılık altına alınmış ve bu bağımlılık Türkiye Cumhuriyeti'nde de sürdürülmüştür. 12 Eylül faşizminde ise en ileri bir bağımlılığa dönüştürülmüştür."* (A. Öcalan)

Konumuzla bağlantısı açısından, burada kısaca 12 Eylül askeri-faşist darbesi üzerinde durmak gerekir. 12 Eylül darbesi, Türkiye devrimci-demokratik hareketi ile Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı düzenlenmiş bir emperyalist müdahale biçimiydi. Emperyalizmin ve işbirlikçi-tekelci Türk burjuvazisinin egemenlik düzeninin önemli sarsıntılar geçirdiği, sivil yönetimlerin bu egemenliği sürdüremez duruma düştüğü, Türkiye ve Kürdistan'daki halk muhalefetini bastıramaz ve emperyalizmin Ortadoğu'daki çıkarlarını korumak için yüklenen rolü yerine getiremez hale geldiği bir dönemde, Pentagon ve NATO karargahlarında planlanarak hayata geçirilen bir darbeydi. NATO ve Avrupa Topluluğu içinde Türkiye masası sorumlusu olarak, Almanya, Türkiye'de 12 Eylül faşizminin kurumlaşmasında en büyük rolü oynadı. Faşist rejime her bakımdan destek sundu. Çeşitli uluslararası platformlarda Türk faşist rejiminin uygulamalarına karşı yükselen eleştiriler ve protestolara göğüs gerdi. Bir bakıma bu rejimin sözcüsü gibi davrandı. Bunun yanısıra kapılarını Türk ve Kürt mültecilere açtı. Ancak her türlü yöntemi kullanarak, bu kesimi devrimci özünden boşaltmaya ve böylelikle Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketini tasfiye etmeye çalıştı. Türk devletinin uluslararası boyutlara ulaşan bir terörizm tehditi karşısında bulunduğunu kanıtlamak amacıyla tezgahlanan Papa suikasti olayında Almanya'nın da parmağı vardı. Suikasti gerçekleştiren M. Ali Ağca Almanya'da hazırlanmıştı. Bu suikast ile Avrupa'nın demokrat çevrelerine Türkiye'deki faşist rejimin üzerine gitmemeleri işareti verilmekteydi. Özellikle Almanya, tehdit de içinde olmak üzere çeşitli yöntemlerle Türkiye sol güçlerini mülteci bataklığına çekip çürütmekte önemli başarılar sağladı. Tanınmış bazı solcuları Alman emperyalizminin misyonerleri haline getirdi. Başka bir deyişle bu solculardan kendi çıkarlarına bağlı yeni "Küçük Enverler" yarattı.

> "PKK'nin alabildiğine berrak parti içi ortamı düşman unsurları anında ortaya çıkaracak güçlü özellikler arzetmektedir. TC'nin ajanlarını sızdırarak PKK yöneticilerini ve gerilla komutanlarını ortadan kaldırma çabaları ve girişimleri de kesinlikle sonuç vermeyecektir. En önemlisi TC Kürdistan halkını tamamen kaybetmiştir ve bu halkı yeniden eskinin kölelik ortamına çekmesi olanaksızdır."

Genelde emperyalizmin ve özelde Alman emperyalizminin bu oyununa düşmeyen tek güç PKK hareketi oldu. PKK, Avrupa'da bulunan yoğun Kürt işçi kitlesi içinde devrimci çalışmalara büyük bir önem vermekle birlikte, diğer örgütler gibi Avrupa zeminini temel üslenme alanı olarak seçmedi. Devrime hazırlık için daha elverişli olanaklar sunan alanları tercih etti. PKK'nin bu yaklaşımı emperyalizmin oyunlarını bozdu. PKK'nin direnişten vazgeçirilmemesi üzerine, emperyalizmin sosyal demokrasi kanadının teslim aldığı bazı güçler, PKK hareketine karşı yoğun bir karalama kampanyası başlattılar. PKK'yi "feodal" ve "despot" olarak lanse etmeye çalıştılar. Bunlar PKK'yi bölüp parçalamak, güçten düşürmek, böylece Kürdistan'da devrimci mücadeleyi yeniden yükseltmesini önlemek ve bu temelde kendi kaçkınlıklarını gizlemek istiyorlardı. Çünkü PKK'nin yeniden halkın bağrına kavuşması ve faşist sömürgeciliğe karşı devrimci savaşı geliştirmesi bu güçlerin devrimle bağlarının kalmadığını açığa çıkaracaktı. Bu güçlerin arkasında kuşkusuz en başta Alman emperyalizmi vardı. PKK'nin ulusal kurtuluş savaşına yönelmesini engellemek için tezgahlanan Semir provokasyonu da, özünde emperyalizmin görmek istediği PKK'nin nasıl olması gerektiğini ortaya koyuyordu. Bu, devrimci içeriğinden tamamen boşaltılmış, direniş çizgisini terk etmiş, emperyalizmin kendi çıkarları doğrultusunda TC'ye karşı kullanabileceği ve "Ilımlı-demokratik PKK" biçiminde formüle edilen bir oluşumdu. Ancak PKK bu provokasyonu da akamete uğrattı. Provokasyonun başarısızlığı aynı zamanda emperyalist politikaların yenilgisi anlamına geliyordu. Nitekim Alman emperyalizmi bu provokasyona açıkça sahip çıktı ve PKK'nin Semir provokasyonuna karşı yürüttüğü mücadeleyi ceza davası konusu haline getirdi.

15 Ağustos Atılımı ile birlikte Kürdistan'da başlayan silahlı direniş hareketi, pratikte 12 Eylül faşizmi ve gerisinde bulunan emperyalizmin başarısızlığı anlamına geliyordu. Bu atılım aynı zamanda PKK'nin yok edilmesini amaçlayan bütün bu saldırılar ve provokasyonlara verilmiş bir cevap oluyordu. Böylece bu döneme kadar PKK'ye karşı uygulanan saldırı planları ve yöntemleri boşa çıkarılıyordu. NATO'nun ikinci büyük ordusuna sahip olan TC'nin silahlı kuvvetlerini savaşa sürmesine, Kürdistan'daki işbirlikçilerini silahlı çeteler biçiminde örgütlendirmesine ve özel savaşı alabildiğine tırmandırmasına rağmen, ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişimini durduramaması, emperyalizmi PKK hareketine karşı yeni komplo ve provokasyonlar tezgahlamaya yöneltti. İlkin İsveç Başbakanı Olof Palme katledildi. Palme cinayetinin PKK tarafından işlendiği iddia edildi. Gerçekte bu cinayetin gerisinde NATO ve Avrupa gericiliği bulunuyordu. Bununla bir yandan PKK'yi dünya ilerici kamuoyundan tecrit etme ve emperyalist sistemin hedefi haline getirme amaçlanırken, diğer yandan emperyalist Batı ve ABD emperyalizmi politikaları önünde engeller dikebilecek bir liderden kurtulmuş oluyordu. Yine de bu cinayetin en azından PKK'yi ilgilendiren yönüyle sonuç almasında arzulanan başarı sağlanamadı.

Kürdistan'da durdurulamayan devrimci kurtuluş savaşı, 1987 yılında yapılan NATO toplantılarının temel gündem maddelerinden birini oluşturdu. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı sürdürülen sömürgeci savaşın yeni yönelimleri bu toplantılarda belirlendi. Sömürgeci kuvvetler yeni bir düzenlemeye tabi tutuldu. Savaşa katılan tüm sınıflardan en aktif birlikler özel bir kolorduda birleştirildi. Bu birliklerin eğitimini Almanya üstlendi. Donanımı yine esas olarak Almanya tarafından karşılandı. Bu kolordu ateş gücü yüksek silahlar, helikopterler ve öteki etkin savaş araçlarıyla donandı. Kürdistan'da kanlı eylemler düzenleyen, kitlesel katliamlar gerçekleştiren ve sayısız cinayetler işleyen kontrgerilla timleri Almanya'nın ünlü GSG-9 adlı kuruluşu tarafından eğitilip hazırlandılar. Buna paralel olarak Avrupa zemininde çok yönlü çalışmalar yapıldı. Çeşitli Avrupa ülkelerinde PKK'yi destekleyen kitleler ve demokratik Kürt kuruluşları üzerindeki baskılar yoğunlaştırıldı. PKK aleyhinde yoğun bir karalama kampanyası başlatıldı. Gizli haber alma örgütlerinin marifetleriyle sahte bildiriler dağıtılarak, örgütler arasındaki çelişkiler çatışmaya

> "Sosyalizmi tarihe gömdüğüne inandığı ve dünyaya kendi çıkarları doğrultusunda biçim vermeye çalıştığı bir ortamda, emperyalizmin, reel sosyalizmi aşan bir sosyalizmi, burjuva milliyetçiliğini aşan bir yurtseverliği ve burjuva demokrasisini aşan çok geniş bir demokrasiyi esas alan bir devrimci harekete karşı böyle bir tavır takınması kaçınılmazdı."

dönüştürülmek istendi. İnsanlar PKK'yi desteklemekten vazgeçmeye ve polisle birlikte çalışmaya davet edildiler. En sonunda başlatılan tutuklamalarla Almanya'da "PKK Davası" açılması aşamasına gelindi.

Almanya'nın başlattığı tutuklamaları, "PKK'ye evet, Apo'ya hayır" sloganı ile ortaya çıkan yeni bir provokasyon izledi. Emperyalizmin ve TC'nin yönlendirdiği bu provokasyonun amacı PKK'yi Avrupa'da etkisiz hale getirerek provokatörlerin denetimine sokmak, gerilla saflarına sızdırılmış ajanlarla silahlı kurtuluş mücadelesini doğru rotasından çıkararak yozlaştırmak ve etkisiz kılmak, yine rehabilitasyon yöntemleriyle bir ölçüde çarpıtılan cezaevlerindeki büyük direniş potansiyelini ajanların kuyruğuna takmak ve böylece PKK'yi tasfiye etmekti. Almanya'da açılan PKK Davası bu planda önemli bir rol oynayacaktı. Davanın açılması bizzat NATO toplantılarında kararlaştırılmıştı. Avrupa çapında yapılan polis koğuşturmaları tek bir merkezde birleştirilmiş ve davanın açılması görevi Almanya'ya devredilmişti. Tutuklanan kişiler itirafçılığı kabul edecekler ve bunların yaptığı açıklamalarla PKK'nin "terörist bir örgüt" olduğu kanıtlanmış olacaktı. Beklenti buydu. Ancak bu beklentiler gerçekleşmedi. Henüz duruşmalar başlamadan, PKK'nin Kürdistan zemininde yürüttüğü kararlı direniş sonucunda provokasyon ve dolayısıyla emperyalizmin planları boşa çıkarıldı. Avrupa'da Kürt işçi kitlesi topyekün PKK liderliğinin yanında yer aldı. Emperyalistler ve uşakları uygulama fırsatı tanınmayan kirli planları ile baş başa bırakıldı.

Aradan geçen süre içinde Kürdistan'daki halk savaşı muazzam gelişmeler kaydetti ve bir denge aşamasına ulaştı. PKK ilan ettiği ateşkesle kendi gücünü kanıtladı ve Kürdistan sorununun siyasal yoldan çözümüne karşı olmadığını dünya kamuoyuna göstermiş oldu. Türk devleti ateşkesi dikkate almaz ve Kürdistan'daki katliamlarını sürdürürken, emperyalist çevreler ateşkesin devam etmesi temennisinde bulunmanın ötesine geçmediler. Gerçekte PKK'nin bu isabetli taktik adımı emperyalist güçleri de zorlamış ve onları suç üstü yakalamıştı. Kürdistan'daki savaş emperyalist devletlere faşist Türk rejimini daha çok kendilerine bağlama olanağı sunuyor ve Türkiye'yi uygun bir silah pazarı haline getiriyordu. Nitekim daha sonra emperyalist silah tekelleri kendi ürünlerini Türkiye'ye satma yarışı içine girdiler. Buna bağlı olarak, yine bu süreçte Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında çıkmazı iyice derinleşen faşist Türk rejimi makyaj tazeleme yoluna gitti. Politikada hiçbir deneyimi bulunmayan ve kadınlığı dışında ciddi bir özelliği olmayan Tansu Çiller, önce DYP Genel Başkanlığı'na ve ardından başbakanlık görevine getirildi. Çiller'in bu göreve bir bakıma atanması, esas olarak faşist Türk rejiminin dünya kamuoyunda oldukça yıpranan imajını düzeltmeyi ve kısa bir süre için de olsa rejime soluk aldırmayı amaçlamaktaydı.

Ne var ki, Çiller'in kadınlığı ve kimi çevrelerin övgülerine mazhar olan "güzelliği", Kürdistan'da halk savaşının daha da boyutlanarak gelişmesini önleyemedi. Türk sömürgecilerinin ülkemiz üzerindeki siyasal denetimi tamamen parçalandı. Kürdistan'daki sömürgeci iktidar aygıtları işlevini önemli ölçüde yitirdi. Sömürgeci Türk partileri Kürdistan'ın pek çok yerleşim biriminde tabelalarını indirdiler. Aynı şekilde sömürgeci Türk ordusu da gerilla kuvvetleri karşısında tam bir bozgunu yaşar duruma düştü.

"TC'nin kuruluşu ile birlikte bir süre zayıflayan Türk-Alman ilişkileri, Hitler'in iktidara gelmesinin ardından yeniden gelişme göstermiş; kemalizmle Hitler faşizminin birbirine oldukça yakın özellikler arzettiği bu yıllarda Mustafa Kemal ile Hitler arasında dostluk kurulmuştur. Öyle ki, Hitler, Mustafa Kemal'i kendi öğretmeni olarak değerlendirmiştir."

Düşman ordusunun bu savaşta verdiği kayıplar yüksek boyutlara ulaştı. Buna karşılık, halkımız açısından Kürdistan'da yepyeni bir süreç başladı. Bu, halkımızın kendi iktidar organlarını inşa etme ve kendi yönetimini kurma süreciydi. Bu süreçte devrimin yıkılanın yerine yeniyi inşa etme özelliği öne çıktı. Sadece düzenli ordu gücüne dayanarak Kürdistan'da varlığını sürdürme noktasına gelen TC, çareyi çok daha vahşi bir biçime sivil halka yönelmekte buldu. Katliamlar, kontrgerilla cinayetleri, tutuklamalar, köylerin bombalanması, yakılması ve boşaltılması bu dönemde en yüksek düzeyine ulaştı. Saldırılar milletvekillerini kapsamına alacak ölçüde genişletildi. Bu, özel savaşın "denizi kurutma taktiği"nin en yüksek düzeyde uygulanmasıydı. Buna rağmen, Çiller yönetimine karşı hemen her çevreden tepkiler ve hoşnutsuzluk sesleri yükselmeye başladı. Sermaye çevrelerinde bile Kürdistan sorununun siyasal yolda çözümü konusunda öneriler dile getirildi. Hatta DYP içinde yeni genel başkan arayışları bile gündeme geldi. Başka bir deyişle Çiller yönetimi Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında en kısa bir süre içinde yıpranan ve yıkılışın eşiğine gelen bir hükümet durumuna düştü. Eğer dışta PKK'ye karşı bir uluslararası emperyalist mutabakat sağlanmazsa ve hükümete bu biçimde destek verilmemiş olsaydı, bu hükümet çoktan tarihe karışmıştı.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş, Özgür Gündem gazetesinin kendisiyle yaptığı söyleşide, bu konuya açıklık getiriyor ve şunları söylüyordu: *"Avrupa'nın son dönemlerde Kürt hareketine karşı geliştirdiği saldırılar, Tansu Çiller hükümetine biraz nefes verme ve ayakta tutma çabalarıdır. Çiller, Avusturya'da, Fransa Cumhurbaşkanı Mitterrand'la görüştüğünde, 'sizin yıldızınızı parlatacağız' sözünü aldı. Kongre öncesi zor duruma düşmüştü. Hatta DYP içinde gelişen muhalefet yeni bir genel başkan arayışını güçlendirmişti. PKK konusunda çok şey yaptığını, çevresine yansıtmaya ihtiyacı vardı. Özellikle diplomatik alanda girişimleri sonuç vermemişti. Avrupa ve ABD'ye giderek temel istemlerini dile getirdi. DYP Kongresi'nden bir gün önce Fransa hükümeti Kürt hareketine karşı bazı tutuklamalara girişti. Bunun Almanya'da da daha geniş bir şekilde uygulamaya konulması istendi. Hatta giderek Avrupa Birliği'nin ortak kararı olarak geliştirilmek istendi. Bu görüşmelerin altında yatan gerçek, kendi aralarında Kürt sorununa PKK'siz bir çözüm getirmekti. Bu, daha önce de bize dayatılmak istenen 'Kürt sorununa evet, PKK'ye hayır' tezinin karşılıklı mutabakat şeklinde tekrar ısıtılarak önümüze sürülmesi girişimidir...*

"Büyük bir ihtimalle yerel seçimlere kadar Çiller hükümetini desteklemek ve ayakta tutmak için bu tür yasaklama ve tutuklamaları karşımıza yeniden çıkarabilirler. Avrupa devletlerinin yasaklama gerekçesi olarak Kürtlerin Avrupa'da gerçekleştirdikleri anti-katliamcı eylemleri göstermeleri ve bunu da kendi 'iç güvenlik' politikalarına bağlamalarının gerçeklerle alakası yoktur. Tamamıyla üst düzeyde alınmış bir kararın sonuçlarının harekete geçirilmesidir. Kaldı ki, Clinton'la yapılan görüşmede, 'PKK'nin direnişini kıracağız ve geriye kalanları da Türk politikasıyla bütünleştireceğiz' gibi bir karar üzerinde durulmuştu. Bu temelde, ilk etapta Avrupa'da başlandı."

Özellikle Doğu Almanya'yı ilhak etmesiyle birlikte dünya siyasal arenasına önde gelen emperyalist devletlerden biri olarak giren Federal Almanya Cumhuriyeti, PKK ve Kürt ulusal hareketine karşı takındığı tutumla TC'nin yaklaşımını aratmayacak bir yaklaşım sergiledi. Bunun nedenlerini anlamak zor olmasa gerek. İlginçtir, TC'nin bugünkü gerçekliği ile son yıllarındaki Osmanlı İmparatorluğu'nun durumu arasında birçok bakımdan benzerlikler bulunmaktadır. Ulusal kurtuluş hareketleri Osmanlı İmparatorluğu'nu çöküşün eşiğine getirmişti. Benzer durumu bugün faşist-sömürgeci TC yaşamaktadır. Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş savaşı TC'nin sonunu oldukça yakınlaştırmış ve onu yıkılışın eşiğine getirmiştir. Geçmişte Alman emperyalizmi Osmanlı devletinin imdadına yetişmiş ve yıkılışını bir süre geciktirmişti. Bugünün Federal Almanya'sı da tüm gücüyle Türk devletinin yıkımına karşı koymaktadır. Geçmişte büyük Ermeni soykırımı, denetimini Alman generallerinin ellerinde bulundurduğu Osmanlı ordusu tarafından gerçekleştirilmiş, Kürdistan'da yükselen isyanlar Alman subaylarının danışman düzeyinde görev aldığı bu ordu tarafından kanlı bir biçimde ezilmişti. Günümüzde iddialı bir emperyalist güç olarak boy gösteren Almanya da yine TC'nin Kürdistan'daki katliamlarına arka çıkmakta, onun Kürtleri tarih sahnesinden silme girişimlerini ardına kadar desteklemektedir. Almanya bugün Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine düşmanlığını Kürdistan bayrağının taşınmasını suç sayıp yasaklayacak kadar çılgınca boyutlara vardırmıştır. Kuşkusuz bu yaklaşım Türk sömürgecilerine cesaret vermekte, TC'nin Kürdistan'da giriştiği katliamlara her gün yeni halkalar eklemesine yol açmaktadır.

Reel sosyalizmin yıkılışı ve Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla birlikte, özellikle Kafkasya ülkeleri ve Orta Asya'nın Türki cumhuriyetler üzerinde ciddi bir hegemonya yarışına girişen Almanya, Türkiye ile ilişkilerini bu mücadelede temel bir basamak olarak değerlendirmektedir. Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesinin zafer kazanması ve bu ülkede anti-emperyalist bir yönetimin iktidara gelmesi, emperyalizm ve en başta da Alman devleti tarafından büyük bir tehdit unsuru olarak görülmektedir. Geniş Orta Asya ve Kafkasya pazarlarına geçiş yolu üzerinde bulunan bağımsız bir Kürdistan'ın bu pazarlara açılan kapıyı tutup kapatmasından endişe duymaktadır. İran ve Suriye ile gelişen ilişkilerine rağmen, Almanya'nın Türkiye'yi esas almasının ve faşist Türk rejimini yaşatmaya çalışmasının temel nedenlerinden biri de budur. Ekonomik açıdan en gelişkin bir emperyalist güç olarak ortaya çıkan Alman emperyalizminin bu niteliğini iyi tanıyan faşist Türk rejimi, Türkiye ile birlikte Türki cumhuriyetlerle ilişkilerini de çok iyi pazarlamaya çalışmakta ve böylece emperyalist Batı'nın desteğini arkasına almaktadır. Diğer emperyalist ülkelerden Fransa ise, bütün uluslararası sorunlarda olduğu gibi Kürdistan sorununa yaklaşımında da Almanya'yı taklit etmekte, Almanya'nın kuyrukçusu bir politika izlemektedir. Fransa'nın bugünkü tutumu, geçmişte Hitler faşizmine teslim olmuş Fransa'nın tutumunu andırmaktadır.

Almanya ve Fransa'nın Kürt derneklerini kapatma ve Kürt ulusal hareketine karşı açıkça tavır alma kararının Tansu Çiller'in Washington ve Bonn'a yaptığı ziyaretlerin ardından gündeme geldiği iyi bilinmektedir. Başkan APO, Çiller'in bu ziyarete ilişkin *"Türkiye elden gidiyor. Elden gittiğinde Batı'nın çıkarları büyük darbe yer. Bağırıp çağırıyorum, ben kontrol edemiyorum. Gelin malınızı siz kendiniz götürün"* anlamına gelecek çağrılarda bulunduğunu söylemekte ve sözlerini şöyle sürdürmektedir: *"Mesaj budur ve onlar da kendi hukuklarını, kendi demokrasilerini de zorlayarak, bayanı kurtarmaya çalışıyorlar veya bir bayana teslim edilen düzeni sözümona kurtarmaya çalışıyorlar. Aslında bir askeri-faşist özel savaş aygıtı var, onu örtbas ederek kurtarmaya çalışıyorlar. Yaşam bütünüyle bu olay etrafında düğümleniyor. Gece gündüz bütün değerlendirmeleri bu sorun çerçevesindedir. Neredeyse ilkokul çocukları bile her gün ellerinde bayrakla yürüyüşe geçiriliyorlar. Din bütünüyle imdada koşturuluyor, ekonomi tamamen bu işe yatırılıyor. Hele her türlü siyasi kurum ve kuruluş 'temel gündem budur' deyip politikasızlığı temsil etmede birbirleriyle yarış ediyorlar. Ama bir özel savaş aygıtının da fazla etkili olamayacağı her geçen gün daha iyi anlaşılıyor. Artık kendi deyişleriyle dünya güçleri kurtarmaya yetmiyor, uzay güçlerine yardım çağrısı yapacak kadar, uydulardan medet umacak kadar kendilerinden geçiyorlar."*

ABD'nin de içinde yer aldığı emperyalist Batı, PKK'ye karşı tavır alarak TC'ye sağladığı desteğe rağmen, onun Kürdistan sorununa inkarcı ve imhaya dayalı yaklaşımını tutarlı bulmamakta ve hatta tehlikeli görmektedir. Kürdistan sorununu çok daha radikal bir temelde çözüme götüreceğini bildiği için, TC'nin mevcut politikasında mutlaka değişikliğe gitmesini ve "Kürt realitesinin tanınması"na bağlı olarak sorunun çözümü açısından bazı adımlar atmasını zorunlu saymaktadır. Yeni sömürgeciliğin bile artık oldukça zor yaşatılır bir duruma düştüğü günümüz dünyasında, emperyalizmin, TC'nin Kürdistan'da uyguladığı son derece vahşi bir klasik sömürgeciliği ayakta tutmasına sonuna kadar arka çıkması mümkün değildir. Bu durumda, emperyalizmin PKK'ye karşı tavrı ele alınırken, TC'yi sorunun çözümü için zorlaması ciddi bir olasılıktır. Abdullah ÖCALAN yoldaş da bunun bir ihtimal olduğunu söylemekte; TC ile Batı arasında bu konuda bir uzlaşmaya gidilmiş olabileceğini, Batı'nın yasaklama kararına karşılık TC'nin de siyasi çözüm için adım atma konusunda güvence vermiş olabileceğini belirtmektedir. Yine Başkan APO'nun sözleriyle, Avrupa PKK'ye karşı çıkarak, aynı zamanda Türk tarafından siyasal diyalog konusunda harekete geçmesini istemiştir. TC'nin bu konuda geçmişte de Batı'ya güvenceler verdiği, ancak SHP-DYP koalisyonu döneminde Demirel'in "Kürt realitesini tanıyoruz" biçimindeki açıklamasının özel savaşın bir oyalama taktiğinin ötesine geçmediği iyi bilinmektedir. Demirel-İnönü-Güreş suç ortaklığı güruhu her dönemdekinden daha fazla "kök kazıma" yöntemini esas almıştır. Sorunun çözümü konusunda bazı adımlar atmak isteyen Özal'ın önü bu güruh tarafından kesilmiş ve Özal bir komployla tasfiye edilmiştir.

Emperyalist Batı'nın Mart ayına kadar PKK'nin kökünü kazıyacağını, direniş savaşımını kıracağını ve geriye kalan güçleri de Türk politikasıyla bütünleştireceğini iddia eden TC'nin bunu başaracağına inanması da son derece zordur. Nitekim Çiller'in ABD ziyareti sırasında Clinton'un Kürdistan sorununun çözümü konusunda FKÖ-İsrail diyaloguna benzer bir süreç içine girilebileceğini Çiller'e söylediğini bizzat Türk basını tarafından dillendirildi. Ancak Türk tarafı "-PKK'siz çözüm" yönteminde ısrar edince, kendisine Mart ayına kadar yeni bir süre tanındı. Bu konuda varılan karar Almanya ve öteki Avrupa ülkelerine de iletildi; önde gelen emperyalist Avrupa devletlerinin Kürt hareketine karşı ortak bir mutabakata

varmaları sağlandı.

Bundan sonraki süreçte TC'nin uygulamalarına kısaca bir göz atmak gerekir. Faşist Türk rejimi bir yandan Kürdistan'daki gerilla mevzilerine karşı hava saldırıları düzenler ve sivil halka karşı uyguladığı terörü yoğunlaştırırken, diğer yandan korucu şefleri durumundaki hain Kürt aşiret reislerini en üst düzeyde kabul etti. Geçmişte ancak uzman çavuşlarla muhatap olabilen bu hain takımı, Ankara'da TC cumhurbaşkanı ve başbakanı tarafından tantanalı bir biçimde ağırlandı. Kendileriyle devletin resmi televizyon kanallarında Kürtçe söyleşiler yapıldı. Bunun yanısıra DEP'i devletle açık işbirliğine zorlamak için, bu parti üzerindeki baskının dozu alabildiğine artırıldı. Parti üyesi milletvekilleri hakkında DGM savcılığınca dokunulmazlıklarının kaldırılması ve idam cezasıyla yargılanmaları için dava açıldı. Partinin kapatılması için üst mahkemeye başvuruda bulunuldu. Böylelikle işbirlikçilik ve ihanete yatmayan kesimler zor kullanılarak tasfiye edilmek istendi. Kuşkusuz bu girişimler TC'nin Kürt sorununu "PKK'siz çözme" çabalarının parçalarını oluşturmaktadır. Başlangıçta hain korucu başlarının devreye sokulması temelinde kurulacak "Kürt partisi", daha sonraki süreçte parlamentoda ve parlamento dışındaki bazı işbirlikçilerin katılımıyla Kürt sorununun çözümünde sözümona bir taraf haline getirecektir. Nitekim parlamentodaki değişik partilerin üyelerinden oluşan ve sözde Kürt sorununun siyasal çözümü için girişimlerde bulunan bir grup milletvekiliyle görüşen Demirel, kendilerine, *"Çabalarınızı sürdürün. Hedefiniz doğrudur. Sorunun çözümüne ben de yardımcı olmak istiyorum. Parti liderleriyle görüşeceğim, hazırlık yapıyorum. Barışçı çözüm çabalarına yardımcı olacağım"* demiştir.

> "Avrupa ülkelerindeki Kürdistanlı işçileri politize eden, onları derin etkisi altına alan ve mücadele ortamına çeken güç Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş savaşıdır. Bu bakımdan derneklerin rolü oldukça sınırlıdır. Kürdistan'daki devrimci savaş gelişimini sürdürmeye devam ettikçe, işçilerimiz bu savaşın devrimci öncüsünün saflarında sımsıkı kenetlenecekler ve her koşul altında onu savunmayı sürdüreceklerdir."

Başkan APO, TC'nin bu girişimlerini ve özellikle hain aşiret reislerini Ankara'da ağırlamasını yorumlarken, soruna oldukça açıklık getirmektedir: *"Bunları (aşiret reislerini) yeni bir girişimle işbirlikçi bir parti temelinde kullanmak istiyorlar. Bu eskiden de denenmiş olan bir girişimdir. Türk demokrasisine bir yama gibi vurulacak olan bir işbirlikçi Kürt partisi doğsa bile bu ölü bir parti olacaktır. Eskiden beri böyle bir parti ve cephe yaratma çabaları olduğunu biliyoruz. Aslında böyle bir parti vardır. Eskiden buna Türkiye KDP'si denilirdi. 1970'li yıllardan beri değişik yöntemlerle günümüze kadar getirilmek istendi. Sait Elçi ve Sait Kırmızıtoprak'ın katledilmesinden sonra bu partinin ipleri MİT'in eline geçti. Günümüzde işte bu parti daha belirgin olarak ortaya çıkarılmak isteniyor. Bu partide çalışma yürüten birçok yurtsever kişi katledildi. Bunun sonucu olarak işbirlikçi bir klik ortaya çıkardılar. Şimdi bu yapıyı resmi bir Kürt partisi biçiminde ortaya çıkarmak istiyorlar. Yani başka bir yanıyla biz buna 'Korucular partisi' diyebiliriz. Bu partinin gelişimi tabii ki PKK direnişinin imhasına bağlıdır. Yani PKK'nin direnişi bitirilmeden, bu ilkel milliyetçilerin veya köy korucularının partisinin gelişmesi mümkün değildir. Ama üzerinde yoğunca çalıştıklarını biliyoruz. Biz, dürüst olup da bu çalışmalara katılmak zorunda kalmış insanlara seslenmek istiyoruz. Bu çabalardan vazgeçmeliler. Bizim açımızdan yaptıkları düşman faaliyetleridir. Böyle bir girişim sadece koruculuğu biraz daha siyasileştirmek anlamına gelir. Yani koruculuk o zaman hem askeri ve hem de siyasi bir kuvvet halini alır. Bu bizim için çok açık bir düşman cephesidir. Bu kesimlere daha çok sert yönelmesini bileceğiz. PKK'siz bir çözüme gitmek ve hatta PKK içinde 'ılıman' bir kanat yaratmaya gitmek istiyorlar. Bunlar beyhude çabalardır. PKK'siz Kürtlük artık mümkün değildir."*

PKK'ye ve onun önderlik ettiği devrimci kurtuluş mücadelesine ömür biçmenin yeni bir durum olmadığı gayet iyi biliniyor. Kürdistan kurtuluş birlikleri 15 Ağustos Atılımı'nı gerçekleştirdiklerinde, dönemin faşist şefi Evren, kurtuluş kuvvetlerine 72 saatlik ömür biçmişti. Oysa 15 Ağustos Atılımı'yla başlayan silahlı direniş ve kurtuluş savaşı onuncu yılında bulunuyor. Silahlı direniş güçleri hem nicelik, hem de nitelik açısından bu büyük bir gelişme düzeyini yakalamıştır. Kürdistan halkı bağımsız ve özgür yaşamakta kararlı olduğunu defalarca kanıtlamış, kurtuluş savaşından zaferle çıkma inancını alabildiğine pekiştirmiştir. Kürdistan halkının ezici bir biçimde kendi öncüsünün yanında yer aldığı faşist Türk rejiminin çeşitli kesimleri tarafından da kabul edilmektedir. Sözgelimi bir Ecevit, Kürdistan'da Mart ayında yapılacak yerel seçimlerin iptal edilmesini istemekte; buna gerekçe olarak PKK'nin seçim sonuçlarını bir referanduma dönüştürmesi olasılığını göstermektedir. Bugün Kürdistan'da gerillanın tutmadığı dağ, girmediği köy, kasaba ve kent kalmamıştır. Faşist Türk rejiminin tüm gücüyle sivil halk kitlelerine saldırması, PKK'nin ve gerillanın halkla tamamen bütünleştiğinin en sağlam göstergesidir. En elverişli aylarda bile karadan gerillanın üzerine yürümekten çekinen Türk ordusunun ağır kış koşullarında gerilla üsleri ve mevzilerine yaklaşması oldukça zordur. Düşman esas olarak hava saldırılarıyla sonuç almayı deneyecektir. Zaten mevcut durumda yaptığı tek şey de budur. Ancak düşmanın yönelimlerini iyi bilen ve yılların deneyim-birikimine sahip olan gerilla, oldukça ciddi tedbirlerle kış dönemine girmiştir. Başkan APO'nun da belirttiği gibi, PKK kış mevsimi boyunca mevzilerini yitirmek şurada kalsın, bunları daha da sağlamlaştıracaktır. PKK bu süreçte güçlerini ikiye katlamayı ve otuzbin gerilla ile baharda hedeflerin üzerine yürümeyi kararlaştırmış; bu planını gerçekleştirmede şimdiden önemli mesafeler katetmiştir. Düşman daha kapsamlı katliam planlarıyla PKK'ye dostluk gösteren herkesi PKK'den uzaklaştırmayı tasarlamaktadır. Ancak *"Bu politikaların tutmayacağı açıktır. Halkımızın her bakımdan birleşerek, dayanışma içerisinde köyde, kentte ve hatta her aileyi bir hücre durumuna getirerek kendi siyasallaşmasını gerçekleştirmesi durumu söz konusudur. Bu gittikçe daha da boyutlanıyor. Yani kışa girerken inisiyatifi elinde bulunduran PKK'dir, gerilladır, siyasallaşmasını sağlayan halktır. Devletin katliamları, büyük çaplı operasyonları bunu önlemeye yetmemiştir."* (A. Öcalan)

> "Geçmişte Alman emperyalizmi Osmanlı devletinin imdadına yetişmiş ve yıkılışını bir süre geciktirmişti. Bugünün Federal Almanya'sı da tüm gücüyle Türk devletinin yıkımına karşı koymaktadır. Geçmişte büyük Ermeni soykırımı, denetimini Alman generallerinin ellerinde bulundurduğu Osmanlı ordusu tarafından gerçekleştirilmiş, Kürdistan'da yükselen isyanlar Alman subaylarının danışman düzeyinde görev aldığı bu ordu tarafından kanlı bir biçimde ezilmişti."

Kısacası direniş güçlerinin kökünü kazıyacağını ve şiddete karşı ılımlı çevreler yaratarak PKK'yi etkisizleştireceğini iddia eden Güreş'in rüyasının gerçekleşmeyeceği ve sadece bir avuntu olarak kalacağı daha şimdiden belli olmuştur. Daha önce de belirtildiği gibi, yine "silahtan arındırılmış ve direniş çizgisini terk etmiş bir PKK" yaratma girişimleri de yeni değildir. PKK böylesi amaçlarla tezgahlanan TC kaynaklı ve hemen her yıl karşılaştığı komplo ve provokasyonları başarıyla boşa çıkarmış, her defasında bu komplo ve provokasyonlara karşı mücadeleden güçlenerek çıkmıştır. PKK'nin alabildiğine berrak parti içi ortamı düşman unsurları anında ortaya çıkaracak güçlü özellikler arzetmektedir. TC'nin ajanlarını sızdırarak PKK yöneticilerini ve gerilla komutanlarını ortadan kaldırma çabaları ve girişimleri de kesinlikle sonuç vermeyecektir. En önemlisi TC Kürdistan halkını tamamen kaybetmiştir ve bu halkı yeniden eskinin kölelik ortamına çekmesi olanaksızdır. Güney Kürdistan'daki Barzani işbirlikçiliğini de kapsayan "köy koruculuğu" sistemiyle ve bu sisteme kısmi bir siyasal nitelik kazandırmakla Kürdistan halkının kandırılamayacağı ve özgür yaşama tutkusundan vazgeçirilemeyeceği açıktır. Halkımızın kurtuluş umudunun gerçekleştirici güçleri tutulması gereken halkaları tutmuşlardır. İşbirlikçilik ve ihanet sadece Kuzey-Batı Kürdistan'da değil, Güney Kürdistan'da da çöküş ve dağılma sürecine girmiştir. Halkımızın artan öfkesi karşısında ayakta durma uğraşısı içinde bulunan bu hain güruhun TC'nin derdine derman olması düşünülemez.

Şimdi Avrupa ülkelerindeki yasaklamaların etkilerine gelelim. Almanya ve Fransa'nın PKK'ye karşı aldıkları düşmanca tavrın ve Kürt derneklerini kapatmalarının Kürdistan'daki ulusal kurtuluş savaşının gelişimi üzerinde ciddi olumsuz etkileri olamaz. Bunun çok belirgin nedenleri vardır. Her şeyden önce, Avrupa ülkelerindeki Kürdistanlı işçileri politize eden, onları derin etkisi altına alan ve mücadele ortamına çeken güç Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş savaşıdır. Bu bakımdan derneklerin rolü oldukça sınırlıdır. Kürdistan'daki devrimci savaş gelişimini sürdürmeye devam ettikçe, işçilerimiz bu savaşın devrimci öncüsünün saflarında sımsıkı kenetlenecekler ve her koşul altında onu savunmayı sürdüreceklerdir. Halk savaşına maddi ve manevi bakımdan en yüksek katkıda bulunmak için tüm güçlerini ortaya koyacaklardır. Hiçbir kuvvet Avrupa ülkelerinde yaşayan Kürt gençlerini halk savaşına katılmak üzere Kürdistan'a dönmekten alıkoyamayacaktır. İkincisi, PKK'nin Almanya'da kırkbin taraftarının bulunduğu bizzat Alman yetkililer tarafından itiraf edilmektedir. Gerçek sayı bunun çok üzerindedir ve bu kitle örgütlü bir kitledir. Almanya da içinde olmak üzere Avrupa ülkelerindeki her Kürt ailesini bir hücre evi durumuna getirmek, baskıların dozu ne denli artırılırsa artırılsın, Kürdistan'da olduğundan çok daha kolaydır. Üçüncüsü, Kürdistanlı yurtseverler Almanya ve Fransa'nın kendi derneklerini kapatma kararına karşı görkemli bir direniş sergilemişler ve hemen hemen bütün derneklerini yeniden açtırmışlardır. Almanya yönetimi Kürt kitlelerinin görkemli direnişleri sonucunda geri adım atmak zorunda kalmıştır. Kitle iletişim araçlarının yoğunca bahsetmek zorunda kaldığı bu direnişlerde gösterilen kararlı tutum, kurtuluş mücadelesiyle fazla ilişkileri bulunmayan Kürt çevrelerini de ulusal kurtuluş hareketine yaklaştırmıştır. Dördüncüsü, derneklerin kapatılmasıyla Avrupa ülkelerinde yaşayan Kürdistanlıların TC'nin Kürdistan'daki katliamlarına karşı geliştireceği eylemlerinin son bulmayacağı, kitlesel gösteriler ve protesto eylemlerinin daha yoğun ve yaygın bir biçimde sürdürüleceği kesindir. Alman emperyalizminin yapabileceği tek şey ancak resmi salon toplantılarını ve geceleri yasaklamak olabilir. Bu da yeni bir durum değildir. Geceler ve festivallerin geçmişte yasaklandığı unutulmamalıdır.

Emperyalist çevrelerin PKK'ye karşı takındıkları açık düşmanca tavır, PKK'nin güçsüzlüğünün değil, gücünün göstergesidir. Neredeyse tüm emperyalist sistemin PKK karşısında TC'yi ekonomik ve politik bakımdan desteklemesi ve askeri-teknik yönden donatması yetmemiş, söz konusu devletler kendi iç hukuklarını çiğneyerek Kürtlerin demokratik ve insani haklarını gasp etmeye çalışmışlardır. Kürdistan'ın ve Kürtlük gerçeğinin tarihten silinmek istenmesinin suç ortağı durumundaki emperyalist güçlerin bu yaklaşımı, halkımızın doğru yolda olduğuna işaret etmektedir. Başkan APO'nun da belirttiği gibi, *"Avrupalılar attıkları bu son adımla bizi siyasi bir güç olarak kabul etme pratiğine bizzat gelmişlerdir. Yani bizim açımızdan bir gerileme değil, tam aksine bir ilerleme vardır. Hem kitlesel yönden ve hem de diplomatik, askeri temelde yeni gelişmelerin önünü açmıştır. Yani PKK resmi, meşru bir güç olarak kendini tanıtmıştır ve var olduğu kabul edilmiştir. Sözümona hükümetin bu son bir diplomatik başarısı olarak lanse edilmek istenen olay, aslında çaresizlik ve başarısızlıklarını göstermiştir. Bizim açımızdan önemli bir başarıdır."*

Burada son derece önemli bir noktanın altını ısrarla çizmek gerekir. Emperyalist sistem PKK'yi ve önderlik ettiği ulusal kurtuluş mücadelesini çıkarları açısından son derece tehlikeli bulmaktadır. Bunun için ABD emperyalizminin ve emperyalist Batı'nın PKK'ye karşı tavır alışını tek başına faşist Türk rejimini yaşatma arzusuna bağlamak yeterli olmayacaktır. Emperyalistler TC'den önce bir bütün olarak sistemin çıkarlarını düşünmektedirler. Burada emperyalizmin büyük bir ürküntü duyduğu ve boğmak istediği şey PKK'nin önderlik ettiği mücadelenin yoğun enternasyonalist içeriğidir. Sözde devrimci güçlerin görmek istemedikleri bu gerçeği emperyalistler çok iyi fark etmişlerdir. Dünyanın en mazlum ulusunun haklı ve meşru davasını omuzlamış bir siyasal partinin emperyalist sistemin başı tarafından "dünyanın en tehlikeli terör örgütü" olarak tanımlanmasına ve tüm sistemin saldırı hedefi haline getirilmesine başka türlü anlam vermek olanaksızdır. Reel sosyalizmin yıkılışıyla birlikte sosyalizmin öldüğü yaygarasını basan ve kapitalizmin ebedi merkezi olabilecek ve onları insanlığı boğulma noktasına getiren emperyalist kapitalizme karşı savaşım ortamına çekebilecek bir devrimin dehşetini duymakta; Kürdistan devriminde bunu görmektedir.

Kuşkusuz emperyalist sistem hayalini kurduğu kapitalizme tamamen teslim olmuş bir dünya yaratmaktan çok uzaktır ve böyle bir dünyaya asla ulaşamayacaktır. Bugün dünyanın çeşitli bölgelerinde emperyalist sisteme karşı mücadele halinde bulunan haklar vardır. Ancak Kürdistan ulusal kurtuluş savaşı ve bu savaşın öncüsü kadar bir bütün olarak emperyalist sistemin şimşeklerini üzerine çeken başka bir mücadele ve öncü devrimci güç yoktur. Bu gerçek Kürdistan halkının dünya çapında anti-emperyalist mücadelenin öncüsü olduğunu ortaya koymaktadır. Dolayısıyla tarihin 1917 yılında Rusya proletaryasının ve 1960'lı yıllarda Vietnam halkının omuzlarına yüklediği tarihsel görevin bir benzeri bugün Kürdistan halkının omuzlarına yüklenmiş bulunmaktadır. Bu tarihsel gerçeklik Kürdistan halkının dünya çapında muazzam dostlarının bulunduğunu göstermektedir. Halkımız anti-emperyalist mücadele bayrağını layıkıyla yükseklerde dalgalandırdığı ve emperyalist kuşatmaya karşı mücadelesini başarıyla sürdürdüğü sürece, muazzam potansiyel dostlarını harekete geçirmesini bilecek ve dünya çapında halkların engin desteğini kazanacaktır.

> "Diğer emperyalist ülkelerden Fransa ise, bütün uluslararası sorunlarda olduğu gibi Kürdistan sorununa yaklaşımında da Almanya'yı taklit etmekte, Almanya'nın kuyrukçusu bir politika izlemektedir. Fransa'nın bugünkü tutumu, geçmişte Hitler faşizmine teslim olmuş Fransa'nın tutumunu andırmaktadır."

Kürdistan'ın özgürleşmesi için Koçgiri'den Amed'e akan yürekli bir komutan

Adı, soyadı: **Türkan ERDOĞAN**
Kod adı: **Dilan**
Doğum yeri ve tarihi: **İmranlı-Sivas, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **Mayıs 1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **Ergani, 29 Ekim 1993**

Dilan yoldaş, 1970 yılında Sivas'ın İmranlı ilçesine bağlı Delice köyünde 6 nüfuslu bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Ailenin maddi durumu kötü sayılmazdı. Ailede oldukça yoğun bir çalışma ortamı vardı. Bütün kardeşleri gibi Dilan yoldaşta emek sürecine küçük yaşlardan itibaren katıldı. Kaldırabileceği ve yapabileceği her işi yaptı. Aile toprağa ve ve hayvancılığa bağlı geleneksel bir Kürt ailesi olmasına rağmen aydın sayılabilecek nüveleri de içinde barındırıyordu.

Dilan yoldaşın yaşadığı Koçgiri bölgesinde aşiretçilik ilişkileri tamamen parçalanmış ve bu parçalanma ile birlikte devletle ilişkiler daha da artmıştı. Bölgenin toprakları kurak ve verimsiz olduğu için yoğun bir göç vardı. Göç etmeyip de köyde kalan ailelerin erkekleri ise işçi olarak Avrupa, Arabistan gibi birçok ülkeyle birlikte Türkiye metropollerine ve diğer alanlara taştılar. Bu temelde kapitalist ilişkilerde böylece girmeye başladı. Ve bir proleterleşme yaşandı. Bu proleterleşme daha çok lümpen bir proleterleşmeydi. Düzenli bir iş ve sürekli bir aylık yoktu. Birkaç ay çalışıyorlar, diğer aylarda iş bitiyor.

İşçilik temelinde de olsa bu dışarıya gidişler bölge insanını Türkiye sol çevreleri ile biraz tanıştırmış, onları çeşitli hareketlerin içine çekmişti. Bu insanlar bu görüşleri ve mevcut örgütlenmeleri bölgeye de biraz taşırdılar.

12 Eylül öncesi MHP'nin biçimsel olarak Alevi karşıtı bir temelde örgütleniyor görünmesi ve yer yer MHP'lilerin saldırıları insanları antifaşist kılmışsa da Türk solunun faşizmi belli bir kesim şahsında görmesi, TC gerçeğini ve kemalizmi tam değerlendirmemeleri özel savaşın politikalarına daha fazla yaşam şansı verdi. Bölgedeki devrimciler devleti hiçbir zaman karşılarına almadılar. Daha çok devlet içindeki faşist kadroları hedef aldılar. İlçede birkaç defa Türk ve Kürt çatışması anlamına gelebilecek çatışmalar yaşandı. İmranlı merkezi MHP'li faşistlerden oluşur. Bunlar bölgenin yerlileri değiller. 1893 yılında Osmanlı-Rus Savaşı'nda Kars bölgesinden kaçıp bu alana yerleşenlerdi. Burada tam bir Kürt düşmanlığı içinde bulunuyorlar. Aynı zamanda bölgenin ticaretini de bunlar elinde bulunduruyorlardı.

12 Eylül döneminde Maraş'ta, Çorum'da, Sivas'ta kontrgerillanın paramiliter örgütü MHP'nin saldırıları yoğunlaşınca ve binlerce kişi katledilince bölge insanı sınırlı olanaklarla biraz silahlanmaya başladı. Faşistlerin Kürt köylerini basacağı ve onlara kamyonlarla silah geldiği söylentileri bölgede tam bir panik havasına yol açtı. Tam bu beklentiler ve panik ortamında 12 Eylül darbesi yaşandı. Bölge insanı bu darbeyi yukarıda anlattığımız nedenlerden dolayı sevinçle karşıladı. Hatta cunta şefi Kenan Evren'in Alevi olduğu ve Alevileri kurtarmak için bunu gerçekleştirdiği söylentileri halkı hızla etkiledi. Kenan Evren 1983'de İmranlı'ya gittiğinde binlerce kişi kurtarıcı diye karşıladı. Özel savaş çok bilinçli bir şekilde yürütülüyordu. Önce Kürt köylerindeki silahlar TC tarafından toplandı. TC Alevilikle bağ geliştirmenin yolunu da bulmuştu. Asimilasyon oldukça hızlandırılmıştı. TC'nin 12 Eylül ile birlikte ördüğü bu ağ halen bugün insanlarımızı sarmış durumdadır.

Kuşkusuz Alevilerin devlete bu kadar yakınlaşmasında Türk solunun rolü de az değildi. Faşistlerin saldırıları karşısında halkı doğru dürüst bir örgütlülüğe kavuşturamamışlardı. Halka sahip çıkılabilselerdi, halk kendisine düşman faşist bir darbeyi en azından benimsemezdi.

İşte Dilan yoldaş böyle bir ortamda büyüdü. 12 Eylül darbesi sonrası faşist TC ordusu, polisi ve diğer baskı kurumları Kürt köylerine çok sıkı bir baskı uyguladılar. Birçok insanı tutukladılar ve işkenceden geçirdiler. Bu dönemde Dilan yoldaşın köyünde bir Dev-Yol grubu vardı. Bu grup bölgenin insanlarından oluşuyordu ve çoğunlukla da TC askerlerinden gizleniyordu. Bu grubun bölgede olmasından dolayı TC sürekli köylere baskın düzenler, insanları evlerinden alır, işkenceye götürürdü. Köyde TC ile sıkı ilişkiler geliştiren ihbarcı ve işbirlikçi kişiler vardı. Bunların bir kısmı Dilan yoldaşın akrabalarıydı.

Bu olaylar Dilan yoldaşın baskıcı TC'ye ve ordusuna karşı kininin artmasına neden oldu. Köylülerinin işkenceden geçirilmesi ve tutuklanması O'nu çok etkiliyor ve bunun nedenini bulmaya çalışıyordu. Akrabalarının ihbarcı olması ise onu derinden sarsıyor ve neden bunu yapıyorlar sorusuna bir cevap arıyordu. Yıllar geçtikçe bunların nedenini biraz daha iyi kavrayacaktı.

Dilan yoldaş böylesi bir ortam ve çevrede ilkokulu Delice köyünde okudu. Köyde okuduğu sırada annesi, babası ve kardeşleri İmranlı'ya göç ettiler. O dedesi ve halasıyla birlikte köyde kaldı. Onlara yardımcı oldu. Yaşı küçük olmasına rağmen büyük sorumluluklar üstlendi. O hiçbir zaman halası, dedesi ve kardeşleri için küçük bir çocuk olmadı. O'nun bu durumu çevrede daha çok sevilmesine ve ciddiye alınmasına neden oldu. İlkokul bittikten sonra O da İmranlı'ya gitti. Orada ortaokulu okudu. Ortaokulu zorluk çekmeden bitirdi. Burada iyi bir arkadaş çevresi edindi. Gerek kardeşleri arasında olsun gerekse arkadaş çevresi arasında olsun oldukça seviliyordu. Kıvrak zekası ile sorunlara çözümleyiciliği ve insani özellikleriyle sevilen ve aranan bir insandı.

Bütün zorluklara rağmen üstlendiği sorumlulukların bilincindeydi ve gereğini mutlaka yerine getirirdi. Girişken ve cesaretli kişiliği ile sürekli bir arayış içindeydi. Çevresindeki sahte ilişkiler O'nu oldukça rahatsız ediyordu. Her geçen gün bu ilişkilerin sahteliğini daha fazla görüyor, bu şekilde yaşanılamayacağını iyice kavrıyordu. Ve bunlara bulaşmamak için çaba harcıyordu. Bu sahte ilişkiler nasıl dönüştürülebilir, buna karşı ne yapmak gerekir konularında ise fazla bir çıkış yolu bulamıyordu. İçinde bulunduğu çevrenin Koçgiri gibi gerek Türkiye ile sınır olan ve gerekse 1919'larda ayaklanan bir bölge olması, Türkleştirmenin TC tarafından çok yoğun uygulanmasına neden olmuştur. Türkleştirmede önemli bir mesafe de alınmıştır. Kürtlüğe, Kürt mücadelesine yabancı ve hatta yer yer düşman bir hale getirilmişti bölgenin insanı.

Ailesinin daha çok toprağa bağlı olması, geleneksel Kürt ailesini biraz dışa kapatma temelinde ele alması ve TC ile sıkı ilişkiden uzak bulunması Dilan yoldaşın kendisini asimilasyona karşı korumasını beraberinde getirdi. Ancak okul süreci Dilan yoldaş için tam bir asimilasyon dönemi oldu. Fakat O, bu asimilasyondan sınırlı da olsa kendini koruyabildi. TC'nin asimilasyon kurumlarından olan okullarda kendisine öğretilmeye ve verilmeye çalışılanları kuşkuyla karşıladı. Ancak bu modern anlamda bir yurtseverlik bilincine ulaşmasına yetmedi. Çevresi de bu anlamda kendisine fazla katkı sunmadı.

Aile çevresinin biraz demokrat olması ve 12 Eylül öncesi devrimci ilişkiler içinde olması, O'nu da devrimci olmaya itiyordu. Ancak devrimcilik konusunda fazla bir bilgisi yoktu. Var olan çelişkiler yumağının değiştirilmesi gerektiğini bildiği halde, bunun nasıl olacağını fazla bilmiyordu. Bu temelde arayışlarını sürdürdü.

1984-85 öğretim yılında girdiği sınavlarda Tokat Sağlık Meslek Lisesi'ni kazandı. Ve okula kaydını yaptı. Aile ortamından ilk kez kopuyordu. Okul ortamında bu Kürt kızı tamamen teslim alınarak Türkleştirilmeye çalışıldı. Okul yatılıydı ve yatılı okulların da Kürdistanlılar için ne anlama geldiği çok açıktı. Bu okulların amacı gencecik Kürt çocuklarını birer küçük kemalistler haline getirmektir. Bu okulda yaşadığı yoğun asimilasyon etkisini bir süre Dilan yoldaş üzerinde gösterdi. Ancak tatillerde ailesiyle birlikte olması ve kardeşleri ile yaptığı tartışmalar olumlu oldu. Kendisini iyi bir insan yapma adına kemalist okulların kendisine oynamak istediği oyunu çok açık bir şekilde gördü. Bunu boşa çıkarmak için kendi üzerinde yoğunlaştı. Gittikçe devrim ve sosyalizm kavramlarını daha iyi anladı ve düzene alet olmama konusunda kendisini kararlılaştırdı. Dilan yoldaş, artık okul sürecine daha da eleştirisel yaklaşmaya başladı. Birçok arkadaşını bu temelde kazandı. Kendi çapında bazı protesto biçimleri de geliştirdiler. 1988 yılında bu okulda hemşire olarak mezun oldu. Bu dönemde Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesiyle bağları gelişmeye başladı. Birçok şeyi daha doğru temelde yeni yeni kavramaya başladı.

1988 yılında Cumhuriyet Üniversitesi Sağlık Meslek Yüksekokulu'nu kazandı. PKK ve ulusal kurtuluş mücadelesi O'nu fazlasıyla etkiliyordu. Kardeşleri arasında yurtseverlik daha da gelişmişti. Bazı doğru halkaları yakalamışlardı. Ve kendi çapında bazı faaliyetler yürütüyorlardı. Aile bireylerinin biraz birbirlerine bağlı olması bütün kardeşleri olumlu temelde etkilemişti.

Bu dönemden sonra okuldaki yurtsever öğrencilerle de ilişkilerini geliştiren Dilan yoldaş, hem hastahanede çalışıyor, hem de okuyordu. Ayrıca hastahanede çalışırken insanlara yardımcı olmaya çalışıyor ve herkese destek sunuyordu. TC gerçeğini hastanelerde daha iyi görüyordu. Devrimden ve devrimci olmaktan başka bir çıkışın olmadığı, böyle yaşamanın lanetli bir yaşam olduğu açıktı ve kendisini bu lanetli yaşamdan koparmak istiyordu.

Dilan yoldaşın yardımseverliği çevredeki halk arasında sevilmesine neden oldu. O da bunu ulusal kurtuluş mücadelesine aktarma temelinde kullanmaya çalışıyordu. Halk ile geliştirdiği iyi ilişkilerden sonuç çıkarmak için sürekli ulusal kurtuluş mücadelesinin haklılığı yönünde propaganda yapıyordu. Arkdaşlarını kazanmak ve mücadeleye yakınlaştırmak için gece gündüz çalışıyordu. Bundan sonuçda alıyordu.

Dilan yoldaş, kararlı, disiplinli ve resmiyete gelen bir kişiliğin ifadesiydi. Fedakarlığını, cesaretini ve sözüne bağlı olmasını gösterdiği direnişçi pratiğinden de görmek mümkündür.

Üniversite sürecinde hem kendini pratik olarak geliştirdi, hem de öğrenci gençlik içerisinde faaliyet yürüttü. Artık bunu yeterli görmüyordu. Bu şekilde Kürdistan'ın kurtuluşuna fazla katkıda bulunamayacağını ve var olan enerjisini, birikimini mücadeleden daha fazla saklamaması gerektiğini düşündü. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin mutlaka kazanacağını ve bu yangını daha da gürleştirmek gerektiğini düşündü. Düşündü dağları özgürleştirenleri, Berivanları ve daha nicelerini. Bu dağların şahini olmak gerektiğini düşündü. Agit yoldaşın askeri olmak gerekirdi. Bütün bunları çevresiyle konuşuyor ve birçok arkadaşını da bu temelde katmak istiyordu.

Katılmadan kısa bir süre önce tanıdığı bir yoldaşı olan **Cafer DEMİREL** İstanbul'da şehit düştü. Cenazesi İstanbul'dan İmranlı'ya götürüldü. Dilan yoldaş da bir grup arkadaşıyla birlikte cenazeye katılmak üzere İmranlı'ya gitti. O gece evleri basıldı. Kardeşleri ve arkadaşlarıyla birlikte gözaltına alındılar. Dilan yoldaşın kini daha da arttı. İşkencecilerin yüzlerine haykırdı, şehit yoldaşın ölümsüzlüğünü. İşkenceci cellatlar bilmiyorlardı ki, şehit düşen her yoldaşımızın anısına bağlılığın gereği olarak Kürdistan topraklarını kanlarımızla tekrar tekrar sulayacağımızı.

İşkenceci cellatlar baskılarla Dilan yoldaşı sindireceklerini, vazgeçireceklerini düşünüyorlardı. Devrimin Koçgiri'ye girişini engelleyeceğini düşünüyorlardı, oysa Dilan yoldaş intikam yemini etmişti. Dağlar gözünde tütüyordu. İşkencecilerle dağlarda hesaplaşmak istiyordu. Kürt halkına ve Kürdistan'a yapılanların hesabını fazlasıyla sormak istiyordu.

Kısa bir süre sonra gözaltında bırakıldılar. Dilan yoldaş hiç vakit kaybetmek istemiyordu. Hemen arkadaşlarına konuyu açtı. Artık böyle bir adımın atılması gerektiğini ve bunun bir görev olduğunu ortaya koydu. O'nun bu tavrı arkadaşları arasında olumlu karşılandı. Hemen hazırlıklara başladılar. Herkesin gözünde özgür dağlara ve yoldaşlara kavuşmanın sevinci okunuyordu. Ve 1992 Mayıs'ında bir grup arkadaşıyla birlikte Amed Eyaleti'ne gitti. Bu dönemde Amed Eyaleti düşmana oldukça güçlü darbeler vuruyordu. Düşman rahat hareket edemiyordu. Dilan yoldaş bu süreç içinde yer aldı. Amed Eyaleti gerilla faaliyetlerinde cesareti, kararlılığı ve yoldaşlık ilişkilerine verdiği önem ile tanındı. Kendisini oldukça geliştirerek pratiğe hükmedebilecek bir hale getirdi.

Alandaki cephe faaliyetlerinde oldukça verimli çalışmalar yürüttü. Halka oldukça değer veriyordu. Mücadelenin halkımız için ve onunla birlikte olduğunun derin bilinci içerisindeydi. Kazanılmış Kürdistan halkının devrimimizin temeli olduğunu ve bu temelde Kürdistan halkını artık hiç kimsenin köleleştiremeyeceğini iyi biliyordu.

Amed'deki halkın yurtseverliği ve fedakarlığı onu derinden etkiledi. Koçgiri'nin de yurtseverleşmesi gerektiğini düşünüyordu. Koçgiri artık Kürdistan'ın bir parçası olmalıydı. Kendisinin de Amed'de savaşmakla Koçgiri'nin Kürdistanlaşmasına katkı sunacağını ve birliğin de bu temelde sağlanacağını biliyordu.

Koçgiri'den Amed'e Kürdistan'ın özgürleştirilmesi için akan bu yürekli komutan, 29 Ekim günü Ergani'de bir yoldaşıyla birlikte kontra güçlerinin pususuna düştü. Çıkan çatışmada yanındaki yoldaşı yaralı olarak kurtuldu. Dilan yoldaş son mermisine kadar direnerek ölümsüzleşti. O yaşamı boyunca boyun eğmedi, teslimiyeti kabul etmedi ve sonunda başı dik bir şekilde ölümsüzleşti.

Birbuçuk yıl süren gerilla yaşamında, düşmana zor anlar yaşatarak, Kürdistan'ın özgürleşeceğini ve Koçgiri'nin kesin Kürdistanlaşacağını gösterdi.

O'nu mücadelemizde sonsuza dek yaşatacağız. Bağımsız ve özgür Kürdistan, bütün şehitlerimize olduğu gibi Dilan yoldaşın da anısına vereceğimiz en iyi karşılık olacaktır. Bunu kesin başaracağımıza kararlılık sözü veriyoruz.

Biz burada
direniş diyarında.
Orada aranızda,
burada topraktayız.
Umut olduk ekildik:
Toprakta fırtına,
dağlarda isyan,
doğada hayatız.
Ne umut biter kavgada
ne günde güneş.
Özgür ülke,
mutlu hayat için
bedel olduk bedel.
Güneşte rengimiz,
toprakta sevdamız
ve dağda
havamız var bizim.
Dalga dalga esen yel,
her bir yana götürür.
Çayımız hayat olur.
Hayat kızıl açar
toprağımızda.
Toprak
buram buram kokar.
Ruhumuz kavgada,
dağlarda
ve isyandadır sizinle.

İNANÇ VE KARARLILIĞIN BÜTÜNLEŞTİĞİ BİR DEVRİMCİ

Adı, soyadı: **Yaşar KELEKÇİ**
Kod Adı: **Dersim, Ayhan**
Doğum yeri ve tarihi: **Karakoçan-İsabey köyü, 09.01.1965**
Mücadeleye katılış tarihi: **1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **1993, ...**

Ayhan yoldaş, 1965 yılında Karakoçan'a bağlı İsabey köyünde dünyaya gelir. Köyün diğer aileleri gibi Ayhan yoldaşın ailesi de oldukça fakirdir. Çevresinde devrimci düşünceler, sömürgeciliğin her yönden baskısı nedeniyle yaygındır. O da bu düşüncelerin etkisini küçük yaşlarda duymaya başlar.

1971 yılında kendi köyünde ilkokula başlar. Derslerinde başarılıdır. Türkçeyi okulda öğrenir. Sömürgeci düzenin kişilik yapılanmasının Kürdistan'a taşıyıcı rolünü üstlenen TC okulları, öğrencilerin beynine kemalizm zehrini akıtmakta ve böylece düzene boyun eğecek, hizmet edecek çarpık kişilikler yaratmak gibi görevleri yerine getirmektedir. Bu görev de faşist öğretmenlere verilmektedir. İsabey köyünün öğretmeni de, halkı okula odun getirmesi yönünde zorlamaktadır. Bu aslında devletin memuruna itaat edilmesinin, onun söyledik-lerinin mutlak anlamda yerine getirilmesi gereken görev olduğunu yaygınlaştırmanın, yani devlete çeşitli yöntemlerle boyun eğdirmenin pratiği olmaktadır. Öğretmenin bu isteğini yerine getirmeyen Ayhan yoldaşın babasının bu tutumuna karşılık, Ayhan yoldaş okuldan uzaklaştırılır. Öğretmen gözdağı vermek ister. Ancak babası kabul etmez ve öğretmen geri adım atmak zorunda kalır. Ayhan yoldaş 1976 yılında ilkokulu bitirir. Daha sonra maddi sıkıntıları yüzünden okula devam edemez.

Yurtsever düşüncelerle büyüyen Ayhan yoldaş, kendisine "ne olmak istersin?" diye sorulduğunda "Deniz Gezmiş olacağım" yanıtını verir. Devrimcilerin insanları olumlu yönden etkilemeleri, ezilenlerden yana savaşmaları ve bu yolda ölmeleri O'nu bu düşüncelere sıkı sıkıya bağlar.

1977-78 yılları sömürgeci düzenin zoru altında inim inim inleyen Kürdistan halkı açısından yeniden ayağa kalkışın, kendini tanımanın anahtarı olan partimiz PKK'nin kuruluş ve örgütleniş dönemleridir. Yine bu yıllar, ulusal kurtuluş düşüncelerinin partili yoldaşlarca ülkeye taşınılarak yoğunlaştığı yıllardır. Karakoçan ülkeye dönüş ve çalışmalarının ürünlerinin alındığı yörelerimizden biri olmuştur. Ayhan yoldaş ulusal kurtuluş düşünceleri ve çalışmalarıyla tanışır ve O'nun için yeni bir yaşam başlar. Bir çok kavramı ilk kez duymaktadır. Daha sonra partiye sunduğu özgeçmiş raporunda o dönemle ilgili şunları yazmaktadır: "1977-78 yıllarında Kürdistan'ın çoğu alanlarında gelişen ulusal kurtuluş mücadelemiz, kaldığım alanda da boy vermeye başlamıştı. İlk defa Kürt olduğumuzu, Kürdistan'ın sömürge olduğunu, buna karşı ulusal kurtuluş savaşının verileceği ve bu açıdan mücadelenin başlatıldığını öğrendik. Bu bilinci bölgemizde yaygınlaştıran değerli yoldaşlarımızın başında Mazlum DOĞAN, Delil DOĞAN, Zeki YILDIZ ve diğerleri yer alıyordu. Bu şekilde mücadeleyle tanışmam oldu. Yaşım küçük olduğundan meseleleri tam kavramasam da, sanki derin bir uykudan uyanmıştım. Karartılan ufkumuzun aydınlanacağına ve PKK 'nin mutlaka başaracağına o dönemde içten inanmıştım."

Bu düşünceler ışığında Ayhan yoldaş, köydeki pekçok gençle birlikte eğitimlere katılır. 1978 'den 1981'e kadar bölgede kuryelik vb. faaliyetlerle mücadeleye katkıda bulunmaya çalışır.

Ayhan yoldaşın köyünde maddi durumu iyi olan aile sayısı çok azdır. Kendi ailesinin sadece birkaç hayvanı vardır. Babası başka işlerde çalışmak zorundadır. 12 Eylül sonrasında İstanbul'da bulunan ağabeyleri aileyi İstanbul'a götürür. Ayhan yoldaş gitmek istemez, diretir. Ailesiyle tartışmalara girer. Ülkede kalıp birlikte çalışmak istediği arkadaşlara bildirir.Ancak böbreklerinden rahatsız oluşu nedeniyle arkadaşlar bunu kabul etmezler ve İstanbul'a gidip tedavi olmasını söylerler. O da ailesiyle İstanbul'a gider ve burada böbreklerden ameliyat olur. Bir süre sonra durumu iyiye doğru gider. İstanbul'da kalmaz ve tekrar Kürdistan'a döner.

Kürdistan'a döndükten hemen sonra partili arkadaşlarla ilişkiye geçer. Alanda Şehit Mehmet GÜLER (Sinan) yoldaşın komutasındaki grup bulunmaktadır. Ayhan yoldaş saflara katılmak istediğini belirtmesine rağmen bu kabul edilmez. Sağlığı dağın zor koşullarına uygun değildir. Yaşının küçük olması da eklenince isteği yerine getirilemez. Buna ikna edilir. İstanbul'a dönmez ve köyde çalışmalara katılım sağlar. Bu arada Delil DOĞAN yoldaşın şahadeti yaşanır. Ardından gruplar yurtdışına çıkmaya başlamış, pek çok arkadaş yakalanmıştır. İlişkilerin kopması Ayhan yoldaşı tekrar İstanbul'a dönmeye zorlar. İstanbul'a gittikten kısa bir süre sonra babası vefat eder. Aile ekonomisinin sorumluluğunu paylaşma göreviyle karşı karşıya kalır. İş bulup çalışması gerekmektedir. İş bulmak ise oldukça güçtür. İnsanı düşkünleştiren, onuru kolay kaybettiren yaşam Ayhan yoldaşı sıkmakta, öfkelendirmektedir. Ancak çıkış yolunu aramakta, ülkede edindiği düşünceleri hayata geçirememenin sancılarını çekmektedir. Ülkeye, mücadeleye karşı olan büyük özlemini hep diri tutmanın savaşımı içerisindedir.

Ayhan yoldaş çok ucuza çeşitli işlerde çalışır. Daha sonra ağabeyinin yanında, pazarlarda sebze meyve satarak geçimi sağlamaya çalışır. Mücadeleyle bağını da koparmama çabasındadı. İstanbul'da yakalanan bir kişinin isim vermesi üzerine polis evlerini basar ve O'nu alarak İstanbul 1. Şube'ye götürür. Yoğun işkence görür, ancak suçlamaları kabul etmez. Delil yetersizliği ve yaşının küçüklüğü nedeniyle serbest bırakılır.

Serbest kaldıktan sonra pek çok işe girer çıkar. Bir ara pazarlama ve reklam kurslarına katılarak pazarlama işinde çalışır. Bu işi yaparken halkı daha yakından tanımada, toplumun durumunu daha net görmede ve halkla ilişkilerde tecrübe sahibi olur. Metropollerdeki ülkeden kopmuş emekçi Kürt kitlesinin durumunu görür. Tüm bunlar O'nun olgunlaşmasını sağlar.

1985 yılında TC askerliğine gider. Askerden döndükten sonra yurt dışına çıkmaya karar verir. İsveç'te bulunan bir arkadaşı yardımıyla İsveç'e gitmek için hazırlanır. Ancak İsveç'e vize alamaz. Daha sonra sahte vizeyle çıkış yapacakken havaalanında yakalanır ve İstanbul'da Sağmalcılar cezaevinde 2 ay hapis yatar. Hapisten çıktıktan sonra bu kez kaçak olarak Yunanistan'a gider. Oradan da Almanya üzeri İsveç'e gitmeyi planlar. Ancak Almanya'da iltica ederek kalır. Hamburg'da yurtseverlerle tanışır ve derneğe gitmeye başlar. Artık mücadeleyle tekrar bağ kurmuştur. Bu kendisinde tarifi zor bir mutluluğu yaşatır. Kısa bir süre sonra merkezi eğitime alınır. Eğitim ardından Hamburg alanında faaliyetlere başlar. Eyalet biriminde yer alır, alan sorumluluklarında bulunur. 5 ay bu faaliyetlerde kaldıktan sonra partiye yazdığı bir raporda Mahsum Korkmaz Akademisi'nde askeri ve siyasi eğitim görerek, partinin militan kişiliğine ulaşmada daha da yoğunlaşma isteğini belirtir. İsteği uygun bulunur ve 1991 yılında Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gider.

Bu isteğinin yerine getirilmesine çok sevinmiştir. Özlüce bağlı olduğu Kürdistan'a dönmenin özlemi ve gerilla olarak savaşmanın sevinciydi bu. Bu coşkuyla Akademi ortamına gitti. Hemen Şehit Ahmet Güler Eğitim Devresi'ne katılım sağlayarak yoğunlaşmaya başlar. Ortamın eğiticiliğine ve geliştiriciliğine büyük önem verir. Kendisini Kürdistan koşullarındaki savaşa göre eğitir ve hazırlamaya çalışır. Coşkusu gittikçe artar. Aynı zamanda hareketli ve neşeli yapısıyla arkadaşları arasında moral kaynağıdır. Eksikliklere ve yanılgılara yönelik eleştiri yönü güçlüdür. Gördüğü yetmezliklere karşı seyirci kalmaz. Bu bakımdan kişisel kaygılar taşımaz. Ortamdan, Parti Önderliği'nin çözümlemelerinden yararlanmaya çalışır ve bunu her zaman ele geçmeyecek bir tarihi fırsat olarak değerlendirir.

Ayhan yoldaş için her şey öylesine yolunda ve öylesine coşku kaynağıdır ki, herhangi bir rahatsızlığı yoktur. Öfkelendiği tek bir şey vardır; yine böbrek hastalığını hisseder: Buna içten içe sitem eder; Kürdistan'a yol almak üzereyken bu rahatsızlığını başına bela olarak görür. Elbette yılgınlığa kapılmaz. Tersine ülkeye gitmek için o kadar çok kararlı ve sabırsızdır ki, en kısa bir gecikmeye bile uğramak istemediğinden hastalığına öfkelidir. Akademi yönetimi O'nu tedaviye gönderir. Daha sonra tekrar Akademi ortamına döner. Eğitimi askeri ve siyasi yönleriyle almaya devam eder. İki eğitim devresi boyunca önemli düzeyde bir yoğunlaşma sürecinden geçer. Gerilla savaşına hazır duruma gelir.

Tercihi Dersim Eyaleti pratiği olur.Orada ulusal kurtuluş düşünceleriyle tanışmıştı. Hem de çok değerli kahraman şehitlerimizin öncülüğünde. Bu anı, kendisinde unutulmaz bir iz bırakmıştır. O toprak parçasında manevi komutanlarından güç alarak, onların yolunda yürümeye söz vermiştir. Sözüne bağlılığı unutmamıştır. Çünkü O'nun için Kürdistan ve büyük devrim vardır.

Ayhan yoldaş, en sonunda özlemine kavuşur ve Kürdistan'a gider. Ayhan yoldaşın şahadeti yakalayarak en dokunulmaz mertebeye ulaşmış olması, manevi komutanlarına verdiği sözü yerine getirmesi bizlere önemli mesajlar vermektedir. Kürdistan'ın özgürleşeceğine olan inancı ve bu özgürlük için savaşma kararlılığı O'nu yüceltmiş ve manevi komutanlarımızın yanında yerini almasını sağlamıştır.

O'nu ebediyen aramızda hissedecek ve yaşatacağız.

Bir bilsen şimdi
nasıl da yeşermiş bahar
gezdiğin yollar
düştüğün sular
nergizler
menekşekler
sümbüller
hep seni arar...
görebilsen
nasıl da büyümüş kavga
Sen şimdi
Dersim'in
yalçın kayalarında
kızıl bir gülsün...

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş son siyasal gelişmeleri değerlendiriyor

BÜYÜK UMUT YILINA GİRİYORUZ

Baştarafı 1. sayfada

TC hükümetlerinin yürüttüğü kirli savaşın arkasındaydılar. Özellikle 15 Ağustos Atılımı ardından başvurulan savaşla sonuca varmak istediler, ki bunun daha öncesi de vardır. Zaten TC, bir yönüyle ABD veya Batı güdümlüdür, ayakta kalması onların desteği sayesindedir. Aslında bu da yetmiyor ve bu nedenle birçok bölgesel gücün de buna zorlanarak savaşın yürütülmek istendiğini biliyoruz. Dolayısıyla emperyalist güçler açısından fazla bir yenilik yok. Hatta emperyalistlerin bu uygulamasıyla kendini dile getiren bir gelişme de, bir anlamda askeri zorun fazla sonuç alamayacağının, sorunu daha da ağırlaştırdığının ve aynı zamanda PKK'yi güçlendirdiğinin itirafıdır. Bu durum, eskisinden farklı yeni yöntemleri devreye sokma olasılığını da beraberinde getiriyor.

Kısacası, çeşitli yönleriyle gelişmeler üzerinde durulabilir. Hükümetin en çok iddialı olduğu bir husus, PKK'nin "terörist" olarak uluslararası alanda artık kabul gördüğü konusudur.

Bu ne anlama gelir?

PKK'nin emperyalist devletler tarafından terörist kategoriye sokulması, daha da ötesi kendi hukuklarına ters düşen bir yaklaşımla yasaklamalara konu edilmesi, onun, ulusal düzeyden uluslararası düzeye kadar emperyalizmin "yeni dünya düzeni"ne karşı tehlike teşkil eden güçlerin en başında gelen bir konuma ulaştığını gösteriyor. Bu, PKK'nin devrimci etkinliğinin somut ve resmi bir biçimde uluslararası alanda kendini hissettirmesidir. PKK, artık Türk sömürgeciliği gibi kaba ve oldukça da vahşi bir uygulamayı boşa çıkarmıştır. Bu anlamda böyle bir sömürgeciliği aşan bir gücün de ciddi bir devrimci güç olduğu ve eğer tedbirlerle önü alınmazsa, başta Ortadoğu sahası olmak üzere her an yeni bir devrimci dalgayı emperyalist dünyanın başına bela etmesi mümkündür. Özellikle Ekim Devrimi'ne dayalı reel sosyalizmin tam çözülüşünün sağlandığına dair emperyalizmin oldukça umutlandığı, bununla birlikte Ortadoğu sahasında bir Filistin-İsrail uzlaşması yaşatılmaya çalışıldığı ve yine Körfez Savaşı'yla Irak meselesi çözümlenir gibi düşünüldüğü göz önüne getirildiğinde, PKK'nin Kürdistan'daki etkinliğini oldukça yoğunlaştırarak ve sömürgeciliği sadece işlemez duruma getirmekle yetinmeyip kendi otoritesini bir halk egemenliği sınırına getirerek göstermiş bulunması, Batı veya emperyalist güçleri hoşnutsuzluğa, tahammülsüzlüğe, giderek boşluğa çekmiştir. Gerçekten ciddi olarak onları, endişeli düşünmeye sevk ediyor.

Yakın gelişmeleri düşünelim; konuyu anlamak açısından birkaç yıl öncesi önemlidir:

12 Eylül rejimi, başta ABD olmak üzere, emperyalist Batılı ülkelerce desteklenip, kendileri için çok önemli görülen Türkiye'nin tam emirlerinde bir istikrar adası olarak tutulması amacına dayalı geliştirildi. Özellikle bunun önünde engel teşkil eden solun ezilmesi ve diğer düzeni bozucu kurumların aşılması hedeflendi ve kısmen de başarıldı. Bu anlamda 12 Eylül, Batı'nın daha o zaman güçlü gibi gözüken reel sosyalizmin, öte yandan hayli hareketli bir durumu yaşayan Ortadoğu direniş odaklarının -ki bunda İran, Filistin ve daha birçok alandaki devrimci gelişme de etkili bir rol oynar- ve en önemlisi de Türkiye'deki muazzam istikrarsızlığın emperyalizm açısından çok tehlikeli olduğu ve ancak böylesi bir rejimle aşılabileceği görüşüydü. Nitekim rejim kendisini daha 1983'lerde bir anayasayla toplumun onayından geçirdikten sonra seçimlerle de meşruiyetini pekiştirdi ve gereken her türlü düzenlemeyi de sağlayıp geriye çekilerek kendi uygulanmasını ANAP'a bıraktı. Böyle bir imajla "işte ordu tekrar görev başında" adı altında gözetlemeye aldı. Zaten rejimin müttefikleri de bunu böyle istiyordu. 1983 anayasası ardından 12 Eylülcü partiler kuruldu. Seçimlere katıldılar. Rejimi en iyi uygulama iddiasındaki ANAP, hükümet oldu. Ve bilindiği gibi 1984'lerden itibaren yeni veya değişik bir biçim altında 12 Eylül rejimi icra edilmeye çalışıldı.

Bizim bu döneme yaklaşımımızın en önemli veya ayırt edici özelliği, yurt dışındaki hazırlıklarımızı biraz geliştirmek oldu. Nitekim 12 Eylül'ün ilk büyük gerekçesi Kürdistan'daki gelişmelerdi. PKK'nin ilanı ile birlikte hızlanan gelişmeler, generalleri bir an önce sıkıyönetime ve daha sonra toptan kendi rejimlerini kurmaya götürdü. Biz buna önceden bir tedbir olarak Ortadoğu sahasına çıkmakla cevap verdik. Bu rejimin hedefi, çok ağırdı, hatta ulusal imhayla sonuçlanabilecek bir tarzda gelişiyordu; sadece PKK'nin tasfiyesi değil, ulusal imhaydı. Bu amacı boşa çıkarmak için bu Ortadoğu sahası çalışmasına muazzam bir rol verdik. Bütün anlayışsızlık ve olumsuzluklara rağmen çok az ayakta kalmış bazı partili geçinen güçleri bu sahaya çekip, biraz da eğiterek, birçok halkın başına getirildiği gibi işte "bir daha dönemezler, başkaldıramazlar" yargısını boşa çıkarmak için ülkeye yollamaya çalıştık. Bu adımı 1982'lerde attık.

O dönem parti çalışmalarının esası buydu. 1983'lerde bu yöneliş, ağırlıklı olarak tamamlanmıştı. Her an yeni bir eylemlilik dönemi başlatılabilirdi. Bizce 1983 yılı uygundu. Çünkü 12 Eylül rejimi de şekil değiştiriyordu. Tam bu döneme denk getirmek, taktik açısından da uygundu. Biraz gecikmeyle bu atılım 1984'e taşırıldı. Hiç şüphesiz bunun için yapılan hazırlıkların küçümsenmemesi gerekirdi. Olanaklar vardı, ama o zaman taktikten biraz sorumlu olan kişiler bunu tam anlayamadılar veya gereğini yerine getiremediler.

Sonuçta zayıf da olsa, 15 Ağustos Atılımı başlatıldı. Rejim hazırlıksızdı; özellikle ANAP hükümeti olsun, devletin diğer kurumları olsun böyle bir gelişmeyi beklemiyorlardı ve yine bunun ardının da böyle getirilebileceğini sanmıyorlardı. Geleneksel tarzda "ayaklanmayı bastırırız" havasıyla yaklaştılar. "24 saat olmadı mı, 48 saatte bastırırız" biçiminde bir yaklaşımları vardı. Kısaca durumu derinliğine kavramadılar, kavrasalar da tedbirleri ona göre alma durumunda değillerdi. Hiç şüphesiz biz de attığımız adımın sonuçlarını tam kestirecek ve gereklerini tam karşılayacak durumda değildik. Özellikle bizzat pratikten sorumlu olması gerekenlerin böyle kapsamlı bir öngörüleri, buna dayalı kişilik çözümlemeleri, ordu çalışmaları, silahlı savaşım çabaları gelişkin değildi. Ama buna rağmen önemli bir adımdı. Herkesi sorumluluklar içerisine sokuyordu. Mutlaka karşılığını vermek için kendini doğru katmak gerekiyordu. Daha o dönemde sağ yaklaşım, ilkel milliyetçiliğe kuyrukçuluk bir tehlike olarak ortaya çıkıyordu ve bu o zaman eleştirildi. Yine gücün kendini doğru koruyamaması, geliştirememesi eleştirildi. Hareketin bu adımının tasfiye edilmemesi için gerçekten tüm güçler seferber edilmeye çalışılarak 1984, ardından 1985 yılı kaybedilmemeye veya sonuçları korunmaya özen gösterildi. Eylemlilik sürecinin sürdürülmesi üzerinde oldukça duruldu.

Düşmanın bu dönemdeki yaklaşımları yine "bastırırız, bu bir sezonluktur" tarzındaydı. 1985'te geliştirilen pişmanlık yasası ve köy koruculuğu sistemiyle bu işi sonuçlandıracaklarını sandılar. Öte yandan bizim de 1985'te ne kadar daraldığımızı, yetmez taktik önderliğin kendi tasfiyesini beraberinde getirdiğini gördük. O, bir türlü partileşmeyen, parti üzerinde her türlü hesabı yapan kişilerin de bitmez tükenmezliği, kendisini gittikçe daha fazla hissettiriyordu. Açık provokasyon ve tasfiyecilik söz konusuydu. İşte 3. Kongre döneminde biz daha derinliğine yaklaşmak, yürümeyen taktiği yürütür duruma getirmek, ısrarla vazgeçilmeyen tasfiyeci-provokasyonları açığa çıkarmak için çözümlemeleri geliştirme gereğini duyduk. Pratik hazırlıkları daha gelişkin bir sayı ve derinlikte yapmaya çalıştık.

Bilindiği gibi 1987'yi bu temelde hazırladık. Bu, yeni bir durum yarattı ve kendimizi yeniden üretebileceğimizi, savaşı sürdürebileceğimizi gösterdi. Olağanüstü Hal ilanı, bu gelişmeye bir cevaptı. Düşman 1988'de bu işin sonuçlanabileceğine dair kendini inandırmıştı.

Gerek Özal hükümetinin, gerekse dönemin TC komuta kademesinin ve Olağanüstü Hal Yönetimi'nin beklentileri buydu. İçimize yönelik yürüttükleri faaliyet de buna paraleldi. O dönem Avrupa'yı bu işe biraz daha alet etmişlerdi. Özellikle Almanya ile İçişleri Bakanlığı düzeyinde bir iletişim vardı ve o bilinen tutuklamaları başlattılar. O tutuklamaların amacı -ki bugünkünden daha kapsamlı ve daha tehlikelidir- muhtemelen PKK'nin ezileceği, ezilmesinin akabinde tasfiyeci bir önderliğin dayatılması ve bu dayatmanın tutturulması temelinde kontrol altına alınmasını amaçlıyordu. Gerek provokatörlerin -ki Almanya'nın açık yardımları söz konusu ve halen yanlarındadırlar- onlara yol göstermeleri ve gerekse de bazı malum isimlerin pratikleri böyle bir tutuklamayı geliştirdi. Onlar PKK'yi kolay düşüreceklerini sanıyorlardı. Bu kendilerine göre bir PKK önderliği olacaktı. Bunun hazırlığı zindan direnişini boşa çıkarma ve hainane bir önderlikle düşmanın hizmetine sunma çabalarıyla birleştirilmişti. Bilinen çerçevelerde 1988'de artık zindanın rolü tamamlanmış ve bu dışarıyla da bütünleştirilmek amaçlanmıştı. Yine dağda bildiğimiz provokatörce birçok çaba vardı. Hatta bizim bu alandaki eğitim sahamıza kadar yansıdı. Yani gerillayla, PKK kişiliği ile hiç alakası olmayan her türlü komploculuğa, tasfiyeciliğe açık kişiliklerin yarattığı bir tasfiyecilik vardı. Muhtemelen bazılarının irtibatı da söz konusu olabilir.

Kısaca, PKK'ye yönelik zindan içinden, dağ pratiğinden ve yurt dışından irtibatlı yürütülen bir tasfiyecilik geliştirildi. Kişilerin ezilmesiyle birlikte, halen üzerinde düşünülen "ılımlı, reformist bir PKK ile bu işi tamamlarız" deniliyordu. Bu konuda emperyalizm de işin içine girmişti. Özellikle Almanya bu işte daha aktifti.

Hemen geçerken belirtelim ki, 1983'lerde özellikle o zaman Türkiye solu da Avrupa'daydı. Dev-Yol artıkları bu tasfiyeciliğe öncülük ediyordu. Bizden de birkaç tasfiyeciyi yanlarına almışlardı. Örneğin Semir tasfiyeciliği, daha 1982-83'lerde PKK'yi Avrupa'ya çekmeye çalışıyordu. Bunun zindan bağlantıları da vardı. Yıldırım-Şahin'le ortak ilişki içinde çalışıyordu. Henüz dağ yoktu, zindan ve yurt dışı vardı. Sözümona buraları da elde etmişlerdi. Böylece Dev-Yol'la Türk solunun bazı artıklarıyla birleşerek "ılımlı-demokratik PKK" adı altında bir oluşuma gitmek istiyorlardı.

1985'lere kadar bunlarla uğraştık; bu ilk ciddi tasfiyeciliğin tasfiyesiyle uğraştık. Daha sonra 1985-86 tasfiyeciliğiyle uğraştık. Nitekim 3. Kongre'de bunlar önemli oranda açığa çıkarıldı. 1988'de bütün artıklar bu kez emperyalizmin de yaygın desteğiyle, "artık Apo gidicidir" veya genelde "Kürt meselesine evet, PKK'ye hayır" ya da, "PKK'ye de evet Apo'ya hayır" sloganı adı altında "başardık" diye kendilerini inandırmışlardı. Almanya'nın aslında o zaman gizlice yürüttüğü faaliyet budur. İleride daha iyi gün yüzüne çıkabilir ama plan esas itibariyle böyle gelişti.

Bilindiği gibi biz buna da oldukça kapsamlı bir mücadeleyle karşılık verdik. Aslında daha derinleştirilmiş eğitim ve çözümlemeler, çok yönlü müdahaleler, ısrarla gerilla çizgisini dayatma çabaları, bu temelde 1988-89 yıllarını kazanmaya yönelik hazırlıklar, böylece tasfiyeyi boşa çıkarma başarısı gerillanın yaşayabileceğini ve 1990'larda bizim yenilmeyeceğimizi az çok gösteriyordu. Özellikle 1990'da 4. Kongre'ye doğru gittiğimizde Mehmet Şener tasfiyeciliğinin açığa çıkarılması ve ardından kitlesel eylemler ve bu dönemde Körfez Savaşı'nın sonuçlarından yararlanma taktiği açılım sağlayabileceğimizi gösterdi. Yine o zaman da başta ABD olmak üzere emperyalizm biraz daha yoğun bir şekilde devreye girdi. Kürt meselesine sahte çözümler işbirlikçiler eliyle yeniden gündeme sokuldu. Çekiç Güç denilen olay devreye girdi. Fakat çalışmalarımız, fırsat ve olanaklarımızı da artırmıştı.

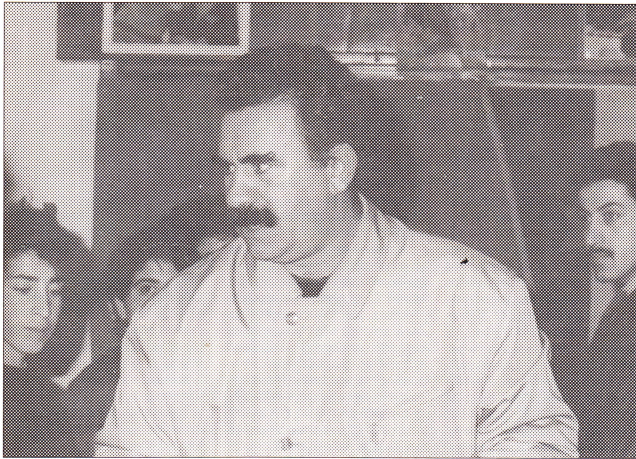
Açılımlar, artan olanaklar gerillanın oldukça gelişebileceğini gösteriyordu. Bir halk, büyük bir hareketliliğe girmişti. Ama o dönemin taktik sahada çıkan dev gibi fırsatlarının kullanılaması, muazzam ordulaşma olanaklarının çarçur edilmesi, hem de inanılmaz biçimlerde yitirilmesi söz konusuydu. Çok dar ve çok yüzeysel yaklaşımlarla çoğu birimler kendilerini adeta hasta etmişlerdi. İnanılmaz yanlış yaklaşımlar, çok yetersiz çabalar, hatta kendini abartmalar çoğunu ciddi bir ordu kurma, savaşı ciddi geliştirme görevlerinden alıkoymuştu. Bu, anlamsız kayıplara, büyük kazanma imkanlarını görmemeye kadar da götürüyordu. Ama buna rağmen alınan genel tedbirler sayesinde 1990'lı yıllar kazanılmaya çalışıldı. 1992 sonlarına geldiğimizde özellikle Kürt Federe Devleti adı altında emperyalizmin Kürt meselesinde kendine bir alan açmak istemine ve öte yandan Özal önderlikli politikanın da buna katılım göstermesine bağlı olarak "PKK ciddi bir sorundur" dediler. Bu temelde bizi ya sağa -kendi sahalarına- çekip siyasi çözüm

> *"Dışarıdan krediyle Türkiye'yi özelleştirme adı altında tümüyle pazarlamakla finanse etmek istiyorlar. Neredeyse Türkiye'nin yarısını sattılar. Ama yine de yılda 100 trilyon üzerinde bir mali külfet var ve bunu karşılamıyorlar. Açıkça şu noktaya gelmişler: Gelirleri giderlerini karşılayamamaktadır. Bu büyük bir sorundur. Vergi reformu adı altında geliştirilmek istenen, aslında savaş ekonomisinin maliyeyi iflas ettirmesi kadar, yeni bir talana ihtiyaç göstermesidir. Sonuçta, halkı soyup soğana çevirme noktasına gelinmiştir. Yine TC, 60 milyondan asker bulamaz duruma gelmiştir."*

> ***"Kürdistan halkı gibi yüzyıllardan beri uyutulan bir halkın böyle sert darbelere maruz bırakılması, tepkisinin açığa çıkması demektir. Nitekim şimdiye kadar da böyle olduğu ortaya çıktı. Kürt halkının tepkisi daha da fazla gelişecek, bu temelde savaşı derinleştirecek ve onu daha ciddi katılım, daha köklü mücadele hesapları yapmaya götürecektir."***

adı altında silahsızlandırmayı, ya da tamamen ezip yok etmeyi istediler. Bu çok açık bir şekilde bize dayatıldı.

Gerçekten 1992'de yapılan planlar yönetim gücümüzü tasfiye etmeyi amaçlamıştı. Başta Botan, Amed eyaletleri olmak üzere, irili ufaklı diğer bazı güçlerimiz tamamen tasfiye edilmek isteniyordu. Aslında plan etkiliydi; NATO tarafından da tamamen destekleniyordu. Emperyalist devletler bu sefer tam anlaşmışlardı. Federe Kürt Devleti'nin de bu temelde bir araç olarak kullanılacağı açıktı. Bu temelde o bilinen Güney Savaşı başladı. Tabii güçlerimiz görevleri zamanında yerine getirmediler. Derin ve uzak görüşlü yaklaşmamak, buna göre tedbirleri geliştirmemek, imkan ve fırsatları değerlendirmemek, buna göre bütün güçleri harekete geçirememek, büyük hazırlıklarımıza ve çok başarılı olabileceğimizin koşullarına rağmen neredeyse komployu sonuç almaya götürüyordu. Özellikle Güney Savaşı'nın kayıpları ve olumsuz tahribatları taktik önderlik görevlerine yanlış yaklaşımın bir sonucudur. Bir günde doğmuş bir kuşatma veya çatışma sonucu değildir. Israrla gerillalaşmaktan kaçınmak, gerilla ordulaşmasından kaçınmak, kendini en kabul edilemez bir yaklaşım ölçüleri içinde tutmak kazanmakla uzaktan yakından ilişkisi olmayan bir yaşam biçiminin sonucuydu. Yine gerillayı Kuzey'e yaymak için Güney hudut sahalarını doğru kullanmaya yaklaşmadılar. Adeta "kamp pratiği" adı altında kendilerini çok ucuz bir köylü yaşamına terk ettiler. Hatta bazı ileri parti öğeleri bile köylü yaşamında kendilerini gerilettiler. Neredeyse kamplar kurtarılmış bölgelermiş gibi bir havaya kendilerini kaptırdılar. Bu gaflet durumundan dolayı zamanında tedbirleri geliştirmemeleri, mevcut gücü de çok kötü kullanmaları, düzenlemeyi zamanında -tehlike burunlarına gelip dayandığında bile- yapmamaları, büyük kayıplara ve olumsuz sonuçlara yol açtı.

"1993 eylemliliği ve nicelik olarak da düşürülemeyen katılımlar ve en önemlisi de yerleşilen mevziler, hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar gerillanın gelişme kazanma şansını ortaya çıkarmıştır. Gerilla, hem nicelik ve hem de nitelik olarak en çok gelişebileceği aşamayı yakalamış, olanakları elde etmiştir. Mükemmel bir coğrafyaya yayılma, halk ilişkilerine ve desteğine dayanma, donanma ve tecrübe edinme, hatta hepsinden daha önemlisi de parti öncülüğünü artık tam oturtma, nicelikte sürekli büyümeyi, nitelikte sürekli yetkinleşmeyi sağlama söz konusudur."

Tabii biz yine bu durumlara taktiksel yaklaştık. Hareketimizin başına böyle bir tasfiyeyi getirme konumlarına ihtiyatlı ve tedbirli yaklaştık. Mesele, bunu kavrayabilmek, bunun için somut durumu değerlendirmektir. Özellikle düşmanın beklentisi olan sadece Güney'deki gücümüzün değil, bütün Botan gücünün tasfiyesini önlemeye çalıştık. İşte bu temelde ülkedeki bütün çabalara gelişim şansı vermek gibi bir perspektifle müdahaleler gerçekleştirildi. Sonuç; 1993'ün biraz daha iddialı başlatılması oldu. Bunca olumsuz yaklaşım ve yanılgılara rağmen yine de uygun olumlu tavırlarla karşılık verdik. Amaç, gerek yanılgılar olsun, gerekse bir fırsatın, ateşkesin değerlendirilmesi olsun, bundaki somut durumları canalıcı değerlendirmektir. Günlük olarak böyle bir durum ortaya çıktığında, derhal üzerinde düşünüp kendi lehimize nasıl çeviririz yaklaşımı içinde bulunmaktır. Nitekim bu fırsatı biz anlık olarak değerlendirdik. Fakat yine bu süreci de -gerçi biraz değerlendirmekle birlikte- bazı bölgelerin kendilerini tam sağa yatırma biçiminde değerlendirmek istedikleri ortaya çıktı. Sanki tam savaşın sonuymuş gibi bunu değerlendirip, neredeyse kendi kendilerini işlemez duruma getirdiler. Yine bazıları, bunun iyi bir hazırlık süreci olabileceği ve kalan eksikliklerin tamamlanması için oldukça elverişli bir ortam arzettiği halde fazla doğru bir biçimde değerlendiremediler. Tabii ki, kış aylarının ileriye dönük uyarlanması açısından çok önemliydi. Nitekim bu, 1993 etkinliği açısından önemli bir rol oynadı.

Hemen söyleyelim ki 1993'te epey çatışma var. Düşmanın ordusunun sonuçsuz kalmış olması hiçbir yılla kıyaslanmayacak kadar bu yıl açığa çıktı. Düşmanın bütün imha seferleri ve "bu işi bu sene bitiririz" iddiaları da etkisizleştirildi. Halen Türkiye hükümeti, "Terör hepimizin meselesidir, tek başımıza altından çıkamıyoruz, komşularımız dostluklarını kanıtlamalıdırlar; müttefiklerimiz artık işin içine girmelidirler, böylece PKK terörizmi artık uluslararası bir yaklaşımla ele alınmalıdır" diyor. Biliniyor ki eskiden böyle yaklaşımları yoktu. "Bu bizim işimizdir" diyorlardı. Şimdi tam tersine, "Hepimizin işidir" diyorlar.

Belli ki bir gelişme var. Yürütülen özel savaşın başarıya gitmesi şurada kalsın, önemli bir dönemsel gelişmenin eşiğine gelmemiz söz konusudur. Emperyalizmin Kürt gerçeğine dayatmak istediği işbirlikçilik fazla başarılı olabilecek durumda değil. Israrla yaratılmak istenen Güney'deki Federe Devlet biçimindeki işbirlikçilik de sonuç vermekten uzaktır. Bizi bu gelişmeyle bütünleştirmek, sözümona bu temelde Türk demokrasisiyle bütünleştirmek gibi bir çabaya da girişildi. Nitekim Tansu Çiller'in Almanya-ABD geziler iyle "PKK'nin ve Kürtlüğün Türk demokrasisi içinde ezilmesi" biçiminde yaptığı bir anlaşma veya görüşme söz konusudur. Halihazırda bunun üzerinde çalışıyorlar ve çok sert yönelimlerle başarmak istiyorlar. "Türk demokrasisi içinde eritilmek veya bütünleştirilmek" sloganında dile getirmek istedikleri şey, devrimin bütün kazanımlarını bitirmektir, yoksa demokratik bir gelişme filan değildir. Özellikle de bu, aynı zamanda ABD'nin kendisine engel teşkil eden güçleri, "insan hakları ve demokrasi" adı altında tasfiye etme planının bir parçasıdır. Bu, dünyanın birçok bölgesinde uygulanıyor; şimdi Güney Afrika'da, Somali'de, daha önceleri Hindi-Çin'de görülüyor. Bilindiği gibi günümüzde halen Filistin'de yürütülüyor. Halkların direncini kırmakla birlikte sözümona bir demokratikleşmeyi gerçekleştirmek, bu anlamda devrimi veya devrimci öğeyi tasfiye etmek, işbirlikçi çevreleri öne çıkarmak, halkların bağımsızlıklarını ve özgürlüklerini çok sınırlandırılmış ve kontrol altına alınmış bir biçimde tutmak gibi bir hedefi var bu planın. Tabii TC emperyalistler açısından çok önemlidir. Gerek Orta Asya'daki çözülmeler, gerekse halen tehlike arzeden Irak ve İran'ın durumu ile Suriye'nin konumu emperyalizm açısından Türkiye'yi önemli kılıyor.

Bir de bizim yol açtığımız gelişme sadece Türkiye'yi değil, emperyalistlerin Güney'e dayattıkları modeli de boşa çıkarıyor. Filistin meselesi daha çözüme gitmeden, dev gibi bir Kürdistan meselesi emperyalizmin başına bela ediliyor. Dolayısıyla "PKK'yi neden yasaklıyorlar?" sorusuna şimdi daha açık bir cevap ortaya çıkıyor. Tabii burada canalıcı bazı durumlar söz konusudur: Emperyalistler sözde Kürt meselesine siyasi çözüm getirecekler! Kürt Federe Devleti ilan edilmiş! Çekiç Güç devreye girmiş! Kürdistan halkını bununla kontrol etmek şurada kalsın, tam tersine klasik sömürgecilikten az çok kurtulan Güneyli halk, emperyalizm için gittikçe daha tehlikeli bir durum arzedebilir. Federe Devlet de tam devlet olmadığı için anarşiyi kışkırtabilir. Yine en çok etkisi kırılmak istenen PKK, hudutta etkisizleştirilmesi şurada kalsın, etkisini daha kesin gösteriyor. Kuzey'deki devrim en Güney'e kadar yayılıyor. Metropole de taşıyor; biraz da Avrupa'yı rahatsız ediyor.

İşte emperyalizmi derin düşündüren budur. Tansu Çiller hükümeti gibi tamamen dış desteklerle ayakta tutulan en bağımlı bir hükümetin olması, günlük olarak gelişmelerin bütünüyle ortaya çıkardığı gibi, bu, devrimden ileri geliyor. Aslında daha önceki hükümetler de dahil hepsinin politikaları bitmiş olmasına rağmen ayakta tutulmaya çalışılması devrimci gelişmeler karşısında tümüyle kaybetmemek içindir. Yoksa emperyalizm insan haklarının, demokrasinin vb.'nin nasıl çiğnendiğini bilmiyor değil. Ama bir yerde çaresizler, adeta kurt kapanına girmişlerdir. Kürt meselesini, işbirlikçiler meselesi olarak halletmek isterlerken, artık bütün bunlar devrim kapanına takılmakla karşı karşıyadırlar. ABD Dışişleri Bakanı Ortadoğu'da yaptığı bütün seferlerde "PKK terörü, terörün başı nasıl yol alır?" sorusunu soruyor. Aslında sıradan bir "terör" olsaydı, bunları söz konusu etmeyecekti. Adamın Ortadoğu politikası, ciddi bir sorunla karşı karşıyadır. Bunun temelinde yatan etkeni görüyor ve o açıdan yükleniyor.

Çok sıkışmasalar PKK'yi bu kadar öne almazlardı. Bu, mevcut hükümeti ayakta tutmak için şart oluyor. Bu hükümetin bölge üzerindeki hesapları var. İran ve özellikle diğer komşulara yüklenmeye çalışıyor. Bu konuda "gerekirse operasyonlar düzenleriz" biçiminde tehdit de ediyor. Yine zoraki işbirlikçilik yaptırmak istiyor. Yaptıkları diplomasinin nezaketini çoktan aşmış, artık tehdite, şantaja kadar varan bir dış politika söz konusudur.

"PKK'nin emperyalist devletler tarafından terörist kategoriye sokulması, daha da ötesi kendi hukuklarına ters düşen bir yaklaşımla yasaklamalara konu edilmesi, onun, ulusal düzeyden uluslararası düzeye kadar emperyalizmin 'yeni dünya düzeni'ne karşı tehlike teşkil eden güçlerin en başında gelen bir konuma ulaştığını gösteriyor. Bu, PKK'nin devrimci etkinliğinin somut ve resmi bir biçimde uluslararası alanda kendini hissettirmesidir."

Kendilerine göre verdikleri söz gereği Ocak'a, olmazsa Mart'a kadar bu iş halledilecek! Henüz belirtelim ki, kendi içlerinde çok ciddi çelişkilerin olduğu biliniyor. Özal'dan başlamak üzere -daha öncesi de var- orduda ve dışında bir sürü siyasi cinayet söz konusu oldu. Bu cinayetlerin temel nedeni görevlerde başarılı olamamanın ve yürütülen politikaların diğer kanatlarda sağladığı tepki sonucudur. Kemalistler, Özal politikacılığını çok tehlikeli buldukları için bir anlamda ölümle -sertçe- cezalandırdılar. Yine özel savaşın birçok ekibini tasfiye ettiler. Bu anlamda düşündürücüdür. Partiler, "milli mutabakat" adı altında adeta politika yapamaz duruma getirildiler. Kendilerine göre bir sürü başka cinayetler de işliyorlar. Bu, farklı bir sesin çıkmaması içindir. Farklı bir ses çıktığında, anında cezalandırılması günlük olaylardan oldu. Bu faili meçhul cinayetler, özellikle son TC hükümetlerinin ve ABD hükümetlerinin bir sonucu olup, bu, siyasi cinayetlerin en çok işlendiği bir dönemdir.

Dışarıdan krediyle Türkiye'yi özelleştirme adı altında tümüyle pazarlamakla finanse etmek istiyorlar. Neredeyse Türkiye'nin yarısını sattılar. Ama yine de yılda 100 trilyonun üzerinde bir mali külfet var ve bunu karşılamıyorlar. Açıkça şu noktaya gelmişler: Gelirleri giderlerini karşılayamamaktadır. Bu büyük bir sorundur. Vergi reformu adı altında geliştirilmek istenen, aslında savaş ekonomisinin maliyeyi iflas ettirmesi kadar, yeni bir talana ihtiyaç göstermesidir. Sonuçta, halkı soyup soğana çevirme noktasına gelinmiştir. Yine TC, 60 milyondan asker bulamaz duruma gelmiştir. Kendi deyişleriyle 250 bin ile 400 bin arası asker kaçağı varmış! Bu da çığ gibi artacaktır. İlk defa kendi resmi demeçlerinde bunun önünün alınması gerektiğini, buna rağmen olmazsa zora başvuracaklarını belirtiyorlar. Yani biz bu kadar gönüllü asker buluyoruz, onlar zorla asker bulmaya çalışıyorlar. Böyle bir sıkışıklık söz konusudur.

Çıkan sonuç; TC'nin diplomasisinin başarısızlığı, müttefiklerinin desteğiyle ayakta duramaması, ordusunun etkinliğinin tükenmesi, iç siyasal mutabakat denilen uzlaşmaların işlevsiz kalması gibi bir durumdur. Tabii ki bu, tam bir başarısızlık anlamına gelir.

İşte Mart'a kadar bu durumu götürmeye çalışacaklar. Tansu'nun kaderi yerel seçimlere bağlanıyor. Tabii gerçekte Tansu'nun şahsında özel savaşımın kaderi biraz böyle geliştirilmek isteniyor. Ortada öyle seçim diye bir durum da yok, fakat Kürdistan'daki gelişmelerin bir referanduma dönüşme tehlikesi var. Bu açıdan önemle ele alıyorlar. Bu, Kürdistan'ın TC'nin elinden gittiğine dair bir gösterge olabilir. Bu durum, onlarda bir telaşı yaratıyor. O açıdan da hükümetin bu politikalarına dört elle sarılmak istiyorlar. Muhtemelen baskıları daha da arttırırlar. Kürdistan'daki halk potansiyelinin kendini açığa vurmaması için her türlü cinayeti, baskıyı artırarak sürdürebilirler. Bu kendileri açısından ciddi ve yeni bir durumdur. Bu da yine kendileri açısından açığa çıkmaması gerekirdi. Gündemi de biraz bu te-

"1993'te epey çatışma var. Düşmanın ordusunun sonuçsuz kalmış olması hiçbir yılla kıyaslanmayacak kadar bu yıl açığa çıktı. Düşmanın bütün imha seferleri ve 'bu işi bu sene bitiririz' iddiaları da etkisizleştirildi. Halen Türkiye hükümeti, 'Terör hepimizin meselesidir, tek başımıza altından çıkamıyoruz, komşularımız dostluklarını kanıtlamalıdırlar; müttefiklerimiz artık işin içine girmelidirler, böylece PKK terörizmi artık uluslararası bir yaklaşımla ele alınmalıdır' diyor. Biliniyor ki eskiden böyle yaklaşımları yoktu. 'Bu bizim işimizdir' diyorlardı. Şimdi tam tersine, 'Hepimizin işidir' diyorlar."

"Çizgiyi artık zafere götürmek gerekiyor. Bütün bunların olabilmesi umudu için devrim tasarısının, yıl perspektif-planlamasının gerçekleştirilebilmesi için parti militan ölçülerini tutturmak ve ordulaşmak esastır. Bunun için de tam bir disiplinle, yetenekleri olan bir militanlıkla ve her koşul altında bunun gereklerini yerine getiren bir çalışma tarzıyla döneme yaklaşımlarımızı sağlamlaştırıp yürürsek, deneyimlere dayanarak diyoruz ki; başarı kesindir."

melde yoğun bir biçimde saptırmaya, kendi deyişleriyle psikolojik üstünlüğü ele geçirmeye çalışıyorlar. Geliştirmek istedikleri bir senaryo veya politika ile başından beri bunu sağlamak istiyorlardı.

Bir kez daha, "PKK terörünü tasfiye edersek, yerine nasıl bir Kürt oluşumu veya reformu söz konusu olabilir" şeklinde yoğunlaşan bazı çabalar söz konusudur. Nitekim en son Almanya Başbakanı da, "Biz üzerimize düşeni yaptık, artık siz de bazı reformları başlatın" biçiminde bunu dile getirdi. Büyük olasılıkla içinden geçtiğimiz bu aylarda üçlü -Alman, Türk, İngiliz- bir dışişleri bakanlığı düzeyinde ortak çalışıp soruna sözde çözüm getirecekler. Onların varsayımına göre gerilla gücümüz kırılacak, kalanlar da ya teslim olacak, ya imha olacak! Öngörülerine göre bunun yerine ikame edilecek güç kim olacak? Şimdi havada dolaşan söylenti ve senaryo biraz böyle. Bu varsayımları geçen yıllarda da düşünüyorlardı; 1990'ların başında, '91'de, '92'de '93'te, hatta '80'lerin başından beri bu, bize ısrarla dayatıldı diyebiliriz.

Burada yeni olan veya daha güçlü geliştirilmek istenen tutum, Genelkurmay'ın deyişiyle, "Çok güçlü yüklendik, kışı çıkarmaları çok zordur; işte ayakları kesiliyor, belleri kırılıyor, başları da eziliyor" şeklindeki yaklaşımdır. Böyle dile getiriliyor, birbirlerine güvence veriliyor. Hükümet, özellikle ekonomik ve siyasi kuruluşlara -inandırıcı olmasalar bile- her gün bunu tekrarlıyor. Buna muhtaçlar. Gerektiğinde birbirlerini bile tasfiye ediyorlar. "İnanmak zorundalar, aksini söyleyen kellesiyle öder" diyorlar. "Yeni bir politika arayışına giren de bunu başıyla öder" deniliyor. Böyle bir terörle yürütülen psikolojik savaş söz konusudur.

Bizim gerilla gücümüzün ezilmesi şurada kalsın, daha da gelişeceği anlaşılıyor. Özellikle 1993 eylemliliği ve nicelik olarak da düşürülemeyen katılımlar ve en önemlisi de yerleşilen mevziler, hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar gerillanın gelişme, kazanma şansını ortaya çıkarmıştır. Gerilla, hem nicelik ve hem de nitelik olarak en çok gelişebileceği aşamayı yakalamış, olanakları elde etmiştir. Mükemmel bir coğrafyaya yayılma, halk ilişkilerine ve desteğine dayanma, donanma ve tecrübe edinme, hatta hepsinden daha önemlisi de parti öncülüğünü artık tam oturtma, nicelikte sürekli büyümeyi, nitelikte sürekli yetkinleşmeyi sağlama söz konusudur. Tarihimize baktığımızda, gerçekten en sonuç alıcı ve askeri yolla da en çok iddialı olunabilecek bir gelişme aşamasına girebileceğimiz ortaya çıkıyor. Hatta denilebilir ki gerçek ordulaşma, askeri yöntemle sonuç alma düşmandan ziyade bizim için imkan dahiline girmiştir. Artık zorla alanları parça parça düşürme ve genişletme karşılayabileceğimiz, sağlayabileceğimiz günlük çalışmalardır.

Hemen her gün etkinliğimizi ülkede yayıyoruz. Önümüzdeki yıl yayılma işini hem derinliğine, hem genişliğine artıracağız. Ayrıca ülkedeki gelişmelerin hızından düşürülemeyeceği de göz önüne getirildiğinde, gerilla ordusu büyüyecek, alan kurtarmaları gelişecektir. Bu da askeri yöntemin, Türk ordusu için bir çıkmaz, bizim için de gittikçe daha da yüklenilmesi gereken bir çıkış yolu olacağını gösteriyor. Dolayısıyla düşman için tükenen askeri yöntem, bizim için gelişen bir yöntem oluyor. Bu nedenle askeri alanda tasfiye olma, el-ayak-bel-baş kırılma veya ezilme şurada kalsın, tam tersine ayaklarımız üzerine sağlam dikilme, gövdemizi bükülemez, belimizi kırılamaz noktaya getirme ve başı da kolay hata yapmayacak, ezilmeyecek tarzda çalıştırmak şimdi imkan dahiline girmiştir. Tabii ki bunun için yüklenilecektir.

Siyasi olarak da gelişmelerin kontrolü parti çizgisi temelindedir. Siyasi etkinlik, kitlesel örgütlülük ve eylemlilik, hızından bir şey kaybetmiş değil. Genişliğine ve derinliğine yayılma da söz konusudur. Dolayısıyla PKK olası bir siyasi çözüm konusunda iddialı olan partidir. Bu, partinin yürürlükteki hakim siyasetidir. Tümüyle kitleyi etkisi altına alan, kitlesini siyasi olarak kazanan bir çıkış, bir başarı söz konusudur. Dolayısıyla üretilen özel savaş senaryolarının gerçekleşmesi şurada kalsın, bunların gerçek devrim senaryosu tarafından alt edilmesi şimdiden imkan dahiline girmiştir. Sahte bir siyasi çözüm diye getirmek istedikleri nedir? Çoktan bize karşı savaştırdıkları o köy korucubaşları ve yıllardır pili bitmiş bazı Kürt işbirlikçileri, parti içinden ortaya çıkardıkları veya kendi dergahlarında eğittikleri bazı itirafçılardır. Şimdi bunların topu bir araya gelse, başlarına da bir hain veya işbirlikçi verilse ve böylece "siyasi çözüme gidiyoruz" denilse kaç para eder? Çünkü bir defa kitlemizin tamamen parti öncülüğüne sonuna kadar bağlılığı var. Yurtsever-demokratik çevrenin ölümü bile göze alarak tümüyle partinin iradesini esas alma durumu söz konusudur. Yine işbirlikçi-hain önderliklerin teşhir ve tecritinin çoktan sağlanması söz konusudur. Dolayısıyla oluşturulacak yeni işbirlikçi oluşum için sadece başından ölüdür demeyeceğiz, yine kullanacağımız bir oluşum olacaktır. Kürt Federe Devleti gibi Güney'de çok iddialı olan bir oluşumu bile düşman açısından daha fazla umut bağlanılacak bir çözüm olmaktan çıkardığımıza göre, bugün Kuzey'de oluşturulacak bir işbirlikçi oluşumu, daha fazla etkisizleştirip ve hatta devrimin lehine kullanıp yararlanmayı bileceğimiz bir oluşum haline getireceğiz.

Aslında devrimin şöyle bir özelliği de vardır; -ki bunu kendileri de değerlendiriyordu- biz Türk devletine ebelik yapıyoruz. Bu doğrudur. Devrim bazen direkt kendi zoruyla alamadığı sonucu, düşmanın zoruyla da ortaya çıkarabilir. Nitekim bizim birçok çalışmalarımızda bu da vardır. Zorumuzun yetmediği yerde, düşmanın zorunu da lehimize çeviriyoruz. Yani onun özel savaş zoru, ister Federe Devlet biçiminde kendini ortaya çıkarsın, ister işbirlikçi oluşumlar biçiminde olsun, bir yerde kendileri açısından ölü, bizim açımızdan ise kullanılacak bir gelişme olarak daha şimdiden hissettiriyor. Bu nedenle de düşman temkinlidir. "Yapsak mı, yapmasak mı" ikilemini yaşıyor. "Kürt reformu olsun mu, olmasın mı? PKK'nin ezilmesinden önce mi olsun, sonra mı olsun, yoksa ezilirken birlikte mi olsun" diye üzerinde düşünülüyor. Ama hiç umutlu değiller ve el bile sürmek istemiyorlar. Bu şundan ileri geliyor: Devrim ister direkt doğurduğu, ister dolaylı doğurttuğu bütün gelişmeleri karşılayabilecek bir mantığa, bir çizgiye sahiptir.

PKK bu işi başından itibaren biraz böyle ele alıp sağlama bağlayan bir örgütlemenin adıdır, bir siyasetin ifadesidir. İster karşımızda, ister yanımızda yer alsın, bütün güçleri değerlendirmeyi ve kullanmayı biliriz. Nitekim parti içinde de birçok parti aleyhtarı faaliyet geliştirildiğinde hepsini de kullanmayı bildik. Hatta ajan oluşumları bile, tam istenildiği gibi olmasa bile son tahlilde yine biz kullandık. PKK tarihine bakıldığında, düşmanın istihbarat çalışmalarının nasıl kullanıldığı ve bir yerde PKK'nin ciddi kritik dönemlerini doğru bir tarzda değerlendirerek aştığı bilinmektedir. İster polisiye-istihbarat çalışmaları, isterse özel savaşın değişik biçimlerdeki uygulamaları olsun, tümünü sadece başarıyla atlatmış değiliz, bir de bunları lehimize kullanmışız. En zor dönemlerde bile bunu başaran bir hareket, bir önderliğiz. Kuşkusuz oldukça Kürtlüğe bulaşmış bir işbirlikçi de çıkar, bir yurtsever de çıkar. Jirkî aşiretinden bir Tahir Adıyaman'ın Kürtçülük yapması, aşiretinin yüzde doksanının da tutarlı bir yurtseverliğe gelmesi demek olur. Elli tane işbirlikçi önder, eşittir beşbin yurtseverin kendi yanıbaşlarında, kendi aşiretleri içinde ortaya çıkması demektir.

PKK çizgisinin gelişim özellikleri bugün bunu oldukça netleştirerek açığa çıkarmıştır. İşbirlikçi Federe Hükümeti'nin içinde daha fazlasıyla dostlarımızın oluşması, Güney kitlesinin tümüyle partiye sempatizan hale gelmesi demektir. Bu da ortaya çıkmıştır. Kısacası şu ortaya çıkıyor: PKK'nin çizgisinin özellikleri, çalışma tarzı, önderlik gerçeği doğru uygulandığında dayatılan bütün emperyalist-sömürgeci, işbirlikçi komploları, araçları, yönelimleri boşa çıkartmakla kalmıyor, bunları kullanmasını da biliyor. Aslında bazı güçlerin "Çekiç Güç PKK'ye çalışıyor" demeleri boşuna değil. Gerçekte ise bu güç bizi tasfiye etmeye çalışıyor, ama biz örgüt içinde tasfiyeciliği nasıl tasfiye ediyorsak, işte bu tasfiyeci gücü de tasfiye ediyoruz; hem de bunu devrim için kullanarak yapıyoruz. İşte Türk solunun da tasfiyeciliği vardı; ama biz o solun tasfiyeciliğini de boşa çıkararak Türk halkının çıkarları doğrultusunda çalıştırdık. Bu, hem hakkımızdır, hem de görevimizdir. Körce gerçeği gözardı ederek bir gücü doğru değerlendiremezsin. Hemen her güç de "PKK bizi kullanabilir" telaşı içindedir. Evet, bir yerde insanlığa hayırlı bir kişi, bir ilişki varsa onu değerlendirmek açısından bu en isabetli bir yaklaşımdır.

Demek ki, yeni bir oluşum da ortaya çıksa herhalde devrim için en iyi bir kazanç haline dönüştürmesini bileceğiz. Hiç şüphesiz bazılarını tasfiye ederiz, bazılarını da kontrole alırız. Bunlar da bizi tasfiye etmek, kontrole almak istiyorlar. Biz kendi tecrübemize dayanacağız ve tasfiyecileri son bir kez daha ummadıkları yerde ve biçimde tasfiye edeceğiz, gerisini de kontrol altına alacağız. Bu oldukça ileri bir gelişme adımı da olabilir. Bu, olası bir gelişmedir. "Öyle oldu, olacak" demiyoruz. Muhtemelen böyle olacaktır denilebilir. Ama bu oyunlara karşı da dediğim gibi tam gerçek pratik-siyasi çalışmalarımızla hakimiz.

Siyasi çözüm yolunu dayatmışız. Gerçek siyasi çözümün neye, nasıl dayalı olacak gelişmesi gerektiğini hem kamuoyumuza, hem savaşan güçlerimize, hem de dost güçlere göstermişiz. Bunun dışında bir siyasi çözüm mümkün değil. İşbirlikçileri, bazı hainleri, itirafçıları devreye sokarak PKK'yi çözdürmek, sözümona bu temelde bazı Kürt reformları dayattılmak isteniliyor. Aslında bu taktik kolay kolay söz konusu bile olamaz. Bunlar ne kimseyi yönlendirebilirler, ne de kendileri buna cesaret edebilirler.

Peki ne olabilir? Ne olacağı daha şimdiden bellidir.

Askeri yol onlar için bir yol olmaktan ziyade, bizim için bir yol haline gelmiştir. Kaçırdıkları siyasi çözüm yine esas itibariyle bizim sahip çıktığımız ve oldukça da gerillaya bağlılık temelinde, onun koruması altında, onun zoruyla yürüyen bir çözüm yolu haline gelmiştir.

Hiç şüphesiz düşman inatçıdır. Zaten başbakanın "Ya bitecekler, ya bitecekler" biçiminde formüle etmek istediği de bu kör inattır. Tabii bu aynı zamanda bir güçlülüğün değil, bir zayıflığın sonucudur. İnat, kendi içinde zayıflığı, hatta kolay boşvermişliği de içerir. Kendini, biraz da partisini kurtarmak isteyecektir, istiyordur. Ama bu asla Türk siyasetinin, özellikle Türkiye halkının kurtarılması olmayacaktır. Bu, daha fazla Türk halkının tepkisi anlamına gelecektir. Bu da diğer bütün muhaliflerin tepkisinin gelişmesi demektir. Hatta koalisyonun bile tepkisi anlamına gelir. Zaten daha şimdiden yaşanılan süreç biraz böyledir. Mevcut hükümet veya özel savaş, "yeni evre ne olabilir?" diye açıklıyor. 1994'te özel savaşın şansı nasıl yansıtılır veya bu yılda önemle üzerinde durulan ordu ne yapabilir?

Belli ki, 1993'te bu durumu yaşayan bir ordunun 1994'te fazla iddialı olması mümkün değil. Eğer ciddi bir hata, yetersizlik içine girmezsek, karşımızdaki ordu gerilemeyi yaşayacaktır. Ordunun gerilemesi daha da trajik bir hal alabilir. O da bize, yani gerilla ordusuna vereceğimiz sağlam karşılığa bağlıdır. Çok iyi geliştirilmiş bir gerilla ordusu 1994'te Türk ordusunun başına büyük felaketler getirebilir. Hem de bunu sıçramalı bir biçimde getirebilir. Aksi halde kendi başına da bela hale gelebilir. Hemen belirtelim ki, özel savaş sadece sınırlanmakla kalmayacak, giderek çözülecektir.

Bu yeni özel ordu diye dayattıkları da özel timlerden farklı bir şey değildir. Özel timlerin de mevcut ordudan daha fazla etkili olduğu söylenemez. Sayı fazlalığı onlar için daha fazla masraf ve hantallık demektir. Dolayısıyla bu da bir çare değildir.

Koruculuk politikasının daha fazla geliştirilmesi düşünülemez. Özel timler içinde eritilebilirler, ancak bu da eskisinden daha fazla işlevsiz olmak demektir. Daha fazla para yiyecekler. Kısaca, sömürgecilerin başlarına daha fazla bela olacaklar.

"Teknik" diyorlar; o tekniğin de fazla etkili olamayacağı ortaya çıkmıştır. Özellikle halkı bu savaş tekniğiyle tahrip ediyorlar. Köy bombalamalar, boşaltmaları vb. yapılıyor ki, bunlarla direnişimizin olumsuz yönden etkilenmesi şurada kalsın, halkın büyük tepkisinin ortaya çıkması söz konusudur. Kürdistan halkı gibi yüzyıllardan beri uyutulan bir halkın böyle sert darbelere maruz bırakılması, tepkisinin açığa çıkması demektir. Nitekim şimdiye kadar da böyle olduğu ortaya çıktı. Kürt halkının tepkisi daha da fazla gelişecek, bu temelde savaşı derinleştirecek ve onu daha ciddi katılım, daha köklü mücadele hesapları yapmaya götürecektir. Yaşanan süreç budur. Köy göçertmelerle halk direnişinin veya halk katılımının bir zayıflamaya gitmesi şurada kalsın, aksine daha da alevlendirmeyi getirecektir. Kısaca bundan da medet ummaları boşunadır, lehimize bir gelişme olacaktır. Kısa vadede bazı zararlar yaşansa da sonuçta lehimize olacaktır.

Dediğimiz gibi burjuva saflarındaki mutabakat da artık bozulmuştur. Bundan daha fazlasını artık geliştiremezler. Çelişkiler artar. Zaten çözülme başlamıştır. Ve bu daha da hızlanacaktır.

Türk halkı üzerindeki etkinlik, zaten şimdiden askere gitmeme biçiminde had safhaya ulaşmıştır. En sağcı diye tabir edilen halk kesimleri bile "bu hükümet gitsin" diye bağırıyor. Bu, çelişki gibi de gözükse, hatta PKK'ye tepki biçiminde de söylense, aslında kitleler nezdinde bu hükümetin bu yükü taşıyamaz durumda olduğunu gösteriyor.

Bu tepkiler artacaktır. Askerliğe gitmeyenler ve özellikle ağır vergilerle birlikte halkın daha da artan tepkisi, kitlelerin rejimden kopuşunu hızlandıracaktır. Her ne kadar Türkiye'deki devrimci örgütlenmeler buna önderlik edemiyorlarsa da bu kadar tepki ortamı yine de devrimci gelişmeleri hızlandıracaktır. Yani Türkiye halkı üzerindeki kontrol olsun, devrimci örgütlerdeki zayıflıklar olsun, hepsi bu yıl aşılacak ve biraz gelişme yoluna girebilecektir. Kaldı ki gerillanın bizim tarafımızdan metropollere, yani Türkiye'ye doğru da taşırılması imkan dahiline girmiştir. En önemlisi bir taktik hedef olarak Türkiye'nin kırsal

Devamı 23. sayfada

Kürtlerde ihanet-III

Dersim: Efsanenin sonu, jenosid ve ihanetin kod adı Rayber

Ayaklanma ve isyanların çapı giderek düştü, iyice yerleşti ve 1936'lara gelindiğinde bu sesler yavaş yavaş kesildi. TC, Kürdistan'ı parça parça düşürüyordu. Potansiyel isyan-ayaklanma eğilimi taşıyan yörelerde provokasyonlar hazırlıyor, galeyana gelen halkı kıyımdan geçirip teslim alıyordu. Sıra Dersim'e gelmişti. TC, Koçgiri'yi unutmamıştı. Koçgiri sendromunu uzun zaman üzerinden atamadığı için Dersim'e köklü yönelemiyordu. Pülümür, Koçan gibi hareketlere girişmiş, ama hep bozguna uğramıştı. Çünkü Dersim, tarihin hiçbir döneminde tam olarak teslim alınamadığı ve her gelenin sonuçta yenildiği bir yer olarak haklı bir üne sahipti. Dersim insanının direnişçi tavrı bu şöhretin esas nedeniydi. Ama 1936'larda Dersim, Kürdistan'da bir ada gibi kalmıştı ve ona yardım edecek ne ulusal, ne de uluslararası bir güç vardı ortada.

"Dahili işlerimizden en mühim bir safha varsa o da Dersim meselesidir. Dahilde bulunan iş bu yarayı, bu korkunç çıbanı, ortadan temizleyip koparmak ve kökünden kesmek işi ne pahasına olursa olsun yapılmalı ve bu hususta en acil kararların alınması için tam ve geniş selahiyetler verilmelidir." (M.Nuri Dersimi, Kürdistan Tarihinde Dersim, s. 259)

1936'da meclisin açılışında Mustafa Kemal'in sarfettiği bu sözler Kürdistan için ölüm fermanıydı. Gerekli kanun çıkarılıp örgütlenme sağlandı, örgütlenmenin başına da Dersim kasabı General Abdullah Alpdoğan getirildi.

1937 kışında her şey hazırdı ve baharla birlikte kıyım başladı. Türk ordusu teslim almıyor, önüne gelen her canlıyı her türlü silahla imha ediyordu. Amaç insansız bir coğrafya yaratmaktı. Bu öylesine belirgin bir amaçtı ki, görmemek için kör olmak gerekirdi. Ama Dersim'de körler çoktu! Tarihsel hastalık olan parçalanmışlık ve ihanet Dersim'de kendisini gösteriyordu. Sanki Dersim'in üzerine bir gaflet uykusu çökmüştü. Seyit Rıza oğlu Bra İbrahim'i kasap Alpdoğan'a göndererek anlaşma yolunu arıyor. Ama Bra İbrahim hemen imha ediliyor. M. Kemal'in ağzından okunan TC'nin Dersim'e ilişkin ölüm fermanı uygulanıyordu.

"Bu sıralarda Suriye'ye iltica eden Kürt vatanilerden ve Hasanan aşiret reislerinden Mehmet Emin Bey oğlu Fesih bir Kürt fedai müfrezesiyle Diyarbekir'e 12 km. mesafede Karaköprü mevkiinde Türk karakollarına tesadüf eseri olarak baskın yapmıştı.

Ankara hükümeti bu hadiseyi dahi Dersim'le ilgili göstererek, Dahiliye Vekilini Diyarbekir'e kadar göndermiş ve Diyarbekir kolordusunu dahi Yusufan aşiretine hücum ettirmişti. Diğer taraftan da Elaziz'den fırka kumandanı İsmail Hakkı kuvvetleri Seyit Rıza'nın mıntıkasına hücuma başlamışlardı. General Alpdoğan, Kirgan aşiretini iğfale (kandırmaya) muvaffak olmuş ve bu gafil aşiret, Türk kuvvetlerine peşdarlık (öncülük) yapmıştır.

Seyit Rıza ile birlik olan Bahtiyar aşireti de harbe girmeye mecbur kaldığından, harp alanı genişlemiş ve muharebeler Hozat'ın Bahtiyar, Yukarı Abbas, Karabal ve Ferhat aşiretleriyle, Nazimiye ilçesinin Haydaran, Mazkert ilçesinin Demenan ve Yusufan aşiretlerinden oluşan yedi aşiret üzerinde şiddetlenmişti. Baki (geri) kalan aşiretler ise, tarafsız kalmışlardı." (agy, s. 237)

Gaflet ve ihanet önce aşiretler düzeyinde ortaya çıkıyor ve sinsi bir şekilde yayılmaya başlıyordu. Yedi aşiret direniyor, bir aşiret ihanet ediyor ve diğerleri omuz silkip gaflet uykusuna devam ediyordu. Ama pozisyonları ne olursa olsun, Türk ordusu onlar arasına fark koymuyordu. Bunu anladıkları zaman da çok geç oluyordu.

Seyid Rıza

"Tarihin acımasız cilvelerinden birisi de milletine, milli davasına hıyanet edenlerin, bizzat hesabına hareket ettikleri kuvvetler tarafından ceza görmüş olmalarıdır ki, bunun bir misali de Kirgan aşiretinin akıbetidir.

Kirgan aşireti, türlerin iğfalatına kapılarak, Seyit Rıza'nın oğlu Bra İbrahim'i Türklerin hesabına kahpece öldürmüş oldukları hatırlarda olsa gerekir. İşte bu aşiret dahi, Seyit Rıza ve Bahtiyar aşiretleri kuvvetlerinin çekilmesinden sonra Türklere güvenerek yerlerinde kalmış olduklarından, Türk kuvvetleri tarafından imha edilmiş ve reisleri Sait oğlu Salman ile karısı Hatice dahi, birçok işkencelere maruz kaldıktan sonra, Sin köyünde kurşuna dizilmişlerdir. Kirgan aşiretinden ordu kıtaatı (birlikleri) arasına sığınanlar bile birer birer toplatılarak, erkekler yerli yerinde, kadın, kız ve çocuklar samanlıklara kapatılarak ateşle yakılmışlardır. İşte Türke güvenen ve milletine hıyanet eden bu aşiretin feci akibeti..." (Agy, s. 286-287)

"Silahlı aşiretler dağlara sığınmak suretiyle arası kesilmeyen topçu ateşine ve uçak bombardımanına karşı korunmaya çalışıyorlardı. Teslim olan Mazkert ilçesinin Kureyşan aşireti efradı tamamen süngüden geçirilmişti.

Şehir ve köylerde ele geçirilen bütün Kürt gençleri geceleri evlerinden kaldırılarak muhtelif şekillerde imha edilmişlerdi... 1937'de askere alınıp Türk bayrağı altında hizmet etmeye devam eden Dersimli efrad dahi mensup olduğu kıtaatlar arasından seçilerek istisnasız kurşuna dizdirilmişti. Bunlar arasında, Diyarbekir uçak karargahında askeri yazıcılık yapmakta olan kardeşim Hıdır Mahfuzen Pertek ilçe merkezine getirilmiş ve Dersim'de tutulan diğer kardeşlerim Rıza ve İsmail ile birleştirilerek Mercimek mevkiinde kurşuna dizilmişlerdir." (Agy, s. 319-20)

"Dersim mıntıkasında bütün menevralar şiddetiyle devam ediyordu. Teslim olan Karabal, Ferhat ve Pilovank aşiretleri tamamen imha edilmişlerdir. Aşiret reislerinden Kangozade Mehmet Ali ve Alişer ağazade Cemşit, Hozat caddesinde Mustafa Paşa Köprüsü'nde kurşuna dizilmişlerdi.

Bu aşiretlere mensup kadın, çocuk ve ihtiyar samanlıklara doldurularak yakılmış ve öteden beri hükümete muti olan (boyun eğen) Pilovank ve Aşağı Abbas aşireti efradı ve aileleri dahi İn ve İnciga vadilerinde topyekün kurşuna dizilmişlerdi. İrgan köyünde dahi bütün kız ve kadınlar toplatılarak üzerlerine petrol serpilip feci bir surette yakılmışlardı. Hükümete ve ordu emrine teslim olan Şeyh Mehmedan aşireti merkezi Kheç köyüne gece bir baskın yapılmış ve bir tek kişi bile istisna edilmeksizin mitralyöz ve top bombardımanlarıyla bütün halk imha edilmişti. Hozat merkezinde Kürtler ve Karaca seyitleri halkı aileleriyle birlikte Hozat kışlası civarına getirilmiş ve makinalı tüfek ateşiyle imha edilmişlerdi." (Agy, s. 318)

Bu örnekleri aşiretler düzeyinde teslimiyetin ya da ihanetin, direnenlerden farklı bir muameleyle karşılaşmadıklarını ve ne kadar aşağılık bir duruma düşürüldüklerini göstermek için seçtik. Dersim efsanesi bitirilecekti; TC, hiçbir yaşama şansı bırakmamıştı.

"Kureyşan aşireti dahi Seyit Rıza'nın yardımına koşarak harba iştirak etmişti. Bahtiyar aşireti reisi Şahin, harbı idare ediyordu. Hain Rayber, Bahtiyar aşireti arasında bulunduğu zaman, onun iğfalatına kapılmış olanlardan Pırco'nun oğlu Hıdır'ın hakikaten hainler safına geçmiş bulunduğunu hadiseler ispatta gecikmedi.

Şahin ağa, haftalarca uykusuz kaldığından, bir iki saat uyuma mecburiyetinde olduğunu Hıdır'a bildirmiş ve kendisi uyanıncaya kadar nöbet beklemesini teklif etmişti. Şahin uykuya dalar dalmaz melun Hıdır, Şahin'in başına bir kurşun sıkmış, onu şehit etmiş, hıyanet ortağı Rayber'in yaptığı gibi bu da Şahin'in başını kesmiş, doğruca Hozat'a giderek Şahin'in başını kumandana teslim etmiş, kendisinin affedilmesini dilemişti. Fakat düşman hesabına katilliği irtikap eden bu alçak ve arkadaşları Hozat'tan avdetlerinde (dönüşlerinde), önlerinde pusu kuran şehit Şahin'in kardeşi ve amcazadeleri tarafından mitralyöz ateşiyle imha edilmişlerdir." (Agy, s. 282)

İhanet ve hainin sonunu böyle anlatıyor Nuri Dersimi. Dersim direnmesini beyninden vuran ihanetiyle ünlü Rayber'i atlamak mümkün değil. Rayber'in ihanetinin büyüklüğünü kavramak için önce başka birini tanımak gerekiyor: Büyük Kürt kahramanı, aydını ve komutanı Alişêr.

Alişêr 75 yıl yaşadı ve elinde silahıyla şehit düştü. Bütün ömrü boyunca tek bir amaç uğruna hayatını adadı. Hiçbir mevki, kariyer, vaat, çıkar, rütbe onu yolundan döndürmedi. Dünyanın gidişatının erkenden farkına varmış ender Kürt aydınlarından biri olarak, Kürdistan toplumunu tarihin doğru akışı içine sokmak ve Kürdün adeta değişmeyen alınyazısı olan kölelik çemberini kırmak için Kürt halkının binlerce yıllık direnme geleneğine yaslanmasını bildi. Her zaman halk hareketlerinin başında onu görmek mümkündü. 20. yüzyıl boyunca gelişen her türlü halk hareketinin içine mutlaka girmiş, adından sözettirmeyi başarmış, boynunda idam fermanıyla en küçük bir kaypaklık göstermeden en az kendisi kadar aydın ve yiğit olan karısı Zarife ile cepheden cepheye koşmuştur. Dersim, Kuzey Kürdistan'daki son direnme noktasıydı. TC, neye mal olursa olsun bu direnme noktasını da boğmak istiyordu. Ama karşısında direnen iki insan vardı: Seyit Rıza ve Alişêr.

"Türkler teslim olan fakir ve silahsız halkı tamamen imha ediyorlardı.

Bu sırada Seyit Rıza'nın kardeşinin oğlu Rayber, Hozat civarında Pehami köyünde tarafsızlığını ilanla beraber Türklerle temasını muhafaza ediyordu.

Kürt umumi efkarını (kamuoyunu) aldatmak için Türkler, Rayber'in Hozat'tan kaçarak asi kuvvetlerle işbirliği yapmakta olduğunu resmi bir tebliğle ilan ediyorlardı.

Rayber bir kısım mayetiyle ilk önce Bahtiyar aşiretiyle birleşmişti. Rayber, bir Türk casusu olarak Kürtler arasına girmişti. Ve Kürt kuvvetleri hakkında elde ettiği istihbaratı gününü gününe Türklere ulaştırmakta olduğu anlaşılıyordu.

Rayber amcası Seyit Rıza'ya haber göndererek, elini öpüp af dilemekte olduğunu, Türk hükümetinin planlarını anlamış olduğundan nefret ettiğini ve Türk ordularına karşı çarpışacağını bildirdiğinde; Seyit Rıza bu sözlere inanmadığını bildirmişti. Diğer aşiret reisleri ise Seyit Rıza'nın bütün irşat ve ısrarlarına rağmen, Rayber'e inanmış ve batı cephesinde harb etmek üzere Rayber'in gelmesine razı olmuşlardı.

Rayber tertip ettiği plan mucibince, Alişêr'in idaresindeki mıntıkada amcazadelerinden olup aldatmaya muvaffak olduğu Mıste Sure'nin oğlu Vanklı Efendiyi yanına alarak Türklerle harba başlamıştı. Zaten Rayber'in harpçiliği, silahşörlüğü, cesareti ve barbarlığı Kürtlerce malum idi.

Harbın ağırlık merkezi Seyit Rıza'nın üzerinde olup, harp planlarını da Alişêr tanzim ediyordu. Bu sebeple General Alpdoğan'ın biricik gayesi Alişêr'i imha ettirmekti. Bu gayenin husulini (oluşumunu) temin etmek içindi ki, on beş gün müddetle harba iştirak ettirilmişti. Kahpe ve kurnaz Rayber, Seyit Rıza'dan başka diğer bütün reislerin, hatta Alişêr'in bile itimadını kazanabilmişti.

Seyit Rıza'nın karargah merkezi Halvori, Venk, Alişêr'in ise Ağdat idi. Tujik dağı eteğinde bir mağarada ailevi bir sığınağı dahi vardı. Rayber her zaman Alişêr ile temas ettiğinden, Seyit Rıza'nın bütün planlarına vakıf olmuştu.

Daha fazla insan kanının dökülmesini önlemek amacıyla, Seyit Rıza, Alişêr'in İran ve Irak'a iltica ederek, Fransa ve İngiltere hükümetlerinin tavassutunu (aracılığını) dilemesini kararlaştırmıştı. Bu karara vakıf olmuş olan Rayber, Alişêr'in harp mıntıkasından uzaklaşması mukarrer (kararlaştırılmış) olan günden bir gün önce sekiz silahlı arkadaşıyla birlikte Alişêr'in ziyaretine gitmişti. Bu ani ziyaretin sebebini soran Alişêr'e aç, yorgun olduğundan birkaç saat istirahat edeceğini söylemişti. Zavallı Alişêr, misafirine yiyecek hazırlarken namert ve alçak Rayber üzerine apansız ateş etmiş ve bu emsalsiz Kürt kahramanını şehit etmiştir. Şaşa kalan eşi, kendisini kocasının üzerine atarak, "Havale mın me kujin" (Aman arkadaşımı vurmayın) diye feryat etmiş ve ölmüş olduğunu görünce, tabancasını çekerek hain Rayber'e ateş etmiş, mermi Vanklı Efendi'ye isabet ederek cansız düşürmüş; alçaklığın, sonuna kadar gitmeye karar vermiş olan Rayber silahını Alişêr'in emsalsiz eşine çevirerek onu da kocasının üzerine cansız düşürmüştür.

Kürtlüğün ve insanlığın yüzkarası olan ve Kürdistan kurtuluş savaşları tarihinde adı ilelebed lanetle anılacak olan Rayber, dimağlarında Kürt istiklal ve kurtuluş güneşlerini taşıyan Alişêr ve refikasının başlarını kestirmiş, torbalara koymuş ve aynı günün gecesinde adı geçen mıntıkadan geçerek mukarrer (kararlaştırılmış) paraloyı verip Türk mıntıkasına geçmişti. Şehitlerin başları tanıyanlar tarafından iyice teşhis edildikten sonra hain Rayber bunları yine bizzat Elaziz'e getirmiş, resmi dairesinde Alpdoğan'a teslim etmiştir. Elaziz Türkleri bile bu hadiseyi nefretle karşılamıştır.

Alişêr ve eşinin şahadeti, Seyit Rıza ve Dersim aşiretleri üzerinde pek derin bir teessür ve aksülamelei mucip (tepki nedeni) olmuştur.

Rayber ise artık yüzündeki maskeyi atarak, açıktan açığa Türk istihbaratı emrinde çalışmaya başlamıştır." (Agy, s. 274-277)

Ama Rayber hainlerin büyük çoğunluğunun uğradığı akıbetten, yani lanetli bir ölümden kurtulamamış, bizzat TC'nin emriyle öldürülmüştür.

"Abdullah Alpdoğan'ın tertip ettiği plan, Seyit Rıza'nın idamıyla ikmal edilmiş olduğundan sıra Rayber'e gelmişti. Ordu emrinde hizmet gördürülen ve amcasının ve bütün Dersim'in felaketine sebep olan Rayber düşman hesabına yaptığı hizmetlere mükafat olarak bizzat düşmanın, yani Türk genelkurmayının emriyle Teştak mevkiinde oğluyla birlikte kurşuna dizilmiştir.

Türkler Rayber'i kurşuna dizdikten sonra, Pehami köyündeki evini işgal ederek milletin kanı pahasına Türk istihbaratından alıp biriktirdiği binlerce lirayı müsadere ve karısına birçok işkenceler yaptıktan sonra Batı vilayetlerine sürgün etmişlerdir.

Her ırktan, her milletten hainler çıkmıştır, fakat benliğine sahip, milli şerefine bağlı her millet sinesinden çıkan bu gibi hainlerin adlarının unutulmasını, ebediyen anılmamasını istemiş ve hainlerin taşıdığı adı yeni nesilden hiçbir çocuğa koymamak suretiyle bu ebedi unutmayı tercih etmiştir.

Dinle Kürt babası! Kürt milleti dahi, Rayber'in adını unutmalı, onu ebediyen yad etmemelidir.

Sakın bundan sonra çocuklarından hiçbirisine Rayber adını koyma!

Bu ad, Kürt adlarının ve ünvanlarının arasından silinmelidir. Hain Rayber'e Kürt milletinin vereceği müthiş ceza budur. Bundan sonra bu ad, ihanet ve alçaklığın müteradifi (eşanlamlısı) olmuştur." (Agy, S. 294)

Evet Rayberler olmamalı Kürdistan tarihinde bir daha. Ama Rayberleri unutmamak, onu Kürt bireyinin belleğine kazımak, bilinçaltı bir tepkiye dönüştürmek için her şeyi yapmalı. Bu açıdan Nuri Dersimi'nin bu temenisine katılmıyoruz. Rayber ve ihanet unutulmamalı lanetlenmelidir.

Dersim jenosidi tarihin kaydettiği en iğrenç barbarlıklardan birisidir. Ama aynı zamanda derin bir gafletin öyküsüdür. Kürdistan bağımsızlık mücadelesinin en dinamik kesimini ve öncülüğünü oluşturması gereken Dersim, maalesef bu tarihsel rolünü oynayamamış, Kürdistan'da gelişen büyük çaplı halk hareketlerinin hemen hepsine mesafeli kalmıştır. 1925'te gelişen Şeyh Sait önderliğindeki ayaklanmanın kapsamı ve örgütlülük düzeyi oldukça gelişmiş olmasına karşın, Kürdistan'ın diğer alanlarından ve özellikle de Dersim'den destek bulamamıştır. Aksine kemalistler mezhep ayrılığını kullanarak bir kısım Dersim aşiretini Şeyh Sait kuvvetlerine saldırtmayı başarmıştır. Yine Dersim, Zilan ayaklanmasına çok sınırlı bir destek vermiş ve en gerekli zamanda da gaflet göstererek desteğini kesmiştir. Bu nedenlerle TC soykırıma yönelirken, Dersim kendisini destekleyecek kimsenin kalmadığını acıyla görmüştür. Dersim, Kürdistan tarihinin en acı veren sayfasını oluşturur. Bir halk önderi, saygın bir şahsiyet olan Seyit Rıza bile bu konularda zaafa düşmüştür. Halbuki, hem Şeyh Sait, hem Zilan'la doğru ilişkiler kursaydı çok güçlü ve başarı olasılığı çok yüksek bir ulusal hareket yaratabilirdi. Seyit Rıza'nın şehit olması da ayrı bir zaaftır. Soykırım amacını artık hiç gizlemeden ortaya koyan TC ile yalnızca sözlere güvenerek, hem de düşman alanında görüşmeye gitmesi de gösteriyor ki, TC gerçekliği o dönemin önderliği düzeyinde kavranamamıştır.

20. yüzyıl Kürt önderliklerinin çok ilginç bir paradoksu vardır. Bu, amaçlarıyla örtüşmeyen pratikleridir. Bağımsızlık mücadelelerinin çok özgün bir yanı vardır. O da, düşmanla araya çok kesin bir çizgi, ayrılık noktası koymaktır. Bütün bağımsızlık hareketlerinde egemen milliyet ve devlet ile ezilen milliyet arasında bir netleşme belirir ve önderlikler buna vurguyu esas alır. Fakat 20. yüzyıl Kürt önderlikleri bunların hiçbirine önem vermemiştir. Hep içlerinde gizli bir umudu, TC'nin kendileriyle yaşayacağı gibi bir fikri taşımışlardır. Yenilgilerinin ana nedeni de biraz budur. Bu yüzden ister burjuva, küçük-burjuva, ister sosyalist olsun Kürdistan bağımsızlık mücadelesinin önderliklerinin bu ayrımı ve netleşmeyi öncelikle ele alıp çözümlemeleri, savaştıkları güçle aralarındaki benzerlik veya aynılıkları kesip atmaları şarttır.

Dersim'e ilişkin son değerlendirmeyi Beşikçi Hoca'ya bırakıyoruz.

"Dersim, muhteva, nitelik olarak, nazi katliamları da dahil olmak üzere, dünyada eşine az rastlanan soykırım olaylarından biridir. Ana karnındaki çocukların, emzikteki çocukların katledilmesi, katliamların özellikle çocukları hedef alması, çocukların kafalarının kesilmesi ve kılıçlara takılması, bu jenosidin en önemli özelliğidir. Genç kızların, kadınların mağaralara doldurulup zehirli gazlarla boğulmaları, mağaralarda yakılmaları ikinci derecedeki olaylardır. Ne var ki, uluslararası denge nazi rejiminin deşifre edilip mahkum edilmesini getirdiği halde, kemalizmin Kürdistan'daki eylemlerinin gizli kalmasını gerektirmiştir. Gerçekten İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda, gerek Churchil, gerek Roosevelt, gerek Stalin, nazi eylemlerinin deşifre edilmesinde müşterek gayret sarfetmişlerdir. Fakat kemalizmin Kürdistan'daki jenosid eylemlerinin gizli kalmasında ise, uluslararası denge açısından yarar görülmüştür. Çünkü Kürdistan uluslararası bir sömürgedir. Kemalistler Kürdistan'ı dünyanın en büyük emperyalist ve sömürgeci devletleri ile ortak politik, ideolojik ve askeri eylemlerde bulunarak sömürgeleştirmişlerdir. Bu konuda sadece Türk devletinin değil, başka birçok devletin politikası üst üste çakışmaktadır. Böyle olunca Kürdistan üzerinde yürütülen eylemlerin gizli kalması da normal karşılanmalıdır. Türk, İngiliz, Fransız, İran, Irak, Suriye ittifakı başta Kürt halkına karşıdır. Temel amaç ortak sömürge Kürdistan'ı iyice denetlemektir." (İsmail Beşikçi, Tunceli Kanunu 1935 ve Dersim Jenosidi, s. 95)

Yeni dönem: İhanet Kürt bireyinde içselleştiriliyor

TC 1930'lara girerken çok net ve anlaşılır bir politikayı uygulamaya koymuştu: Tek ulus, tek pazar. Bu politikaya uymayan her şey istisnasız tasfiye edilecekti. Dersim, bu politikanın askeri yönünün tamamlandığını gösterir. En küçük birimine kadar Kürdistan'daki direnme mevzileri yok edilip askeri işgal tamamlandı. Kürt egemen sınıflarının elinde ne otorite, ne de askeri ve ekonomik güç kalmıştı. Ya kaderlerini TC'ye bağlayacak, ya da yok olacaklardı.

İsmet İnönü, yeni dönemi 19 Mayıs 1944 yılında yaptığı konuşmada şöyle ifade etmişti:

"...Bundan başka Türk kültürü içinde yetişerek Türk milliyetçisi olmak isteyen her vatandaş için imkan kapıları açıktır." (İ. Beşikçi, agy, s.112)

Kürt egemen sınıfı teslim alınmış, iktidarsız hale getirilmişti, ancak Kürt bireyi henüz bu konumda değildi. Sıra Kürt bireyine geldi. Kürt bireyi teslim alınıp ihanet ettirilecekti. Bir halkı, diğerlerinden ayıran en temel özellikler dil, ruhsal yaşam tarzı, yani kültür ve tarih bilincidir. TC, Kürdistan'da askeri zor temelinde siyasal egemenliğini sağladıktan sonra, ikinci aşamaya geçti. Çok yönlü bir asimilasyon politikası tüm hızıyla uygulamaya konuldu. En ücra köşelere kadar geniş bir okul ağı oluşturuldu. Kürtçe konuşmak suç sayıldı. Kürt gençleri askere alınıp iki yıldan dört yıla kadar uzayan sürelerde, hayatları boyunca unutamayacakları aşağılanma ve işkencelerle Türkleşmeye zorlandılar. Kürtlüğe ilişkin ne varsa yok sayıldı. Kürt olmak; aşağılanmak, horlanmak, dışlanmak, ilkel olmak, vahşi olmak "kuyruklu" olmak için yeterli bir nedendi. Tüm bu sıfatlardan ve uygulamalardan kurtulmak içinse tek bir yol bırakılmıştı: Türkleşmek. Türkleşmek istemeyen, Kürt kalmak isteyen her Kürt bireyi uygarlıktan, en temel insani haklardan yoksun kalmayı da göze almak zorundaydı. Ya ölmek, ya Türkleşmek. Kürt bireyinin tutacak hiçbir dalı kalmamıştı. Boyun eğdirildi, teslim alındı. Ve yıllar geçtikçe de derin bir ihanet batağının içine çekilmeye başlandı. Türk egemenlik sistemi eşine ender rastlanan bir tezgah kurmuştu Kürdistan'da ve her Kürt bu tezgahtan geçip kendisine ihanet ettiriliyordu.

Bir dönem TC Adalet Bakanı Mahmut Esat Bozkurt'un şu sözleri durumun özeti gibidir:

"...Bu Türk ülkesinde Türk olmayanların bir tek hakları vardır: Türk milletine köle olma hakkı, asil Türk milletine uşaklık etme hakkı." (İ. Beşikçi agy, s. 50)

1940'ların başında Kürdistan toplumu ve Kürt bireyi bu acı ve utanç verici gerçekle karşı karşıyaydı. Yıllar geçtikçe derinleşti ve öyle bir noktaya geldi ki, Kürt sözcüğünü ağza almak bile, en hafifinden yıllarca hapishaneyi göze almayı gerektiriyordu. Burada iki uzun alıntıyla durumu özetleyelim:

"Kürdistan'da hakim olan eğitim ve kültür Türk ulusunun çıkarlarına hizmet eden sömürgeci eğitim ve kültürdür. Kürdistan ulusal gerçeğini yok etmeyi amaçlayan, bireyi, emeğine, halkına ve ülkesine karşı yabancılaştıran, şoven Türk milliyetçiliği temelinde geliştirilen, sömürgeci Türk eğitim ve kültür politikası, Kürdistan'da geniş mali, kadro ve kurumsal olanaklara sahip olup, düşünen kesim üzerinde hemen hemen hakimiyet kurmuştur. Bu politika, özünde sosyal, ekonomik ve siyasal sömürgeciliği, beyin ve davranış alanında tamamlamaya, yani bireysel sömürgecilikle tamamlamaya dayanır. Bir avuç aydın tarafından başlatılan ulusal kurtuluş mücadelesi, bizde yüzbinlerle ifade edilebilen sözde bir aydın kesime rağmen, başlatılmamasının nedenlerinden birisi de bireysel sömürgeciliktir.

Objektif planda, ekonomik, sosyal ve siyasal planda geliştirilen sömürgecilik, subjektif planda ülkenin düşünen bireylerine meşru ve kabul edilebilir bir düzen biçiminde yansıtılabilirse, böyle bir sömürgeciliği dünyada hiçbir güç yıkamaz. İşte Kürdistan'da eğitim ve kültür politikasının peşinde koştuğu gerçek budur.

Kürt insanına, kemalizmin "Misak-ı Milli" sınırları dahilinde "tek ulus, tek dil" ülküsünü gerçekleştirmek amacıyla ilkokuldan itibaren Türk tarihi, dili, edebiyatı, sanatı özümsetilmeye çalışılır. Başka sömürgelerde, örneğin zengin uluslar olan İngiliz ve Fransız sömürgelerinde bile görülmeyen, Kürdistan'da bol ve çeşitli olan "eğitim kurumları" bu amaçla açılmıştır.

Türk diliyle yapılan bu eğitim ve kültür sömürgeciliği, Kürt dili ve kültürü üzerinde amansız bir baskı kurmuştur. Kürtçe ile okuma-yazma, Kürt tarihini, edebiyatını, sanatını araştırma ve yayma, tamamen yasaktır. Tüm dillerde müzik yapılır, ama 15 milyon insanın kendi diliyle, sanatını işlemesine izin verilmez. Bu gerçekler bize kültür sömürgeciliğinin, düşündürdüğünden de daha derin olduğunu gösterir." (Kürdistan Devriminin Yolu, s. 83-85)

"Cumhuriyet döneminde direnişleri tamamen kırılan Kürtler üzerinde artık istenilen politika uygulanabilirdi. Politikalardan birisi de yirmi yaşına gelen her Kürdün, dönemlere göre 2-4 yıl arası zorunlu askerlik hizmetidir. Kürtler Türk ordusunda, sadece köle gibi en zor görevleri yerine getirmek için er olabilirler. Komuta kademelerinde hain ve ajan Kürtler'den başka tek Kürt yoktur. Türk burjuvazisinin ordu üzerinde mutlak bir denetimi vardır. Orduya alınan Kürt köylüleri doğduklarına bin pişman ettirilerek ve iyi bir "vatan dersi" aldıktan sonra memleketlerine geri gönderilirler. Askerden adeta robotlaşmış olarak dönen Kürt köylüleri, yaşadıkları sürece askerlik anılarını anlatarak çevrelerine Türk şovenizminin zehirlerini saçarlar. Kürtlere bu şekilde boyun eğdirilip sömürgeci ordunun önemli bir askeri gücünü oluşturarak adeta kendi kendilerine ihanet ettirilmeleri Türk sömürgeciliğinin en kaba ve canice yöntemlerinden birisidir. Bir bakıma Türk sömürgeciliği adına Kürdistan "Kürdistanlılar tarafından" işgal edildi." (Kürdistan Devriminin Yolu, s. 91)

Doğu ve Güney Kürdistan, ilkel milliyetçilik ve ihanet

Kuzey-Batı Kürdistan'da ihanet bu boyutlara vardırılırken, diğer parçalarda farklı bir gelişme çizgisi vardır. Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkılışından sonra İngiliz ve Fransızların elinde kalan Güney Kürdistan ile İran'ın elinde kalan Doğu Kürdistan'ın, Kuzey-Batı Kürdistan ile aralarında büyük farklılık yoktu. Ekonomik, sosyal ve siyasal açıdan bir bütünlük oluşturabiliyorlardı. Lozan'dan sonra Kürdistan'ın dörde bölünmesi üzerine gelişme çizgileri farklılaştı. TC, özel savaş yöntemleriyle kendi egemenliği altındaki parçada Kürt egemen sınıflarını teslim almayı başarmıştı. Fakat diğer parçalarda böyle bir özel yönelim görülmemektedir. Buralarda sömürgecilik Kürdistan'ın toplumsal yapısına fazla dokunmadan talan ve yağmaya dönük bir politika izlemiş, Kürt egemen sınıflarıyla uzlaşma yolunu seçerek yaşamlarına izin vermiştir. Fakat bundan ötesine gitmek isteyenlere ise izin vermemiştir. Bu durum giderek 20. yüzyılın başında belirginleşmeye başlayan milliyetçiliği güdük ve ilkel bir şekle sokmuştur. Aşiretçilik toplumsal yapının devamında yeterli görülmüş, daha ileri bir gelişme engellenmiştir.

Simko, Berzenci ve Mahabad

Doğu ve Güney Kürdistan'da parçalanmadan sonra kayda değer üç hareket gelişmiştir: Sevr'e dayanarak bağımsızlık ilan eden Simko hareketi ve 2. Dünya Savaşı sonrası SSCB desteği ile kurulan Mahabad Kürt Cumhuriyeti. Her üç hareket de çok kısa sürede bastırılmıştır. Bu bastırmada emperyalistlerin ve sömürgeci devletlerin rolü büyüktür. Fakat ondan da önemlisi Kürtlerin kendi içlerindeki parçalanmışlık ve ihanetlerin varlığıdır. Bu durumun varlığı önderlikleri güçsüz kılıyor, belli bir noktadan öteye gidip ulusal birliği sağlamalarını engelliyordu.

Örneğin Şeyh Mahmut Berzenci Güney Kürdistan'da sınırlı sayıda aşiretlerin desteğini alarak İngilizlerle anlaşmalar imzalayarak kendini kral ilan etmiş, yedi kişilik bir hükümet oluşturmuş olmasına rağmen, dengelerin değişmesi sonucu dayandığı aşiretlerin bile desteğini kaybetmiş, ihanete uğramıştır.

Aynı dönemde Doğu Kürdistan'da ortaya çıkan Simko hareketi de önemli izler bırakmış, ama Berzenci'nin akıbetinden kurtulamamıştır. Simko önderliği güçlü ve çağdaş bir önderlik olmamasına karşın, kararlı bir direniş sergilenmiştir. Yapılan çok vahim politik yanlışlar bu hareketi felakete uğratmıştır. Örneğin ittifak alınması gereken Asurların kişisel intikam hırsıyla katledilmesi ve İran'daki güçlü halk hareketiyle ilişki kurulmaması gibi yanlışlar bu felaketin bazı sebepleridir. Bu sebeplerin yol açtığı sonuçlar, emperyalistlerin zaten İran, Rusya ve Türkiye arasında sıkışmaya başlayan bu hareketi geleceksiz görmeleri yüzünden gözden çıkarmalarına, Simko'nun karizmatik önderliği altında bir araya gelmiş Kürt aşiretlerinin ihanetine yol açmıştır. Bu aşiretlerin tarafsız kalmaları veya İran Şahı ile işbirliği yapmaları sonucu Simko hareketi yenilmiştir.

2. Dünya Savaşı sürerken İran, İngiltere ve Sovyetler Birliği tarafından işgale uğramıştır. Kuzey İran Sovyetler, Güney İran ise İngiltere egemenliğinde kalmıştır. Savaş sonunda Sovyetler kendi etki alanlarını genişletmek ve kalıcılaştırmak için bazı hareketler geliştirmiştir. Bu çerçevede Güney Azerbaycan'ı, Sovyet Azerbaycan'ı ile birleştirmek için yeni bir cumhuriyet kurdurmuştu. Aynı süreçte 1940'ların başından beri belli bir örgütlenme çalışması yürüten Kürt egemen sınıfları da, Sovyetlerin bu politikasından yararlanmak için devletleşme amacına yönelmişlerdir. Bunun ön hazırlığı olarak 1942'de kurulan Komala örgütü 1945 Eylül'ünde Kürdistan Demokrat Partisi adını aldı. 22 Ocak 1946 tarihinde ise SSCB'nin desteğiyle Mahabad Kürt Cumhuriyeti ilan edildi.

Fakat bu cumhuriyet oldukça sıradışı, deyim yerindeyse garip bir cumhuriyetti. Modern bir devlet gibi görünmesine rağmen esasında bir aşiretler federasyonuydu. Doğu Kürdistan'daki yaklaşık 20 aşiret bu cumhuriyette veya partide temsil ediliyordu. Birbirleriyle ilişki düzeyi geri ve milliyetçiliğe, feodal çıkar ortaklığına denk düşüyordu. Ne ulusal, ne de ulusal temeli sağlam temellere oturabilmişti. İç dinamikten çok Sovyet desteği ile ayakta duruyordu ve kaderi tümüyle buna bağlıydı. Çünkü ne İngiltere ve ne de ABD böyle bir devletin varlığına ihtiyaç duymuyorlardı. Savaş içinde ve sonrasında galip devletlerin kendi çıkar alanlarına uygun olarak dünyayı paylaşmaları sonucu, İran'ın savaş öncesi statüsü iade edildi. Bunun anlamı Güney Azerbaycan ve Mahabad'ın kendi başlarının çaresine bakmalarıydı. Sovyet ordusu çekildikçe İran ordusu ilerliyordu. Yaklaşık 11 ay süren Mahabad Kürt Cumhuriyeti deneyi yıkıldı. Direnme gösterilmedi. Dahası gösterilmek istenmedi. Çünkü Sovyetlerin çekilmesinden sonra aşiretlerin büyük bölümü cumhuriyetten desteklerini çekmişlerdi.

Çöküşün nedenlerini biraz daha irdelemekte fayda var. Öncelikle cumhuriyetin kurulmasındaki Barzanilerin rolüne değinelim.

Barzaniler

Barzani aşireti 19. yüzyılın ortalarında ortaya çıktı. Küçük bir aşiretti. Ama gerek savaşçılıkları ve gerekse de İslam dünyasında büyük etkinliği olan Nakşibendi Tarikatı'nın liderliğini yapmaları onlara büyük bir prestij sağlıyordu. 19. yüzyılın başında Şeyh Abdüsselam Barzani Osmanlıya karşı ayaklanmış ve önemli bir başarı sağlamıştı. Ama sonunda yenilmiş ve Musul'da asılmıştı. Bundan sonra aşiretin liderliğini kardeşleri Şeyh Ahmet ve Molla Mustafa almışlardı. Şeyh Ahmet dinsel ve politik liderliği sürdürürken, küçük kardeş Molla Mustafa askeri meselelere çözüm buluyordu. 1931 yılında, İngiltere'nin Irak'tan çekilip yönetimi Araplara bırakmasından bir yıl önce, Araplar Güney Kürdistan'a çeki-düzen vermek ve bağımsız yaşayan aşiretleri ve özellikle de Barzanileri denetim altına almak için askeri seferler düzenlemeye başladılar. Araplarla hareket eden Kürt liderlerden Şeyh Reşit Lolan da Barzanilere olan düşmanlığı nedeniyle bu seferlere katıldı. Ancak Molla Mustafa Barzani önderliğinde savaşan Kürtler, Arapları yenilgiye uğrattılar. Devreye İngilizler girdi. Uçaklarla bombaladılar. Ancak bu da bir sonuç vermedi. Çarpışmalar ve bombalamalar 1932'de de sürdü. 1932 yazında İngiliz uçakları Barzan bölgesini bombalamaya başlayınca Şeyh Ahmet Türkiye'ye geçti. Direnme yenilmişti. Şeyh Ahmet 1935'te TC tarafından Irak'a geri verildi. Teslim olan Molla Mustafa ile birlikte Süleymaniye'de mecburi iskana tabi tutulup geçinmeleri için maaşa bağlandılar. Barzani kardeşlerin hapishaneye gönderilmemeleri veya asılmamalarının ana nedeni, o dönemde Irak devleti içinde Kürtlerin önemli bir yer tutmaları ve Barzanilere sahip çıkmalarıydı. Ayrıca Irak ordusu içindeki pek çok Kürt subay da ya gizli bir Kürt örgütüne üyeydi veya milliyetçiydi.

1943 yılında Molla Mustafa Süleymaniye'den kaçarak tekrar Barzan bölgesine geçti ve hemen bir

ayaklanma başlattı. Daha önce fazla dikkat çekmeyen Molla Mustafa, bundan sonra parlamaya başladı. Verilen destek arttı. O dönem bölgede faaliyet gösteren Hevi (Kuzey'de 1911'de kurulan Hevi ile karıştırılmamalıdır; bu örgütü Güney Kürdistanlı Kürt aydın ve subayları kurmuşlardır) ve Komala ile ilişki kuran Molla Mustafa siyasal planda da ağırlığını koymaya başladı.

1944'de dönemin Başbakanı Nuri Said, Kürtlerle bir anlaşma yapmak istedi. Ama hükümeti ikna edemeyip istifa etti. Görüşmeler sonunda Şeyh Ahmet serbest bırakıldı. Irak hükümeti bölge üzerinde denetim kuramıyordu.

1945 ilkbaharında Irak hükümeti İngiliz Kraliyet Hava Kuvvetleri ile General Abdulkerim Kasım'ın komuta ettiği Zebariler, Bervariler, Dostikiler, Şerefaniler ve bazı göçmen Kürtlerin de desteğini sağlayarak Barzani bölgesine büyük bir saldırı başlattı. Beş ay kadar süren çarpışmalardan sonra Barzaniler geri çekildiler ve İran sınırına gittiler.

Yukarıda da değindiğimiz gibi aynı günlerde Doğu Kürdistan'da Mahabad'ın kurulması için yoğun bir çalışma vardı. 1945 sonlarında sınırı geçen Barzani aşireti doğruca Mahabad'a gider. 2000'den fazla bir gücü olan Barzaniler, güçlerini cumhuriyete verirler. Onların da katılmasıyla Mahabad'ın silahlı savaşçı gücü 13.000'e kadar varır. 30'a yakın aşiret, kabile veya kişilere ait bu silahlı güçler içinde Barzaniler büyük bir yer tutarlar.

Bu tarihe kadar Barzanilerde bağımsızlığa, ulusal kurtuluşa, geniş bir ulusal birliğe dönük perspektif ve çaba görülmemektedir. Daha çok kendi aşiret egemenliklerini korumaya dönük bir çizgileri vardır. 1946'da Mahabad'ın kuruluşunda önemli bir rol üstlenirler. Bu da zorunluluktan yarattığı bir roldür. Yaşamak için bu rolü üstlenmek zorunda kaldılar demek daha objektif olur. Barzanilerin bu döneme kadar, çeşitli güçlerle olan ilişkileri aydınlık değildir. İlginçtir, her ayaklanmada "İngilizler bizi destekliyor" demelerine karşın, İngilizler, hem sözde, hem de pratikte bunu asla kabul etmemişlerdir.

Mahabad'ın çöküşüne kadar olan sürede Molla Mustafa'nın hükümetten bağımsız geliştirdiği birtakım ilişkiler de mevcuttur. O dönem Sovyet Azerbaycan Cumhuriyeti Başbakanı Cafer Bakirof, kendisini ziyaret eden Kürt heyetine Molla Mustafa'nın bir İngiliz ajanı olduğunu söylemiştir.

"Molla Mustafa Barzani İngilizlerin bir ajanıdır. Durumu bu olunca da kendisine kuşku ile bakmak ve ona karşı dikkatli davranmak gerekir." (William Aegleton, 1946 Mahabad Kürt Cumhuriyeti, s. 113)

Fakat ilginçtir, bu iddiayı ileri süren Sovyetler, aynı Barzani ile aynı dönemde ilişki kurmayı kabul ederler. Barzani Bakü'ye gider ve yine aynı dönemde İran'la da ilişkiler kurup görüşmeler yapar. İngilizlerle çeşitli görüşmelerde bulunur.

Mahabad'ın ayakta tutulması için savaş göze alınmaz. Çünkü Sovyet desteği yoktur.

"Böylece direniş ve kaçma girişimlerinden vazgeçildikten sonra, yapacakları bir şey kalmamıştı. Bu da kayıtsız, şartsız, uysal ve rahat bir şekilde oturup beklemekti. Onlar da öyle yaptı.

14 Aralık (1946) günü sivil memurlardan ve aşiret liderlerinden oluşan ilk grup, teslim olmak ve General Fazlullah Hümayuni ile görüşmelerde bulunmak üzere arabayla 50 km yol alarak kuzeydoğudaki Meyanduwab şehrine gittiler. General Hümayuni, Sakız bölgesinden doğruca Meyanduwab'a gelmişti. Oraya giden Kürt heyetinde Mirza Rahma Şifai, Şeyh Hasan, Şems Burhan, Ali Ağa, Mir Aşair ve zaman zaman Mahabad Kürt Cumhuriyeti'ne coşkuyla bağlılıklarını ilan etmek zorunda kalmış oldukları için şimdi İran ordusundan iyi muameile görmek ihtiyacında olduklarını anlayan birkaç kişi daha vardı.

Heyettekiler, General Hümayuni'yi affetmeyi müjdeleyen iyi bir mizaç içinde gördüler. Bu nedenle de iyi izlenimlerle Mahabad'a döndüler. Ve diğerlerine de en güvenilir yolun İran'a bağlılıklarını ilan etmeleri olduğunu salık verirler." (Agy, s. 260-61)

Bu alıntıdan da anlaşılacağı gibi Mahabad Kürt Cumhuriyeti'ni kuranların sıradan bir aşiret kafasını geçmediği, ilkel bir milliyetçiliğe saplandığı, zoru görünce çok kolayca teslimiyeti seçtiği bir gerçektir.

Burada ilkel milliyetçilik üzerinde durmak yerinde olacaktır.

İlkel milliyetçilik evrensel bir kavramdır. Hemen tüm geri ekonomik-toplumsal ilişkilerin egemen olduğu sömürgelerde ortaya çıkar. Feodalite 20. yüzyılda artık devletler düzeyinde temsil gücünü istisnasız bir biçimde kaybetti. Kapitalizm tarafından iktidar gücü olmaktan çıkarıldı. Fakat kapitalist emperyalizm feodaliteyi ekonomik, esas olarak da toplumsal planda tasfiye etmekten kaçındı. Sömürgecilik politikasını sürdürebilmek için, sömürge alanlarında feodal sosyal dayanaklara ihtiyaç vardır. Bu yolla sömürge ülkedeki halk, feodal egemen sınıf eliyle denetim altında tutulabilir, ulusal çaplı halk hareketlerinin sosyal koşulları ortadan kaldırılabilirdi. 20. yüzyılda bu yöntemi çok sık kullanan sömürgeci devletler oldukça başarılı sonuçlar almışlardı. 1. Dünya Savaşı'ndan sonra sömürgeler sistemi derin bir sarsıntı geçirdi. Tarihin dışına itilen sömürge halklar, savaşın getirdiği karışıklık içerisinde tarihe akmaya başladılar. Ekim Devrimi bunda oldukça önemli bir rol oynadı. İşte ilkel milliyetçiliğin uç vermeye başlaması bu döneme rastlar. Feodal kalıntıları sürdürmekte ısrar eden emperyalistler, bunun yarattığı sorunları da ilkel milliyetçiliğe göz yumarak ve kendi çıkarına kullanarak aşmaya çalıştı.

İlkel milliyetçilik konusunda Kürdistan çok tipik bir ülkedir. Üzerinde tarih boyunca kurulan sömürgeci egemenlikler, onun ekonomik ve sosyal gelişme dinamiklerini köreltmiş, ortaçağ kalıntısı bir aşiretler sistemi içine hapsetmiştir. Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküş aşamasında, çağa hazır olmayan Kürt egemen sınıfları karmakarışık durumdaydılar. Bir kesimi burjuva anlamda bir bağımsızlığı savunurken, diğer bir kesim İslam'ın ümmet bilinciyle halifelik kurumunu savunabiliyordu. Fakat hepsi de aynı sosyal temelden gelen gruplardı.

"İlkel milliyetçi örgütlenmelerin dayandığı sosyal temel ağırlıklı feodal, komprador, aşiretçi ve bunlardan kaynaklanan yarı-aydın kesimlerdi. Doğuşları böyle bir sosyal-sınıfsal gerçekliğe dayanır." (Abdullah Öcalan, Kürdistan'da İhanet ve İşbirlikçilik)

Daha önceki bölümlerde 20. yüzyıl başında ortaya çıkan çeşitli hareketleri incelerken bu durumu açıklıkla görmüştük. Üç türden bir gruplaşma oluşmuştu: Halk direnişine dayanarak samimi olarak bir şeyler yapmak isteyen radikaller, Osmanlıcılık, ümmetçilik arası bir çizgi izleyip otonomi bir Kürdistan isteyenler ve son olarak da TC'ye tamamen teslim olanlar. Bu çizgilerin başını çekenlerin sosyal-sınıfsal dayanakları ve kaynaklandıkları yer aynıydı. Kemalistler önem sıralarına göre bunların tümünün hesabını 1940'lara kadar gördü ve bir güç olamayacak kadar iğdiş etti.

Kuzey Kürdistan'da bu durum gelişirken, Doğu ve Güney Kürdistan'da politik nedenlerden dolayı zamana yayılarak günümüze kadar uzanmıştır.

İşte 1946'da Mahabad'da ortaya çıkan durum, dengelere dayanarak biraz yer açmak isteyen ilkel milliyetçi çizginin devamıydı. Dengeleri bozulunca evli evine yerli yerine gitti. Ve Mahabad Kürt Cumhuriyeti'nin Cumhurbaşkanı Kadı Muhammed cumhuriyeti coşkuyla ilan ettiği Çarçıra Meydanı'nda Muhammed Hüseyin, Seyfi Kadı ve Sadri Kadı isimli amca çocuklarıyla yalnız başına idam ipini boğazına taktı.

Mahabad'ın çöküşünden sonra ilkel milliyetçi çizgi Doğu Kürdistan'da ağır bir darbe aldı. Ve uzun bir süre kendi kabuğuna çekildi. Birtakım faaliyetler olduysa da bunlar önemli boyutlara varamadı.

İlkel milliyetçi çizgi Doğu Kürdistan'dan Güney Kürdistan'a kaydı. 18 Ağustos 1946'da Güney Kürdistan'da faaliyet gösteren Irak Kürdistan'ı Komünist Partisi (Şoreş de deniliyor), Rızgariya Kurd ve Azadi Komitesi-Partisi diye adlandırılan üç grup birleşerek Irak-Kürdistan Demokrat Partisi'ni kurdular (I-KDP). Molla Mustafa Barzani parti başkanı, Hamza Abdullah'ı sekreter olarak seçtiler. Böylece ilkel milliyetçi çizgi Güney Kürdistan'da koalisyon tipi bir partide somutlaştı. Barzaniler 1947'de İran'dan çıkarıldılar. Şeyh Ahmet teslim oldu. Molla Mustafa ise Irak'ta barınamayacağını anlayınca 14 günlük bir yürüyüşle 300 km.'lik bir yolu aşıp Sovyetler Birliği'ne sığındı. Güney Kürdistan'da silahlı faaliyet çok alt düzeye indi.

1958'de İngiliz kuklası Nuri Said hükümetiyle Haşimi sülalesinin Irak'taki egemenliğine son veren General Abdülkerim Kasım önderliğinde bir darbe yapıldı. Yeni yönetimin Kürtlere geniş haklar tanıyacağını vaat etmesi ve Sovyetlerle dostluk kurulacağını açıklaması üzerine Molla Mustafa Sovyetler'den döndü ve KDP yasallaştı. Ancak vaatler bu kadarla kaldı. Kasım yönetimi oyalama taktiğiyle Barzani ile KDP'yi 1961'e kadar bekletti. Görüşmelerden sonuç alınamayacağını anlayan KDP Eylül 1961'de geniş çaplı bir ayaklanma başlattı. Bu döneme ilişkin bilgiyi Abdurrahman Kasımlo'dan aktaralım:

"1961 Eylül'ünde Irak Kürdistan'ında silahlı bir ayaklanma başladı ve doğru-dürüst bir programı olmamasına karşın Irak Kürtleri'nin desteğini ve İran Kürtleri'nin sempatisini kazandı. Sempati İranlı subaylardan satın alınan mühimmatın, malzemenin, paranın, giysilerin Irak Kürdistan'ına gönderilmesiyle somutlaştı. Bu yardım, İran'da KDP tarafından örgütleniyordu ve Mustafa Barzani önderliğindeki hareketine 1966'ya kadar büyük katkı sağladı.

Şahın, Haşimi monarşisini yıktığı için affetmediği Bağdat hükümetini zayıflatmak için Barzani'ye doğrudan yardım önerisinin gelmesi çok zaman almadı. Şah bu yardımla Kürt ulusal hareketini doğrudan etkisi altına almayı da umuyordu. Barzani hareketinin yardıma dayanması ve hareket büyüdükçe yardıma bağlılığın artması, sonuçta Kürt hareketinin varlığının yalnız yardımla yaşayabilmesi düşünülüyordu.

Tahran hükümeti Barzani'ye yardım ederek İran'daki Kürt hareketini tarafsızlaştıracağını veya Irak ve İran Kürtleri arasındaki dayanışmayı yıkacağını düşünüyordu. Şah yardımı arttırınca, Barzani'nin İran Kürtleri'nin siyasal eylemlerinin sınırlandırılmasında İranlı yetkililerle işbirliği yapmasını istedi. Sonuç, Kürt ulusal hareketinin İran KDP'sinden bütün eylemlerini "dondurmasını" isteyen ünlü "tez" oldu. Bu teze göre, İran KDP üyeleri için doğru hareket yolu "sakin" durarak, Tahran hükümetinin Barzani'ye yaptığı yardımı kesme tehditini provoke edecek bir eylemde bulunmamaktı. Bu tezi kabul etmeyen her KDP militanı Irak Kürdistan'ında "persona non grata" (istenmeyen kişi, bn) kabul edilecek ve İran Kürdistan'ındaki şah rejimine karşı her ciddi eylem "Kürt devrimi"ne karşı eylem olarak görülecekti. Bu sırada yüzlerce İranlı Kürt militan Bağdat hükümetine karşı savaşmak üzere peşmerge saflarına katılmıştı.

1967 başlarında KDP önderleri ve militanları artık Barzani ve Tahran hükümeti arasındaki işbirliği siyasetini desteklemeyeceklerini sonucuna vardılar. Irak'ı terk ederek İran'a döndüler. Onların dönmesinden önce de Kürt köylülerle Şahın polisi arasında bazı çatışmalar çıkmıştı. Militanların dönüşü uzun zamandır silahlı ayaklanma için bekleyenlere cesaret verdi. Mahabad, Baneh ve Serdeş arasındaki bölgede ayaklanma anlayışı çok çabuk gelişti. Harekete önderlik etmek üzere KDP Devrimci Komitesi kuruldu. 1967 kışında başlayan gerilla mücadelesi 18 ay sürdü. İran ve Barzani kuvvetleri arasında sıkışan ve kendilerini oldukça yalnız bulan genç ve deneyimsiz önderler cesurca savaştılarsa da sonuçta yok edildiler. (Bu olayların son kısmı Şemdinli yakınlarında gerçekleşmiş ve İ-KDP'ye mensup 700 civarında peşmerge Barzani kuvvetleri tarafından gerçekleştirilen bir katliamda öldürüldüler.) Elektrik mühendisi Şerifzade, öğrenci Abdullah Muini, imam ve devrimci komite üyesi Mkala Avara İran ordusuyla savaşta öldürüldüler. 1968 baharında Süleyman Muini (Abdullah'ın ağabeyi) İran sınırını geçmeye çalışırken Barzani'nin emriyle tutuklandı ve idam edildi. Cesedi İranlı yetkililere verildi ve İran'daki çeşitli Kürt şehirlerinde teşhir edildi.

Önderlerini yitiren hareket çöktü. Bazı militanlar Irak'a kaçtılar; Barzani'nin peşmergelerine yakalanmamak için saklandılar. 40'tan fazla İ-KDP militanı Barzani'nin adamları tarafından öldürüldü veya yakalanarak İranlı yetkililere teslim edildi." (A. Kasımlo, İran Kürdistan'ı, s. 42-44)

13 Temmuz 1989'da Viyana'da İranlı yetkililerle otonomi görüşmeleri sırasında yapılan suikastle katledilen İ-KDP önderi A. Kasımlo, Barzaniler için oldukça yumuşak bir üslup kullanmasına karşın yine de onların caniyane pratiklerini aktarmaktan kendini alamıyor.

1968'den 1970'e kadar süren Barzani terörü sonucu İran-KDP'nin beli kırıldı. 20 yıldan fazla süren bir emek ve çaba sonucu ortaya çıkartılabilen yurtsever bir direnişçi hareket Molla Mustafa Barzani tarafından, hem de faşist Şah adına katliamdan geçirildi.

İlkel milliyetçilerin en önemli saplantısı kendi başlarına bir hiç olduklarını, mutlaka büyük devletlerden birinin koltuğuna sığınmak zorunda olduklarını düşünmeleri ve halka asla güvenmemeleridir. Çok kolay efendi değiştirirler. Molla Mustafa Barzani bu konuda emsalsiz bir örnektir. Ancak bu kadarla bitmeyecek.

Molla Mustafa Barzani, hiçbir zaman devletler düzeyinde meşru kabul görmemiştir. Her zaman devletlerin pis işlerini gören ve karanlık işlerini yürüten gizli servisler ve istihbarat örgütleri düzeyinden yukarı çıkmamıştır. İran'la ilişkisi kanlı terör şebekesi SAVAK, İsrail'le ilişkisi MOSSAD, Türkiye'yle ilişkisi MİT, Sovyetlerle ilişkisi KGB, Suriye ile ilişkisi EL MUHABERAT, ABD ile ilişkisi CIA eliyle kurulmuştur.

Örneğin bir dönemin ünlü ABD Dışişleri Bakanı Henry Kissinger, 1975 yenilgisinden sonra, Molla Mustafa Barzani'ye gönderdiği gizli mektubunda bu ilişkiyi şöyle açığa vuruyor:

"Eğer Amerika Birleşik Devletleri hükümetine durum hakkında daha fazla bilgi vermek için Washington'a bir kurye göndermek isterseniz onu memnuniyetle kabul edeceğiz. Şimdiye kadar yapmış olduğumuzu sürdürebilmek için gizliliğin büyük önem taşıdığı kanısındayım. Yalnız bu nedenle ve özellikle sizin kişisel güvenliğinizi düşündüğümüzden sizinle burada şahsen görüşmeyi istemekte tereddütlüyüm." (Erbil Tuşalp, Zehir Yüklü Bulutlar, s. 36)

Molla Mustafa Barzani bu kirli, kanlı terör örgütleriyle çok yönlü ilişkiler geliştirirken, yurtsever olan, biraz direnişçilik yapmak isteyen her Kürt hareketine veya kişisine istisnasız saldırmış, katletmiş, yaşam alanı bırakmamıştır. Bu konuda sayılamayacak kadar yurtseverin kanına girmiştir.

Saitler komplosu

Çok çarpıcı bir örnek de Saitler komplosudur. 1964'de Molla Mustafa Barzani Kuzey-Batı Kürdistan'da KDP'nin bir kolunu oluşturmak için girişimde bulundu. O dönem Kuzey'deki Kürt hareketinin önde gelenlerinden Faik Bucak bu partiyi örgütlendirmek için faaliyete geçti. 1965'de Türkiye Kürdistan'ı Demokrat Partisi kuruldu. Temmuz 1966'da MİT ve KDP eliyle Faik Bucak'ın Urfa'da katledilmesiyle Sait Elçi onun yerine genel sekreterliğe getirildi. Gerek Faik Bucak ve gerekse Sait Elçi dürüst ve namuslu yurtseverler olarak tanınmışlardı. KDP'nin Türkiye'de örgütlenmesine neden gerek duyulduğu konusunda çeşitli yorumlar bulunmasına rağmen 1970'lerde ortaya çıktığı kadarıyla, mensuplarının bir kısmı MİT'le ilişkilidir. Yani TC'nin I-KDP'den haberi vardır. Bu örgütlenme kısa zamanda geniş bir aydın tabakayla ilişki kurmuş, bazı protesto gösterileri ve mitingler düzenlemişti. Fakat bunun ötesine geçmediği ve bu türden eylemleri daha farklı reformist grupların da yapabildiği ortaya çıktı.

Aynı dönemde bu grup içinde yer alan Sait Kırmızıtoprak ve grubu ise T-KDP'nin sağcı ve pasif olduğunu ileri sürerek yeni bir KDP kurdu. Bu örgütlenmenin başını çeken Sait Kırmızıtoprak, diğer adıyla Doktor Şivan'ın çıkışından rahatsız olan Molla Mustafa Barzani, denetiminden çıkmaya başlayan Kuzey'deki Kürt

"Kürt egemen sınıfı teslim alınmış, iktidarsız hale getirilmişti, ancak Kürt bireyi henüz bu konumda değildi. Sıra Kürt bireyine geldi. Kürt bireyi teslim alınıp ihanet ettirilecekti. Bir halkı, diğerlerinden ayıran en temel özellikler dil, ruhsal yaşam tarzı, yani kültür ve tarih bilincidir. TC, Kürdistan'da askeri zor temelinde siyasal egemenliğini sağladıktan sonra, ikinci aşamaya geçti. "

hareketini önleminin yolunu bir komplo düzenlemekte buldu.

1970'de Irak yönetimiyle KDP arasında varılan özerklik anlaşmasından sonra karargahını Zaxo'ya kuran Doktor Şivan, çok kısa sürede örgütlenmesini genişletti ve silahlı mücadele için çalışmaları başlattı. Bu durum Sait Elçi'nin KDP'sinin etki alanını, dolayısıyla Barzani'nin etki alanını daraltıyordu. Barzani komployu bu noktada kurdu ve iki eski dostu karşı karşıya getirdi. Yıllarca faşist TC'nin zindanlarında omuz omuza direnmiş iki yurtsever, kurulan komplo yüzünden birbirini katlettiler.

"1946'da Mahabad'da ortaya çıkan durum, dengelere dayanarak biraz yer açmak isteyen ilkel milliyetçi çizginin devamıydı. Dengeleri bozulunca evli evine yerli yerine gitti. Ve Mahabad Kürt Cumhuriyeti'nin Cumhurbaşkanı Kadı Muhammed cumhuriyeti coşkuyla ilan ettiği Çarçıra Meydanı'nda Muhammed Hüseyin, Seyfi Kadı ve Sadri Kadı isimli amca çocuklarıyla yalnız başına idam ipini boğazına taktı."

Bu olayın komplo olduğu ve MİT-Barzani tarafından düzenlediği yaygın olarak bilinmektedir. Bu konuda PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan şöyle değerlendiriyor:

"Güney Kürdistan'da Irak rejimine karşı Kürt halkının yürüttüğü savaş Kuzey Kürdistan'da da büyük ilgi ve sempati toplar. Barzani bütün bu gelişmeleri kendi aşiretçi önderliği altında toplamak için birçok çareye başvurur. Bütün Kürdistan'ın kendi otonomi amaçlarına hizmet etmesi için Güney'deki savaşın cephe gerisi durumuna gelmesine çalışır. Bu dönem T-KDP şeklinde ve yine KDP'ye bağlı olarak gelişen örgütlenme içindeki devrimci ve yurtsever kişiler Barzani'yi tedirgin eder. Barzani'nin Kuzey'deki gelişmelere yüklediği misyon bellidir. Ayrıca böylesi bir gelişme Türk sömürgeciliğinin de kabul edemeyeceği bir durumdur. Faşist Türk devletinin dayatma ve istemleri sonucunda T-KDP, Türk MİT'inin bir kolu durumuna getirilir. Bu hareket içindeki devrimci ve yurtsever öğeler çeşitli komplo ve cinayetlerle katledilirler. Bunların içinde Faik Bucak, Sait Elçi ve Sait Kırmızıtoprak'ın durumu Barzani'nin bu hırs için ne kadar gözükara olduğunu göstermektedir. Bu cinayetlerin işlenmesi, hem Barzani ve hem de Türk sömürgeciliği için vazgeçilmez bir öneme sahiptir. Barzani bu süre içinde Türk devlet yetkilileriyle sürekli ilişki halindedir. Eğer kendi çıkar ve politikasına göz yumulursa Türk devletinin çıkarlarını tehlikeye sokacak bir çaba içerisine girmeyeceği gibi, Türk devletine düşman faaliyetler karşısında da tavır alacağını belirtmektedir. Kürt halkının Türkiye'deki Türk kardeşleriyle demokratik bir ortamda sorunsuz yaşadığını ve bu durumun Osmanlı devrinde de böyle olduğunu Cevdet Sunay, Süleymen Demirel, Bülent Ecevit gibi Türk devlet adamlarına yazdığı mektuplarda dile getirir." (A. Öcalan, Serxwebûn Ocak 1989, s. 23)

Molla Mustafa Barzani'nin TC ile ilişkileri içerisinde pek çok katletme olayı da yaşanmıştır. Bunların tümünü tek tek açmak, çalışmanın kapsamını aşacaktır. Ancak birkaç örnek daha verilebilir:

"-Beni doğruluk kurtardı.

-Yoksa Doktor Şivan ve Sait Elçi gibi sen de öldürülebilirdin.

-Evet, inanın 23 imamı öldürdüler.

-Sanırım onlar biraz dürüst imamlardı, öyle değil mi?

-Evet iyiydiler. Onlardan yurtseverlik kokusu geldiği için öldürdüler." (İmam Zeynel Aslan, Abdullah Öcalan-Melle Abdurrahman sohbeti, Toplumsal Kurtuluş dergisi, s. 38-39, 78)

Yaklaşık 40 yıl I-KDP ile ilişki sürdüren ve yüz yıla yaklaşan yaşıyla asırlık bir çınar ağacını andıran büyük Kürt yurtseveri Mele Abdurrahman, Molla Mustafa Barzani'nin bir yönüne böyle ışık tutuyor.

Melle Abdurrahman'ın şu sözleri ilkel milliyetçiliğin nasıl bir yara olduğunu bir ibret belgesi olarak gözler önüne seriyor:

"Yoldaşlar! Ne kadar parti varsa hepsini tanıdım. Demeyin ki bu yaşlıdır, bir şey anlamaz. Hayır... Yaşıma ve kişiliğime göre yaşamdan çok dersler çıkardım. Fakat ne yazık ki erken unutuyorum. Bu da yaşlılıktan. Siz de bilirsiniz ki, insan yaşlanınca unutkan olur. Şimdiye kadar Kürdistan'da kaç parti çıkmışsa hep halkımızla oynamıştır. Bundan biraz kir kapmışlar, bu ülkeden bir kısmına konmuşlar. Ve öyle zengin olmuşlar ki, evler, köşkler yapmışlar, yabancı bankalarda paraları var. Özellikle I-KDP için söylüyorum, şimdiye kadar içinde olduğum parti için. Halen de bu partiye mensubum, partinize katılmadım daha. Onlar Kürdistan topraklarını çıkarları karşısında Irak'a satmışlar. Evet halkımızı kolaylıkla satmışlar. Fakat İran Kürtleri öyle değil. Güney Kürdistan'da Kürtlük yok. Şimdiye kadar yurtseverlik kokusu kimden gelmişse kafasını kesmişler, öldürmüşler. İnanın ben de ellerinden zor kurtuldum. Neden? Bende Kürtlük damarı olduğu için. Ne zaman kafamı kesecekler diye düşünürüm. Yurtseverliğiyle tanınan herkesi kurşuna dizer, öldürürlerdi." (Agy, s. 75)

Utanç belgeleri

Niye yapıyordu bunları Molla Mustafa Barzani ve çetesi? Bu sorunun yanıtı hem çok basit, hem çok karmaşıktır. Basittir, çünkü halkından utanır ve onu yalnızca sömürülecek bir nesne gibi görür. Karmaşıktır, çünkü o kadar iple kendisini efendilerine bağlamıştır ki, onların sözlerinden bir santim dışarı çıkamaz, onların kölesidir. Bu konuda ABD Başkanı Jimmy Carter'a yazdığı mektuplar birer utanç belgesi gibidir. O ABD ki, daha kanlı elini Vietnam'dan çekeli birkaç yıl olmuştur, bu mektuplar yazıldığında. 9 Şubat 1977 tarihli cevapsız mektuptan bazı bölümler aktarıyoruz:

"Bize Kürt devriminin, hem Birleşik Devletler'den, hem de İran'dan destek göreceği söylendi, o şekilde ki, Kürtler için gerçek bir özerkliği ve Irak için demokratik cumhuriyeti gerçekleştirmek için mücadele eden Kürtlerin Irak rejimi karşısında dayanabilmeleri mümkün olsun.

Bunu ilgili taraflar arasında heyetlerin geliş-gidişi izledi ve hızla dostlarımız arasında koordinasyon sağlandı. (Bunların CIA ve SAVAK ajanları olduğundan kuşku duyulmamalıdır-bn)

Cezayir Devlet Başkanı Bumedyen vasıtasıyla İran Şahı'yla temas kurulmuştur. Ayrıca Kürt sorunu sona erdiği taktirde BAAS'ın komşularına karşı politikasını değiştirmeye ve Moskova ile olan ilişkilerini kısmaya hazırlıklı olduğu dolaylı yollardan Amerika'ya bildirildi.

Sayın Başkan, biz, İran ile Irak arasında iyi ilişkiler kurulmasına karşı değiliz, ama bu, bizim kurban edilişimiz pahasına mı olmalı? Biz Kürtler, ABD ve İran'ın şeref sözüne güvenerek düşmana karşı koyduk ve onunla savaştık. Bize mükafat olarak söz verilen özerklik nerede?"

Evet Molla Mustafa ihanetinin mükafatını soruyor. Ama egemenler her zaman hainlere "mükafat" vermişlerdir. Tıpkı TC'nin Kör Sadi'ye, Rayber'e vb.'lere verdiği gibi. Molla Mustafa bunun cevabını kendisi veriyor:

"İran mülteci kamplarında mı? Kürt halkının kitleler halinde Güney, Irak'a sürülmesinde mi? Batılı ülkelere doğru dağılmada mı? Ailelerin, kadın, çocuk ve yaşlıların bölünmesinde mi? İşkence altında ölümde mi? Kürt mültecilerinin İran makamlarınca ansızın sürülme ve gönderilme korkusunda mı?

Biz sizden öylesine, yaptığımız iyiliğin (bu iyilik komünistleri ve yurtseverleri katletmek ve komünizmin Kürdistan'a girişini önlemektir; öte yandan Kürdistan'ın petrolünü emperyalizmin emrine açmak için Kürt kanı dökmektir) *iki mislini istemiyoruz, hatta eşitini bile. Biz yalnızca Kürtlere vaat edilen özerkliğin verilmesini istiyoruz.*

Sayın Başkan, Kürt dramının son perdesi henüz yeni başlıyor. O ya bir trajedi ile bitecek veya onun sonu yeni bir başlangıç olacak. Bu size bağlı.

Sayın Başkan, eğer Amerika'nın verdiği söze tam olarak inanmasaydım, halkımı bugün içine düştüğü felaketlerden kurtarabilirdim. Bu, BAAS'ın politikasını tam olarak desteklemek ve onunla güçleri birleştirmek yoluyla yapılabilirdi. ***Ama bu tutum Amerika'nın ilkelerine ters düşer, Irak'ın komşularına da zarar verirdi.*** *Ancak üst dereceli Amerikalı yetkililerin* (bunların CIA ajanları olduğu kuşkusuzdur, bn) *teminatı üzerine işbirliğini tercih ettim."*

Molla Mustafa yalvarmaya devam ediyor:

"Bu arada ümit ediyoruz ki İran'daki Kürt mültecilerinin Amerika'ya gelmelerine müsaade edilecek ve onlara makul bir maddi yardım tahsis edilecektir; daha önceleri başka ülkelerden gelen mültecilere tahsis edildiği gibi.

Sayın Başkan dilerim ki, halkımın yaralarına deva bulmak için çaba göstereceksiniz. Ve onların yurtlarına dönmesi ve temel insani haklarına kavuşmalarını sağlayan kahraman siz olacaksınız. ***Bir zamanlar onların da sizin için kahramanlık yaptıkları gibi.*** *Yarım asırdan fazla bir zamandır, halkım bütün güvenini, umudunu bana bağladı. Şimdi ben bu umudu size devrediyorum."*

Bu ihanet belgesi karşısında söylenecek tek şey var; bir halkın kaderiyle bu kadar kötü oynanmamalıydı. Molla Mustafa, layık olduğu şekilde de, 1979 yılında ABD'nin Virgina Eyaleti'nde bir hastanede öldü.

İlkel milliyetçilik Kürt toplumunun kanayan sosyal yarasıdır

Barzani örneklerini tarihsel akış içinde defalarca gördük anlatımlarda. Fakat bu örnek yakın tarihimizin en uzun süreli, en köklü bir ihanet hareketidir. 1931 yılından bu yana Kürdistan'da sürekli adından sözettiren bu hareket geriye dönülüp bakıldığında yüzbinlerce insanımızın kanını dökmesine rağmen sahip çıkılacak, temel alınacak, sonuna kadar savunulacak bir tek değer yaratamamıştır. Aksine Kürdistan halkının bağrına, belki de çok uzun zaman sürecek bir yara açmışlar, bir bölüm halkı da kendilerine benzeştirmişler. Güney Kürdistan gerçeğinde hakim olan yan bugün direnmekten kaçan bir halktır. Özellikle son yıllarda bunun pratiği defalarca görülmüştür. Yani ilkel milliyetçiliğin Barzani pratiğinde ortaya çıkan sonucu ihanetçi bir tutum ve direnmeden uzaklaşan bir pratik olmuştur.

70 yıldır Kürt halkına karşı her türlü soykırımı, kimliksizliği, acıyı, işkenceyi, sürgünü dayatan TC'ye demokratik, sorunsuz, dostumuz diyen; İran sömürgeciliğine karşı direnmek isteyen yüzlerce peşmergeyi para ve çıkar karşılığında katleden; o, dünya halklarının en zalim, en terörcü ve özelde Kürdistan'ın bugünkü durumunun baş sorumlusu ABD'ye "51. eyaletiniz olmak istiyoruz" diye mektuplar yazan; her gün elini direnişçi kanına batıran, Melle Abdurrahman'ın deyimiyle "yurtseverlik kokan her insanın başını kesen" bir önderliğe halen yurtsever, devrimci vb. gibi sıfatlar yakıştırmak, ya suç ortaklığı, ya da derin bir gaflettir.

Kürdistan tarihinde hep iki çizgi egemen olmuştur: Birincisi teslimiyet ve ihanet; ikincisi direniştir. Bu çalışmada birinci çizgiyi incelemeye, bunun nedenlerini ve sonuçlarını izah etmeye çalıştık. Amacımız da buydu. İkinci çizgiyi fazla öne çıkarma gereğini duymadık. Ancak bu bölümde bir karşılaştırma gereği ortaya çıkmaktadır. Birinci çizgi her zaman ve her yerde temsilini en yetkin biçimde ortaya koyarken, ikinci çizgi hep geri plana itilmiş, temsilini çok az bulabilmiş, ihanetin hammaddesi haline getirilmiştir. Ama günümüzde bu iki çizgi belirgin biçimde ayrışmaya başlamış, kendi temsillerine kavuşmuştur.

"Kürdistan tarihinde hep iki çizgi egemen olmuştur: Birincisi teslimiyet ve ihanet; ikincisi direniştir."

Halen varlığını devam ettiren tarihin en eski halklarından biri de Kürtlerdir. Ama bugün en sefil, en utanılası, bir durum içinde bulunan halklardan biri de yine Kürtlerdir. Bu durum ülkesini ve halkını seven her dürüst insanın vicdanını sızlatmakta, utanç duygusu içinde yaşamasına yol açmaktadır. Fakat yaklaşık 20 yıl önce bu utanç duygusu ile yaşamak istemeyen, bir şeyler yapmak isteyen, Kürt halkını bu durumundan çıkartmak, onurlu bir yere gelmesi için yol göstermek isteyen bir avuç namuslu insan bir araya gelerek bir temsil gücü oluşturmak, direnmeye biraz yer açmak istediler. Kendilerine Kürdistan Devrimcileri dediler. Daha ilk adımda karşılarına tarihsel kökleri çok eskiye dayanan bir hastalık çıktı: İhanet. Hatta öylesine büyük bir ihanet ki, neredeyse koskoca bir ulus bu batağın içine çekilmişti. Bu bilinçle hareket eden Kürdistan Devrimcileri kendilerini özenle bu bataktan uzak tutmaya çalıştılar. Fakat ihanet öylesine sinsi ve öylesine yaygın ve içseldi ki, onların saflarına da sızmayı başardı. Bu konuda PKK Önderliği'nin oldukça ayrıntılı bilgiler vermiş olduğu bilindiğinden girmiyoruz.

1980'lerin başında artık önemli bir temsil gücü haline gelen ve direnmeyi kendisine temel alan PKK'ye çok yönlü, çok karmaşık saldırılar düzenlendi. Parti içine ajan sızdırmaktan, çeşitli sol ve sağ maskeli düşman bağlantısı örgütleri saldırtmaya kadar uzanan bir dizi saldırı ve yönelim gündeme sokuldu. Fakat önderliğin çaba ve uzak görüşlülüğüyle bunlar aşıldı. Ortaya çıkarıldı ve çoğunlukla ezildiler.

Sonuç

"Evet, halkımız yaralıdır; görünürde durgun, bilinçsiz ve örgütsüzdür. Ama daha derinde hiçbir halkın sahip olamayacağı kadar öfke ve kinle dolu olan bir halktır. Doğaya, topluma ve kendisine bakışı kin ve öfke saçmaktadır. Gergindir, kuşkucudur, alaycıdır, intikamcıdır, saygılıdır ve merhametlidir, yardım dilenir ve kendisine sahip çıkılmasını ister. İşkence görmüş ve acı çekmiştir, çok eziktir, çaresizdir, merhamet dilenir ve dua eder. Halk gerçekliğimiz işte budur. Direngen sabırlı ve ariftir. Yeni bir dönemden geçerken, daha sayısız özelliğiyle kendisini dışa vuran halk gerçekliğimiz ve bu gerçekliğin kendine özgü direnmeci kişiliği böyledir. Direnen halk gerçekliğimiz budur. Belki gümbür gümbür ayaklanmamaktadır; ama bu alttan alta sürekli bir ayaklanmayı beyninde yaşayan, kendisini rahatsız etmeyen bir öfke içinde yaşamını sürdüren ve kendisine özgür ayaklanmayı tutturan bir halk gerçekliğidir. Bu halk ihanete uğramıştır. Nefret etmektedir, affetmemektedir; ama intikam da alamamaktadır. Bu, böylesi bir ayaklanmadır. Bunu bilmekte ve görmekte, ama eli ulaşmamaktadır.

Halkımız böylesi bir devrimci konumda bulunmaktadır. Sürekli aldatılmakta ve üstelik aldatıldığını bilmektedir. Halkımız işte böylesi bir aldatılmaya karşı direnme içindedir." (A. İnanç, Özgür Halk, Aralık 1991, s. 25)

Bu alıntı Kürt toplumunda madalyonun iyi yüzüdür. Bir bağımsızlık ve özgürlük hareketinin esas alınması ve reddetmesi gereken yönlerin de açık bir ifadesidir. Ne geçmişte, ne şimdi, ne de gelecekte ihanetin her türlüsüne bulaşmış, bunu temsil edip yaşatmış Kürt egemen sınıfları ve onlardan kaynaklanan kesimlerin Kürt halkına bir şey vermedikleri ve vermeyecekleri şaşmaz bir gerçektir. Bu yüzden diyoruz ki;

"Bugün Kürdistan devriminin önünde iki türlü tarihi miras vardır: Birincisi tarihte zengin bir insanlık kültürü ortamında, yabancı egemenliğe, hakim sınıflara ve doğaya karşı amansız bir savaşım içinde oluşmuş Kürt yiğitliği-mertliği biçiminde somutlaşan Kürt halkının direnme tarihi; ikincisi, halka baskı, yabancı egemenliğe uşaklık temelinde oluşan ve bugün karşımıza döneklik, korkaklık, kaypaklık, milli ihanet, tüm insani ve yurtsever değerlerinden soyutlanmış, fosilleşmiş bir insan artığı gibi somutlaşan hakim sınıfların tarihidir.

Biz bu iki tarihi mirası birbirinden kesinlikle ayırt ederiz. Halk tarihine ne kadar sahip çıkar ve devrimci mücadelemizin kökü haline getirirsek, hakim sınıfların tarihini de o kadar ayırt eder ve lanetleriz." (Kürdistan Devriminin Yolu, s. 95)

Nimet Sevim, Ahmet Çapan, Bekir Meriç

15 Aralık 1992 - 1 Mart 1993

ARGK, 1993'ün zorlu mücadelesini başararak 1994'ÜN ZAFERİNİ DE HAZIRLADI

25 Kasım 1993

■ Gerillaların Şırnak-Cizre yolunda düşman güçlerine attıkları pusuda 3 askeri araç imha edildi.
■ Gerillaların Cizre'ye yaptıkları baskında hükümet konağı, PTT, karayolları binası, MİT binası, polis binası ve nüfus dairesi ağır silahlarla tarandı.
■ Silopi'ye bağlı Hasena ve Xınıs köyleri düşman tarafından boşaltıldı.
■ Gerillalar Metina mıntıkasında TC güçlerine ait bir helikopteri düşürdüler.
■ Gerillaların Bingöl'ün Sêyrek köyüne düzenledikleri baskında 4 kontra elemanı öldürüldü, **Agit (Sipan PAMUK,** Silvan-1969, 1991'de katılma, takım komutan yardımcısı) adlı gerilla da şehit düştü.
■ Düşman güçleri Kulp'un Reşika, Basika, Xeşika köylerini boşalttı.
■ Gerillalar Batman'da Refah Partili ve aynı zamanda kontra elemanı olan 3 kişiyi cezalandırdılar.
■ Batman'da düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 2 polis öldürüldü.
■ Gerillalar Kozluk'un Pelkê köyünde 1 ilkokulu yaktılar.
■ Gerillalar Dersim'de 1 kontra elemanını cezalandırdılar.
■ Gerillalar Kurtalan-Siirt yolunda düşmana ait 1 panzeri imha ettiler.
■ Gerillalar Beşiri'de inşaatı yeni biten 1 karakolu imha ettiler.
■ Mava-Derhave köyünde 7 korucu silahlarını bırakarak koruculuktan istifa ettiler.
■ Hazro'da düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 korucubaşı ve 3 asker öldürüldü, 1 gerilla da şehit düştü.
■ Malazgirt'in Piranlı köyünde düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 gerilla şehit düştü, 1 gerilla da esir düştü.
■ Gerillalar Sason'da 1 korucuyu cezalandırdılar.
■ Batman'da **Nuri Çoban** (42) adlı yurtsever, kontra elemanları tarafından katledildi.

26 Kasım 1993

■ Gerillaların Çemişgezek-Elazığ yolunda düşman güçlerine attıkları pusuda 1 üsteğmen, 2 uzman çavuş ve çok sayıda asker öldürüldü. 1 adet B-7 ve 1 adet kalaşnikofa da el konuldu. Çatışmada 5 gerilla da şehit düştü. Şehit düşen gerillaların kimlikleri: **Seyit Rıza (Yusuf MER,** Ovacık-1971), **Bager (Mesut YILDIZ,** Varto-1973), **Erdal (Emin ÇAKAN,** Şırnak-1968), **Kendal, Berxwedan.**
■ Kato dağlarında düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmalarda 2 üsteğmen, 1 asteğmen, 7 korucu ile 15 asker öldürülürken, 3 helikopter de düşürüldü. Çatışmalarda 7 gerilla da şehit düştü.
■ Gerillalar Kızıltepe'de TC'ye ait bütün bankaları ateşe verdiler.
■ Gerillaların Sason'un Cılxaz köyüne düzenledikleri baskında 2 korucu öldürüldü, 2 korucu da yaralandı.

27 Kasım 1993

■ DEP Tatvan İlçe Başkanı **Niyazi Özdemir,** kontra elemanları tarafından katledildi.
■ Mersin'de gerillalarla polisler arasında çıkan çatışmada 2 polis yaralandı.
■ Adana ve Mersin'de TC güçleri PKK'nin kuruluş yıldönümü kutlamalarına katılan 400 civarında yurtseveri gözaltına aldı.
■ Gerillaların Savur'un Şatih köyüne düzenledikleri baskında 4 korucu öldürüldü.
■ Kulp'un Kanika köyünde düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 4 asker öldürüldü.
■ Ergani'de düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada **Newroz** ve **Bahar** adındaki gerillalar şehit düştü.

29 Kasım 1993

■ İstanbul'un Gaziosmanpaşa, Beşyüzevler, Emek Mahallesi, Maltepe ve Ümraniye'de PKK'nin 15. kuruluş yıldönümü vesilesiyle ERNK bombalı saldırılar gerçekleştirdi.
■ Refah Partisi Maltepe ilçe binası ERNK tarafından bombalandı.
■ Özgür Gündem gazetesi Van dağıtıcısı **Adnan Işık,** kontra elemanları tarafından katledildi.
■ Batman'da **M. Raci Değirmenci** adlı yurtsever, kontra elemanları tarafından katledildi.
■ Bestler'de düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 yüzbaşı öldürüldü.

■ Güney Kürdistan'ın Barzan mıntıkasının TC güçleri tarafından bombalanması sonucu 3 kişi öldü, 6 kişi de yaralandı.
■ Gerillalar Tatvan'ın Tülü ve Xiyaretê köyleri ilkokullarını yaktılar.
■ Dersim'de düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 25 asker öldürüldü, 30 asker yaralandı, 3 gerilla da şehit düştü. Şehit düşen gerillaların kimlikleri: **Ferman (Ahmet TETİK,** Pazarcık-1971), **Partizan (Ahmet ...,** Silvan), **Aslan (Hasan GÖK,** Pertek-1963, manga komutanı). Çatışmada ele geçirilen malzemeler şunlardır: 2 adet G-3, 2 adet raxt, 15 adet G-3 şarjörü, 320 adet G-3 mermisi, 40 adet kalaşnikof mermisi, 3 kalaşnikof şarjörü, 2 adet sırt çantası, 64'lük M-16 şeridi, 1 adet sis bombası, 5 adet su matarası, 2 adet askeri yelek, 2 adet gece dürbünü, 2 adet yağmurluk, 6 adet bomba atar, 3 adet telsiz aküsü.
■ Gerillalar Kozluk'ta 2 ajanı cezalandırdılar.

30 Kasım 1993

■ Gerillaların Kurtalan'da yola döşedikleri mayınlara basan 8 korucu öldü.
■ TC güçlerinin Güney Kürdistan'ı bombalamaları sonucu 3 gerilla yaralandı.
■ Gerillaların Kerboran'da yola döşediği mayına çarpan YSE aracı imha olurken, araç şoförü ve köy muhtarı da öldü.
■ TC güçleri Malazgirt'in Kêranlix (Gülağı), Nordin (Nurettin) ve Tendurek (Hasretpınar) köylerine düzenledikleri baskında 50 evi ateşe verdiler.
■ Bitlis'in Kêrs (Kırıkkaya) köyünde 5 yurtsever kontra elemanları tarafından katledildi.
■ Gerillaların Kerboran'ın Kevsorkê köyü yoluna döşedikleri mayına basan 6 korucu öldü.
■ Gerillalar Çukurca'da koruculara ait 32 adet kalaşnikof, 2 adet tabanca, 85 adet kalaşnikof şarjörü ve 2000 adet kalaşnikof mermisine el koydu.

31 Kasım 1993

■ Batman'da **Aydın Eroğlu** adındaki yurtsever, kontra elemanları tarafından katledildi.
■ Eruh'ta gerillalarla düşman güçleri arasında çıkan çatışmada 2 asker öldürüldü, 9 asker de yaralandı.
■ Batman'da **Musa Dürü, Yahya Çiloğlu, İsmet Demir** adındaki yurtseverler, kontra elemanları tarafından katledildi.
■ Gerillalar Batman'da 2 kontra elemanını cezalandırdılar.
■ Gevaş'ta 3 korucu silahlarını bırakarak koruculuktan istifa ettiler.

1 Aralık 1993

■ Nusaybin'de **Rıdvan Ağırman** isimli yurtsever, kontralar tarafından katledildi.
■ Gerillaların Pervari'nin Okçular köyü karakoluna düzenledikleri baskında 3 asker öldürüldü, 2 astsubay, 2 uzmançavuş ile 5 asker yaralandı.
■ Bismil'e bağlı Birik köyünde düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 gerilla ve 3 milis şehit düşerken, 1 astsubayla, 4 asker de öldürüldü.
■ Gerillaların Kerboran'a bağlı Hêştrekê köyü yoluna döşedikleri mayına basan koruculardan 6'sı öldü, 3 korucu da yaralandı.
■ Gerillaların Çemişgezek merkezine düzenledikleri baskında Belediye Başkanı, devletle işbirliği içinde olan 2 öğretmen ve 3 kadın yaralandı.

2 Aralık 1993

■ Gerillaların Midyat-Dargeçit yoluna döşedikleri mayına basan 6 korucu öldü.
■ Gerillalar Digor'da PTT'ye ait 1 aracı imha ettiler.
■ Gerillaların Uludere'nin Şivêt Karakolu'na yaptıkları baskında çok sayıda asker öldürülürken, 1 gerilla da şehit düştü.
■ Genç'in Hurşit köyünde düşman güçlerine atılan pusuda 1 korucu öldürüldü, 2 asker de yaralandı.
■ Gerillalar Batman Kozluk yolunu keserek kimlik kontrolü ve propaganda yaptılar. Müdahaleye giden düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 3 asker öldürüldü, 3 korucu ve 10 asker de yaralandı.

3 Aralık 1993

■ Gerillaların İdil'in Arabkir köyü yoluna döşedikleri mayına çarpan 1 panzer imha oldu.
■ Gabar'ın Tola Mêmira köyünde 1 ajan cezalandırıldı.
■ Gerillaların Şirvan'ın Gund Kevir köyü yoluna döşedikleri mayına basan 3 korucu yaralandı.
■ Gerillalar Hani'nin Nerip köyüne düzenledikleri baskında çok sayıda korucu öldürülürken, **Rüstem** adındaki gerilla da şehit düştü.
■ Gerillaların Mişare'nin Gırdara mıntıkasında yola döşedikleri mayına basan 4 asker öldü, 6 asker de yaralandı.
■ Gerillaların Silopi'nin Kerya Reş Taburu'na düzenledikleri baskında çok sayıda asker öldürülürken, **Akif** (manga komutanı) adlı gerilla şehit düştü, 3 gerilla da yaralandı. Baskında 1 adet MG-3 şeridi, 1 adet orta otomatik silah, 3 adet B-7, 15 adet B-7 roketi, 3 adet B-7 çantası, 11 adet el bombası, 1 adet G-3 şarjörü, 1 adet G-3 roketi, 1 adet el telsizi ve 1500 adet G-3 mermisi gerillalar tarafından ele geçirildi.
■ Gerillaların Baykan'ın Gundo köyü yoluna döşedikleri mayına basan 4 korucu yaralandı.

4 Aralık 1993

■ Bingöl'ün Adaklı ilçesinde gerillalarla düşman güçleri arasında çıkan çatışmada 1 subay, 3 asker öldürüldü, 5 asker yaralandı. Düşmana ait 1 helikopter de yara aldı. Çatışmada **Xebat** adındaki takım komutanı ve ismi öğrenilemeyen 1 gerilla şehit düştü.
■ Gerillalar Gabar'ın Tola Memîra mıntıkasında 1 ajanı cezalandırdı.
■ Diyarbakır'da **Esat Günay** (22), kontra elemanları tarafından katledildi.
■ Gerillaların Pervari'nin Tiryan Karakolu'na düzenledikleri baskındfa 13 asker öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü, 3 gerilla da yaralandı. Baskında 2 adet MG-3 orta otomatik silah ve çok sayıda askeri malzemeye el konuldu.
■ Bingöl'ün Adaklı mevkiinde gerillalarla düşman güçleri arasında çıkan çatışmada 2 asker öldürüldü.

SERHAT EYALETİ
17 Mayıs-17 Ekim 1993 eylem bilançosu

■ Toplam eylem sayısı: **135**
■ Ölü asker sayısı: **384**
■ Öldürülen özel tim, polis, kontra: **47**
■ Öldürülen korucu ve ajan sayısı: **96**
■ Yakılan araç sayısı: **40**
■ Düşürülen helikopter sayısı: **2**
■ Ele geçirilen malzeme sayısı: **5056**
■ Yakılan okul sayısı: **6**
■ Kesilen yol sayısı: **12**
■ Düşmanın katlettiği yurtsever sayısı: **37**
■ Şehit düşen gerilla sayısı: **32**
■ Yaralı gerilla sayısı: **12**
■ Esir düşen gerilla sayısı: **1**
■ Halk eylemlilikleri: **10**

■ Bulanık'ın Alikotka köyünde halkla düşman güçleri arasında çıkan çatışmada 2 özel tim öldürüldü, halka ait 17 ev de düşman güçleri tarafından yakıldı.

5 Aralık 1993

■ Gerillaların Hani'nin Nerup köyüne düzenledikleri baskında 5 asker öldürüldü, 1 gerilla da şehit düştü. Daha sonra gerillalar 5 korucu yakınını gözaltına aldılar.
■ Gerillalar Çemişgezek'te 1 ajanı cezalandırdılar.
■ Derik'in Atlı köyünde **Şehmus Geçer** adlı yurtsever, kontralar tarafından katledildi.
■ ERNK Marmara Komitesi, İstanbul'un Pendik ilçesi Üstünkaynarca mevkiinde 1 okulu yaktı.
■ Diyarbakır Özgür Gündem gazetesi dağıtıcısı **Mehmet Sencer,** kontralar tarafından katledildi.
■ Gerillalar Botaş tesislerine ait 3 direği imha ettiler.
■ Gerillaların Xırabê Rıpın-İdil yoluna döşedikleri mayına basan 2 korucu yaralandı.
■ Gabar ve Çırav çevresinde bulunan Zıvınga, Zenga ve Şikaka köyleri düşman güçleri tarafından boşaltıldı.

6 Aralık 1993

■ Gerillalar Şırnak-Eruh yolunu keserek kimlik kontrolü ve propaganda yaptılar. Eylemde TC ile işbirliği içinde bulunan 6 devlet memuru gözaltına alındı.
■ Şemdinli'nin Kelet köyünde korucularla gerillalar arasında çıkan çatışmada 6 korucu öldürüldü, 1 korucu da gözaltına alındı.
■ Ovacık'ın Ağaçpınar köyünde 2 işbirlikçi gerillalar tarafından cezalandırıldı.
■ Gerillalar Kızıltepe'de 4 jeneratör ve 1 su deposunu imha ettiler, 1 adet büyük telsize de el koydular.
■ Derik'in Olaka köyünde 1 yurtsever kontralar tarafından katledildi.
■ Gerillaların Çemişgezek'in Sarıbalta köyüne düzenlediği baskında faşistlere ait 2 ev roketlendi, 2 özel tim elemanı öldürüldü.

7 Aralık 1993

■ Gerillaların Eruh'ta yola döşedikleri mayına basan 2 kişi yaralandı.
■ Gerillalar Uludere'nin Roboski korucularından 2 kişiyi gözaltına aldılar.
■ Cizre'de 3 ajan gerillalar tarafından cezalandırıldı.
■ Ergani'de 1 işbirlikçi gerillalar tarafından cezalandırıldı.

8 Aralık 1993

■ Silopi'nin Bılıka ve Sılıp köylerinde toplam 5 yurtsever, kontralar tarafından katledildi.

9 Aralık 1993

■ Gerillaların Ömerli'nin Xoxe köyüne düzenledikleri baskında 2 korucu öldürüldü.
■ Urfa'nın Viranşehir ilçesinde düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 3 polis öldürüldü, 1 polis de yaralandı.

10 Aralık 1993

■ Derik'in Metina köyü korucuları ile gerillalar arasında çıkan çatışmada 4 korucu öldürüldü.
■ Gerillaların Kızıltepe-Mardin yolu üzerinde bulunan bir şantiyeye yaptıkları baskında şantiyeye ait 6 araç yakıldı, 3 telsize de el konuldu.

11 Aralık 1993

■ Gerillaların Kızıltepe'nin Xurs Karakolu'na düzenledikleri baskında 8 asker öldürüldü.
■ Gerillaların Silvan'ın Harşen köyüne düzenlediği baskında korucülara ait 2 ev ateşe verildi.
■ Silopi'de düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 1 milis ve 1 gerilla şehit düştü.

12 Aralık 1993

■ Silopi'nin Gitê köyünde düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 4 asker öldürüldü.
■ Cizre'de düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 13 asker, 2 polis, 3 kontra elemanı ve 5 korucu öldürülürken, 2 gerilla da şehit düştü. Eylemde 1 adet kalaşnikof, 5 adet kalaşnikof şarjörü, 1 adet teyp ve çok sayıda askeri muhimmata da gerillalar tarafından el konuldu. Eylem sonrası düşman güçleri **Beşir** adındaki yurtseveri katlettiler.

13 Aralık 1993

■ Gerillalar Uludere'nin Şexan köyündeki korucubaşını gözaltına aldılar.
■ Gerillaların Şırnak-Cizre yoluna döşedikleri mayına çarpan 1 panzer imha oldu.
■ Gerillalar Eruh'a bağlı Memira köyü karakol binasını imha ettiler.
■ Gerillaların Çukurca'nın Üzümlü Taburu'na düzenledikleri baskında 50'nin üzerinde düşman askeri öldürüldü, 4 gerilla şehit düştü, 6 gerilla da yaralandı. Baskında 1 adet BKC silahı, 3 adet G-3 ve 1 adet telsiz ele geçirildi.

25 Kasım-24 Aralık 1993 tarihleri arası savaş bilançosu

■ Toplam eylem sayısı: 125
■ Öldürülen asker sayısı: 225
■ Yaralı asker sayısı: 77
■ Öldürülen tim, ajan, kontra, polis sayısı: 39
■ Yaralı tim, ajan, kontra, polis sayısı: 8
■ Öldürülen korucu sayısı: 75
■ Yaralı korucu sayısı: 26
■ Şehit gerilla sayısı: 50
■ Yaralı gerilla sayısı: 15
■ Esir düşen gerilla sayısı: 1
■ Katledilen yurtsever sayısı: 26
■ Yakılan okul sayısı: 8
■ İmha edilen araç sayısı: 27
■ Düşürülen helikopter sayısı: 5
■ Düşman tarafından boşaltılan köy sayısı: 8
■ Silah bırakan korucu sayısı: 10

14 Aralık 1993

■ Gerillaların Uludere'nin Zediyan köyüne düzenledikleri baskında 2 korucu gözaltına alındı. Korucülara ait 95 koyuna da el konuldu.
■ Gerillalar Milê Kerya Karakoluna erzak taşıyan bir kamyona el koyarak kamyon şoförünü de gözaltına aldılar.
■ Gerillaların Sason'un Erimli köyünde düşman güçlerine attıkları pusuda 1'i subay toplam 20 asker öldürüldü. Baskında 5 adet G-3, 1 adet telsiz, 5 adet şarjör ve 150 adet mermiye el konuldu.
■ Arıcak'a bağlı Weşin köyünde gerillalarla korucular arasında çıkan çatışmada 3 korucu öldü, 6 korucu da yaralandı.

15 Aralık 1993

■ Güçlükonak'ta korucularla gerillalar arasında çıkan çatışmada 5 korucu öldürüldü.
■ Gerillaların Suş köyüne yaptıkları baskında 4 korucu öldürüldü, 5 korucu da yaralandı.
■ Gerillalar Şırnak'ta korucülara ait 350 koyuna el koydular.
■ Güney Kürdistan'da KDP aleyhinde protesto gösterilerinde bulunan kitlenin üzerine açılan ateş sonucu 9 kişi öldü, 120 kişi de yaralandı.

16 Aralık 1993

■ Gerillalar Şırnak-Eruh yolunda 1 korucuyu gözaltına aldılar.
■ Maraş'ın Ekinözü ilçesinde korucularla gerillalar arasında çıkan çatışmada 2 korucu öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü.
■ Şirvan'da düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada çok sayıda asker öldürülürken, 5 gerilla şehit düştü. Şehit düşen gerillaların kimlikleri şöyledir: **Salih** (Hizan, takım komutan yardımcısı), **Welat** (Pervari, takım komutanı), **Havar** (Güney Kürdistan, manga komutan yardımcısı), **Rüstem** (Mardin, savaşçı), **Fırat** (savaşçı).
■ Arıcak'ta düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada **Zorlu** isimli gerilla şehit düştü.

17 Aralık 1993

■ Gerillaların Bingöl'de tren raylarını sökmesi sonucu 1 tren raydan çıkarak devrildi.
■ Kulp'ta düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 3 asker öldürüldü.
■ Bingöl'ün Çavuşlar köyünde 2 korucu gerillalar tarafından cezalandırıldı.
■ Kızıltepe'de 1 kontrabaşı gerillalar tarafından cezalandırıldı.
■ Ağrı'da düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 2 gerilla şehit düştü.
■ Düşman güçleri Omeryan da Kurukê Çeto köyünü yaktı.
■ Gerillalar Kızıltepe'de Yem Sanayi Fabrikası'nı yaktılar.
■ Gerillalar Tatvan'da 1 ilkokulu yaktılar.

18 Aralık 1993

■ Gabar'a bağlı Şıkaka köyünde düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 6 asker öldürüldü.
■ Gerillaların Gabar'ın Gundikê Şêx Karakolu'na yaptıkları baskında 4 asker öldürüldü.
■ Gerillalar Tatvan'ın Çayar mıntıkasında televizyon radyolink santralini imha ettiler.
■ Gerillalar Hizan'ın Gavıstan köyü ilkokulunu yaktılar.
■ Gerillaların Uludere'nin Şivet yoluna döşedikleri mayına basan 7 asker öldü.

19 Aralık 1993

■ Gerillalar Silvan'ın Malabadi köyünde elektrik trafosunu ateşe verdiler.
■ Gerillalar Tatvan'ın Şırısas köyü ilkokulunu yaktılar.

20 Aralık 1993

■ Sason'da gerillalarla düşman güçleri arasında çıkan çatışmada 9 asker öldürüldü.
■ Bingöl'ün Serhan köyünde 1 işbirlikçi gerillalar tarafından cezalandırıldı.
■ Cudi'nin Serêdehlê köyüne baskın düzenleyen gerillalar düşmana ait 1 adet lav, 3 adet havan roketi ve 2 adet bombaya el koydular.

21 Aralık 1993

■ Gerillalar Eruh'ta 4 korucuyu gözaltına aldılar ve korucülara ait 150 koyuna da el koydular.
■ Gerillalar Hizan'da elektrik trafosunu imha ettiler.
■ Gerillalar Tatvan-Van karayolunu keserek kimlik kontrolü ve propaganda yaptılar. Eylemde düşman güçlerine ait 1 otobüs yakıldı.
■ Gerillalar Irak'tan Türkiye'ye giden petrol boru hattına sabotaj düzenlediler.

22 Aralık 1993

■ Gerillaların Dersim'in Zewce Karakolu'na yaptıkları baskında 3 asker öldürüldü.
■ Gerillaların Uludere'nin Becûhê köyü yakınlarında bulunan bir şantiyeye düzenledikleri baskında 1 kepçe, 2 dozer, 2 kamyon, 1 traktör, 1 jeneratör, 1 taksi, 2 taşkıran makinası, 2 karavan ve şantiye binası gerillalar tarafından yakıldı.
■ Gerillalar Beşiri'de Aruç karakol yolu köprüsünü imha ettiler.

23 Aralık 1993

■ Gerillaların Tatvan'da yola döşedikleri mayına basan 4 asker yaralandı.
■ Nusaybin ilçe merkezinde 1 özel tim gerillalar tarafından öldürüldü.
■ Gerillaların Midyat'ın Kevirhavar mıntıkasında döşedikleri mayına çarpan bir panzer imha oldu ve içinde bulunan 2 asker öldü, 2 asker de yaralandı.
■ Bismil merkezde gerillalar TC'ye ait bir bankayı bombaladılar.
■ Kızıltepe ilçe merkezinde 2 yurtsever, kontra elemanları tarafından katledildi.

24 Aralık 1993

■ Gerillaların Silopi'nin Ruhaniye köyüne düzenledikleri baskında korucülara ait 3 ev yakıldı.
■ Gerillalar Gabar Zıvınga Şıkaka köyüne düzenledikleri baskında korucülara ait 100 koyuna el koydular.
■ Gerillalar Sason'un Kortıkan ilkokulunu yaktılar.
■ Sason'da düşman güçleriyle gerillalar arasında çıkan çatışmada 2 gerilla şehit düştü. Şehit düşenlerin kimlikleri şöyledir: **Hamza** (manga komutanı), **Rêber** (manga komutan yardımcısı)
■ Gerillalar Iğdır'a bağlı Aralık ilçesinde 1 ajanı cezalandırdılar.

Açıklama:
İletişim aksaklığından dolayı bu ayki eylem ve haberlerin tümü alınamadı.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor

PARTİ TARİHİNDE KİŞİLİKLERİN ROLÜ VE TAKTİK UYGULAMA SORUNLARI

Baştarafı 24. sayfada

dir? Kendine göre devrimci önder böyle olur, otorite böyledir, silahla her şeyi yaparsın. Gözükaralık denilen olay budur. Bu adeta kendini yitirmedir, en tehlikeli gasp etme olayıdır. Veya adam sorumludur, binlerce insanın kaderi üzerinde etkilidir. Savaştırma görevi ile karşı karşıyadır. Ama kendini fazla yorma gereğini duymaz. Eski köylü tembelidir, zora gelmeyen bir küçük-burjuvadır. Eline dev gibi yetkiler vermişsin, umrunda bile değildir. Düşman biçiyor, grubu imha ediyor. Bu durum karşısında kılını bile kıpırdatmıyorsa, bu, caniden daha fazla canileşme anlamına gelir. Azılı bir cani, bir katil bu kadar tehlikeli değildir. Bu nedenle çok yaygındır.

> ***"Yoğunlaşmış bir kişilik ve öncüyle savaşı kazanacağımızı bileceksiniz, bundan kaçmayacaksınız. Kendinizi örtbas etmeyecek, ağlamayacak ve sağa sola yatırmayacaksınız. Namuslu ve onurlu yaklaşım denilen şey işte budur. Bunun dışındaki her şey laf-ı güzaftır. Her şey bunun içindir, tüm yaşam böylesi bir sonuca gitmek içindir."***

Parti ortamı aynı zamanda sınıf mücadelesinin yoğunlaştığı bir ortamdır. Yine herkes aileden, ezilen ulusun toplumsal koşullarından ne almışsa, o silahlarla yükleniyor. Yerini açmak istiyor, koltuğunu kurmak istiyor. Gerçekten partiyi geliştiren yoğunlaşmış mücadele ortamıdır. Bildiğimiz gibi kendisini dayatıyor, hak edilmedik yerler alıyor. Hemen her eyaletimizde bunun bilançoları var. Ne çalışıyor, ne de çalıştırıyor. Ama yetkiyi de elinden bırakmıyor. Gerçekten hak edilmemiş muazzam konumlar, yapılan haksızlıklar, yerine getirilmemiş görevler var. Bunun yanında kendine göre eline silahı almış, düşmandan daha çok safları vuruyor, hırpalıyor. Yer edinmek, kendine göre iktidar olmak istiyor. Tabii halk adına iktidarı kullanıyor.

Bizim her eylemimiz halkı güçlendirmek içindir. Bunun ideolojik ve politik esasları vardır. Bununla çelişen her şeye karşı muazzam bir mücadele içine gireceğiz. Hiç kimsenin mücadeleden kaçmaması, köylü kurnazlığı ve yarı düzen demagojisiyle saptırmaması gerektiğini bileceğiz, hizaya getireceğiz. Dolayısıyla eski geleneksel düzenin etkileri, karşı-devrimin de yardımıyla ve en önemlisi de köleliğin çok derin ve etkili bir zemin sunması nedeniyle, bunların sergilemek istedikleri tutum ve davranışlara çok kapsamlı bir mücadele ile, hem de gözlerinin yaşına bakmadan karşılık verme gereği ortaya çıkıyor. Devrimci tutarlılığa sahip olanların, "ben bu işte varım, partileşmeye ve parti yaşamına varım" diyenlerin buna ilgi göstermeleri gerekir. Artık ikiyüzlülüğe, kendini aldatmaya yer yok, diyorum. Köylü aptallığına olduğu kadar küçük-burjuva andavallığı ve soytarılığına da gerek yoktur. Küçük-burjuva sefaletine, dengeyi ve ölçüyü elinden kaçırmasına gerek yoktur. Her şeye hakkını vermek, sınırlı da olsa davaya bağlı olduğunu söyleyen herkesin en çok üzerine düşeceği husustur. Kişi kendisini milim milim ayarlamak kadar, çok ölçülü savaştırmak kadar, gücünü, enerjisini ve kanını davanın hizmetine sunmak ve bunu bütün partiye mal etmekle görevlidir. Değerlerin çok zor yaratıldığını, devrimci emeğin en ince emek olduğunu ve devrimin ancak bunun hakkının verilmesiyle kazanılacağını bilerek yaklaşım göstermek gerekir.

Burada "ben şöyle alışkanlıklara sahibim, geçmişin şöyle etkileri var" diyerek, çok çeşitli kişiliklerini kamufle etmeler ve gizlemelerle izah etmeleri utanmazlıktır. Özellikle parti öncülüğü açısından sorumsuzluktur, kaçıştır. Ama birçokları kendilerini habire böyle dayatma cüretini gösterebiliyor. Çok hamle yaptık. Denilebilir ki, çözümlemelerin tarihi bu tip kişiliklerin üzerine gidiş tarihidir, aynı zamanda bunları açığa çıkartma tarihidir: Sen şusun, çözümlenemez bir durumda değilsin. Yapmak istediklerinin anlamı az çok bellidir. Dayattığın şeylerin kime hizmet ettiği anlaşılıyordur. Bilindiği gibi bu çözümlemeler temelinde PKK'de ilerlemeler sağlandı, biraz mesafe katedildi. Savaş gelişti ve çok sınırlı da olsa bazı görevlere doğru yaklaşım sergilendi. Parti yenilmedi. Tersi durumda bu tutumların karşı-devrimin saldırısından önce bizi tasfiyeye götüreceği gözardı edilmemelidir. Özellikle kendi çapımızda yürüttüğümüz mücadele bu yenilgiyi önledi. İyi niyetli olduğu halde, yetersiz kadronun bunu kavrayamaması ve zamanında kendini verememesi sanıldığından daha fazla değer kaybına yol açtığı gibi, en tehlikelisi de bu durumunda ısrar ederse açık bir gafletle ardına kadar yenilgiye gitmesi kaçınılmazdır. Bu tehlikeyi ortadan kaldırmaya çalışıyoruz. Artan kişisel özelliklerin bunun önünde fazla engel teşkil etmemesi gerektiğini önemle hepiniz için vurguladık. Çok sayıda örnekler gösterdik, ki kişisel özelliklerin üzerine böyle yatmak sizi kesinlikle imhaya götürür. Kişinin de bundan fazla çıkarı yoktur. Bunu kanıtladık.

Öncümüzde yaşamak istiyorsan ve biraz kendine saygın varsa, bu işlere doğru yaklaşım gücü olacaksın. Örgüt hattına gireceksin, disipline geleceksin. Kendini askeri yaşama doğru vereceksin. Bu konuda kuralları doğru ve yeterli uygulayacaksın. Keyfiyeti ve subjektivizmi esas alarak değil, her an esas alınması gereken kuralları kendine egemen kılarak ve gözeterek, böylece partili olmasını bileceksin. Bunu yaşamınızın ta kendisi haline getireceksiniz. Bütün yaşamınızı büyük bir güvenlik unsuru olarak böyle götürürseniz, iyi bir önder olabilirsiniz. Önderliği böyle kavramalısınız. Bu çok zor da olsa başka çarenin olmadığını, ancak böyle yoğunlaşmış bir kişilik ve öncüyle savaşı kazanacağımızı bileceksiniz, bundan kaçmayacaksınız. Kendinizi örtbas etmeyecek, ağlamayacak ve sağa sola yatırmayacaksınız. Namuslu ve onurlu yaklaşım denilen şey işte budur. Bunun dışındaki her şey lafı güzaftır. Her şey bunun içindir, tüm yaşam böylesi bir sonuca gitmek içindir.

Bu ısrarlı tutum biraz gelişmeye yol açtı. Ama bu gelişme aslında beklediğimizin çok gerisindedir. Hala tutuculukların, çizgiye gelememenin nedenlerini anlamış da değiliz veya anlasak da insan kabul etmekte zorlanıyor. Neden böyle yapılıyor, neden bu kadar ucuz kaybetme oluyor? Ufak bir duyarlılıkla her şey kurtarılacakken, neden kaybetmeler gündeme geliyor? Neden işlerle bu kadar kaba bir biçimde oynanıyor? Böyle bir anlam vermek istedik. Niyetlerinizden kuşku duyulamaz, hatta kendinizi bu işe oldukça feda etmek istediniz. Ama hepiniz kuru bir fedakarlık ve cesaret işinin yetmediğini çok açıkça görüyorsunuz. Bu konuda yaşadığınız bazı yanılgıları artık giderin. Düşmana karşı zafer kazanan kişilik kendini örtbas eden, "yanılgım ve gafım yoktur" diyen kişilik değil, bunu görebilen, dolayısıyla gafleti ve çözümsüzlüğü aşan kişiliktir. Gaflet ve yetmezlik gidiyorsa, kişinin üzerinden gitmiyor. Bazıları böyle anlıyorlar, onun için vurguluyorum. Bir tarafını vurup yıktıkça, kişi ben de öldüm diyor. Hayır, yenilen senin zayıflığındır, senin oportünizmindir, sen değilsin. Bunu onur meselesi yapma. Neredeyse beni tehdit altına alıyorlar. "Zayıflıklarımıza vurursan, gururumuzu yerle bir etmiş olursun; o zaman da bizi ölmüş bil; biz kaçarız, karşı koyarız" diyorlar. Objektif olarak böyle davrananlar az değildir. Bunların ne kadar haksız oldukları ortadadır.

Adam devrimin yüce amaçlarından kaçıyor. Burada yiğitlik zayıflıklara sarılarak ve onları maskeleyerek kendini başka türlü göstermek değil, düşman karşısında dayanma gücünü ve devrimin dirayetini sergilemektir. Bu tutumlara büyük oranda öncülük etmeye çalıştık. Kazanan ve kazandıran biraz da bu tutum olmuştur. Umarım kadromuz artık bunu anlar. Özellikle gafleti aşar, çok yönlü yetmezliklerini bilince çıkarmanın da ötesinde bunları giderir. En önemlisi de yüksek bir disiplinle savaşın yasalarına uymasını bilir. Savaşın tarzı ve temposuna, emredilen bütün kişilik hususlarına gözünü kırpmadan karşılık verir. Savaş kişiliğinin kişiden istediği bütün ölçülere ve normlara bağlı kalır. Savaşta parti öncülüğünün öncü düzeyde kadrolardan istediği ölçülere yüksek bir disiplinle uyum sağlar, yaşam gücü gösterir. Militan ve önder olduğunu söyleyen adam bundan kaçınılamayacağını bilir. Böylece sağlam öncü, sağlam örgüt ve dolayısıyla savaşta öncülük formülüne uygun olarak yol almaya koyulur. Bu da başarıdır. Anlaşılması gereken budur. Kurtuluş için yüklenilmesi gereken en temel esaslardan biri budur. Bizim de kadro olarak, bu işe önderlik eden kişiler olarak, esasta girmemiz gereken tutum budur.

Uzun vadeli savaşın kadrosu olmalısınız

Ben bunu çok önceleri de böyle vurguladım. Hemen hemen bütün önemli süreçlerde örgüt ve kadro anlayışının böyle olması gerektiğini, öncü merkez düzeyinin tamamen bu işe yeterlilik arzetmesinin zorunlu olduğunu belirttim. Ama o çokça bilinen keyfi ve kendine göre yorumlarla bu süreçlere nasıl yaklaşıldığını ve nelerin kaybedildiğini kendi yaşam pratiğinizden iyi biliyorsunuz. Bu anlamda özellikle yeni genç katılımların parti tarihini ve tecrübesini doğru değerlendirip, geçmişte düşülen kadro yetersizliklerine düşmemeleri yaşamsal öneme sahiptir. Bu sanıldığından daha fazla yaşam gerekçenizdir. Bir çırpıda gitmek istemiyorsanız, trajik bir sonla karşılaşmak istemiyorsanız, parti tecrübesinden mutlaka yeterli ve doğru sonuçları çıkarmalısınız. Uzun vadeli savaşın kadrosu olmalısınız. Özellikle örgütlenmenin doğru bir uygulayıcısı, örgüt çizgisinin doğru bir uygulayıcısı olmayı esas almalısınız. Başka türlü devrimin ana doğrultusuna giremeyeceğiniz gibi, karşınıza çıkacak görevlere başarıyla yaklaşamazsınız. Böylece kendinize en büyük kötülüğü yapmış olursunuz. Dolayısıyla devrimci doğrultuyu seçmeniz iyidir. Tutku ve heyecan gereklidir, irade, azim ve yine karar çok gereklidir. Ama daha da gerekli olan doğru yolda ustaca yürümesini bilmektir. Yaşamak kadar tekniğini iyi ayarlamaktır. Tempo ve tarz meselesidir. Bu iş keyfinizce ve istediğiniz gibi yürümekle olmuyor. Önderlik tarzı var, temposu var, önderliğin incelikleri var. Bunlar boşuna icat edilmiş veya anadan doğma özellikler değildir. Zafere götürülmek istenen devrimin doğasından doğmuş özelliklerdir. Büyük bir tecrübenin ve amansız bir yaşamın insan bilincini bin defa yoğurarak ve çelikleştirerek ortaya çıkardığı hususlardır. Dolayısıyla emredici özellikte olduğu kadar yaşamsaldır.

> ***"Gaflet ve yetmezlik gidiyorsa, kişinin üzerinden gitmiyor. Bazıları böyle anlıyorlar, onun için vurguluyorum. Bir tarafını vurup yıktıkça, kişi ben de öldüm diyor. Hayır, yenilen senin zayıflığındır, senin oportünizmindir, sen değilsin. Bunu onur meselesi yapma."***

Böyle bir giriş partiye katılım için yararlı olabilir. Bu konudaki değerlendirmeleri sıkça tekrarlıyorum. Bu açıdan fazla açmak istemiyorum. Özellikle geçmişteki parti tarihini inceliyorsunuz. Bu konuda bazı arkadaşların da pratikleri ve yaşamları var. Onunla sizleri güçlendiriyorlar. Konuları da öyle fazla tekrarlamak istemiyorum. Bizim açımızdan dava haklı olduktan sonra, esas itibariyle bir halk karar verdikten ve bu duruma gelindikten sonra, işlerin artık zafere doğru yürümesi gerekir. Bu konuda da baş sorumlu öncüdür. "Yapamadım, edemedim, tıkandım, kilitlendim" demek, kabul edilemez ve affedilemez devrim suçlarıdır. Dikkat edilirse, davanın haklılığı tartışma götürmediği gibi, halkın karar düzeyi de çok gelişmiştir. Bir öncü için lazım olabilecek hemen her türlü olanak, askeri, siyasal, ideolojik, maddi ve manevi olanaklar da vardır. Geriye kalan bunlara doğru öncülük etmektir. Bazıları tam da bu noktada, adına ne denilirse denilsin, bir tarz dayatıyorlar. Aslında içinde var. Adam kendi küçük-burjuvalığını konuşturuyor, ağalığını konuşturuyor, ihanetini konuşturuyor, gafletini, köleliğini ve her türlü kötülüğü konuşturuyor. Yaşamı tehdit ediyor.

Burada açıkça söyleyeyim: Biz boşuna müthiş bir güçle kendimizi bu işe vermedik. Bu kişiliklere toplumda büyük öfke duyduğumuz için bu işe sarıldık. Ben partiyi bunlara mı yedireceğim? Yaşamı böyle tehdit edenlere, yaşamı yenilgiye açık tutan davranışlara mı yedireceğim? Bu mümkün değildir. Bu konuda önderlik tanınmak istenmiyor veya bizim öncü çalışmalarımız yeterince objektif olarak değerlendirilmek istenmiyor. Habire ben de öncüyüm denilerek, hatta en çok benim adım kullanılarak, müthiş bağlıyım adı altında canımıza okuyorlar. Tabii böyle bağlılıklar bizden uzak dursun. Bizim bağlılığımızın doğru yürüyüş bağlılığı olması gerekiyor. Bu tartışmasızdır. Ben aptal değilim ki aldanayım. Önderliğe neyle nasıl bağlı olunur, neyle nasıl yol alınır, bu bilinmek durumundadır. Önderliğimizin çok yaratıcı ve gerçekçi bir önderlik olmayı gerektirdiği, savaşta yenilgiyi kabul etmek şurada kalsın, her gün önemli başarılara gitmek istediği, bunun dışındaki davranışlara değer vermediği gibi karşı durduğu, kadronun da böyle olması gerektiği bellidir. Sadece buna mecburuz, başka yolumuz yok demek için de söylemiyorum. Büyük bir tutku ve verimlilikle sarılmamız gereken tutumun ve yaklaşımın bu olduğunu görmek gerekir. Bu, biraz anlayış ve dürüstlük varsa, herkesin gereklerini rahatlıkla yerine getirebileceği bir husus oluyor.

Devrimci insan hesap kitap adamıdır

Fakat her ne kadar bütün bunlara evet diyorsanız da pratiğin kendisine baktığımızda, her gün inanılmaz biçimlerde doğru tutumların gerisinde veya karşısında çok yaygın ve ağır suç düzeyine varmış davranışların eksik olmadığını görüyoruz. Kişinin yaptığı pratik ters ve yetersiz ortaya çıkıyor. Bir daha hatırlatacağım. Böyle yaparsan, anlamadığını, çok bağlı olduğunu söylersen, ben böyle bağlılıktan anlamam. Bu tür bağlılıklara karnım da toktur. İşin gerekleri bellidir. Biz parti olmaya karar vermişiz. Asgari düzeyde ilkeler ve tutumlar nettir. Maskelemeye gerek yoktur. Doğruya gel. Bu ağır suçları işleyemezsin, savunamazsın. Gözükara oynuyorsun, bastırdım diyorsun. O zaman hesabını kitabını iyi yap. Bizde her şey savaşla kazanılmıştır ve ancak savaşla kaybedilir. PKK'lilik adı altında, önderliğe bağlıyız adı altında önderliği boşa çıkar, ondan sonra da bizden yıkılışına onay iste! Hatta çok başarılı olduğunu ispatlamaya veya kandırmaca bir tarzda sunmaya çalış! Yetmeyen bir öncülük özelliğini demagoji ve laf kalabalığıyla yeterliymiş gibi göster! Yetmeyen bir savaşçılığı, etrafını tanınmaz hale getirerek ve kendini dayatarak kanıtlamaya çalış! Yapılmayan bir komutanlık dönemini çok çeşitli nedenlerle yutturmaya çalış! Bütün bunların hesabının sorulması gerektiği bir zamandır da demeyeceğiz. Hiçbir yerde, hiçbir koşul altında kimsenin cesaret bile etmemesi gereken bir durum olduğunu, akıllı partililerin, öncülerin ve komutanların nerede ve ne zaman yaklaşmaları gerektiğini, bir göreve başarı şansını yeterli bir çalışmayla her ortama nasıl dayatmaları gerektiğini bilmeleri şarttır da demeyeceğiz. Bu konuda anında uygulamayı sağlayacakları açıktır. Devrime adadığınız kişiliğinizin, iyi niyetliliğinizin, cesaretiniz ve fedakarlığınızın anlamı da böylece ifade edilmiş olur.

Devrimci insan muazzam bir hesap kitap adamı olmalıdır. Boşa çalışmamalıdır. Ne kendisinin, ne de yoldaşlarının emeğini boşa çıkarmalıdır. Özellikle şehitlerin vasiyetini doğru takdir etmeli ve korumalıdır. Her şeyden önce "ben bunun içinim" diyebilmelidir. Bir öncünün öncelikle işi budur. O sağlama alınmadıkça, başka bir şey düşünemez, düşünmemelidir. Onun bütün mücadelesi, özellikle bu değerlerin öncelikle sağlama alınması, korunması, mümkünse geliştirilmesi, yaratıcı yeteneği varsa onunla zenginleştirilmesi ve yenilmez kılınmasıdır. Öncümüzü bu temelde bir kez daha sarsarak, yenileyerek, yeniden yaratarak, böylece savaşın ve devrimin bütün görevlerine yeterli hale getirerek, varsa eğitim ve tecrübe noksanlığını gidererek hazırlayacağız. Herkes bu konuda partinin öncü vasfına ulaşmak istediğine, komutan ve hatta savaşçı olmayı istediğine göre, bunun gereklerine nasıl yönelmesi gerektiğini bilmesi, hangi psikoloji gerekiyorsa onu sergilemesi tek doğru tutumdur. Hiç olmazsa özellikle 1993 savaşım yılını önemli gelişmelerle yaşıyorken ve kazanma olanakları bu kadar açığa çıkmışken, yetkin bir kadro olmasını bilelim.

Fırsatı yakaladık, iyi bir noktaya getirdik. Olanaklar hayli gelişkindir. O halde yetkin kadro ile bunları büyük bir ordulaşmaya ve çok sonuç alıcı bir savaşa dönüştürmek. Halkın siyasal ordusunu ve savaşını geliştir. Gerillanın ordulaşmasını ve savaşını geliştir. Öncünün örgütsel savaşımını geliştir ve kazan. Başka ne istersin, ne beklersin? Temel görev budur. Büyük bir yetkinlikle, büyük bir azim ve irade ile yüklenilip başarılması gereken tutum budur. Güzel olan da, yaşamı çekici kılan da budur. Mecbur olduğun kadar, büyük bir coşkuyla sağlayacağın tutum da budur. Karşımda buna itiraz edecek kişi yoktur. Ama yine de dediğim gibi geçmişte daha yaygın, ancak günümüzde de küçümsenmeyecek boyutlarda bununla çelişen durumlar var. Neden? Hatta en çok yaşayan arkadaşlarımızınız da. Gerçekten ben mi az anlattım, yoksa siz mi anlayamadınız? Yeterliliğe ulaşmak çok çok zor oldu. Halen de bazı örnekler devam ediyor. Yine de niye demekten kendimizi alıkoyamıyoruz.

Özellikle geçmişte buna yol açan nedenler neler olabilir? Provokasyonların etkisini koyduğumuz gibi, kendi yetersizliklerimizin de biraz daha üzerine gittik. Ama insan biraz daha anlamak istiyor. Niye biz bunları kendi elimizle yaptık, neden fırsatları çarçur ettik? Geçen yılki Güney Savaşı'nın dersleri hayli öğreticidir. Veya biz bu savaşın bazı sonuçlarını doğru ele alıp, 1993 yılının kışıyla birlikte yapıya mal etmeseydik, acaba parti ve gerilla diye bir şey kalır mıydı? Ama son durumda kurtaran bizim geliştirdiğimiz birkaç müdahale tarzıdır. Arkadaşları kendi haline bıraksaydık, gerçekten bugün fazla bir şey kalabilir miydi? Benim yürüttüğüm örgütsel hat, gerillaya ve parti siyasetine ilişkin şeyler olmasaydı, arkadaşları kendi keyiflerine bıraksaydık, Amed nasıl biçilirdi, Botan nasıl biçilirdi, Güney nasıl teslimiyete alınır ve satılırdı? İnsan yaşadığı deneyimlerden büyük dersler çıkarmalıdır. Ben de buradayım. Ahım şahım çalıştım, demiyorum. İyi bir ayarlamacıyım, adımların dengeli olmasını sağlıyorum. Kendimi yitirmedim. Esaslı bir yürüyüşü sürdürdük. Bu benim görevimdir. Herkes bu görevi biliyor, ama başaramaz. Aslında bizim hem çaba, hem de yaklaşım düzeyimiz yeterliydi. Sonuçları, yenilgiyi önlemenin ötesinde hiç olmazsa başarıya açık bir duruma ulaşmıştır. Hala kendi paylarına düşenleri çıkarmıyorlar. Tabii hepsi değil, bazıları çıkarıyor. Ama her an kendi başına buyruk olmalar gelişebilir. En tehlikelisi de "biraz gelişme sağladık, üzerine yatalım" anlayışlarıdır. Bu da çok belli. Gelen telsiz haberlerinde gelişme var ve bu bizi rahatlatıyor. Rahatlama ve üstüne yatma, yeniyi aramama! Halbuki bu da eşittir düşman kuşatması, ikinci gün darbe üstüne darbe yemeler. Onu kurtarmak için benim bir yerimi daha vermem gerekiyor. Artık benim gücüm kaldırır mı, tahammül eder mi, önderlik tarzı bunu affeder mi? Devrimde zaferi esas alan kişilik bunu kabul edebilir mi? Ama bizim savaşçıya, öncüye ve komutana göre, ben ona on yıl daha çalışıp hizmet etmeliyim.

Gelişmeyi götürmede herkesin payı var. Ama amansız savaşanların nasıl kaybettiklerini biliyoruz. Burada esas alınması gerekenin yine önderlik temposu ve dur durak bilmeyen bir çalışma tarzı olduğunu, bunun dışında bir seçeneğin bulunmadığını vurguladık. Yapımızın mutlaka anlayıp buna göre savaşı geliştirme görevini tutturması gerekir. Hem yeni, hem de eski kadro ve savaşçılarda daraltıcı, rahata düşkün, gafil, zafer yaklaşımından uzak, yetinmeci bütün tutum ve davranışlara kesinlikle prim vermemek ve acımamak gerekiyor. 1993'ün sonuna yaklaşırken, zafer hamlesi için yalnız hazırlıklar düzeyinde değil, bütün eylemsel hamlelere de yüklenmek gerekiyor. Bu aşamada savaşta durmanın ölüm olduğu, fazla kaybetmenin de ötesinde fazla kazanmamanın suç teşkil ettiği bir dönem olduğu iyi bilinmeli; böylece herkes tam kazanmamasının, hatta yerinde saymasının ve kazanmayı tırmandırmamasının bir örgüt suçu olarak yargılanacağını bilerek kazandırmaya yüklenmelidir. Zaten böyle dönemlerin devrimci tarzı da budur. Dün böyle olmayabilirdi. Bugün böyle isteniyor.

Sonuca gidiyorsun, finişe geçiyorsun. Nedir bu? Ufak bir gevşeme durumunda rakibin önüne geçip seni önleyecektir. Bu da imhadır. TC başbakanı ne diyor? "Biz onların bir adım önünde olacağız" diyor. Yani özel savaş devrimci savaşın peşini bırakmıyor. Hatta düşman önünde olacağını söylüyor. Günlük olarak bütün çalışmasını buna göre ayarlıyor, karşılık veriyor. Eğer bu böyle ise, o zaman senin yapacağın şey nedir? Önüne geçmişken ve inisiyatif sendeyken, onun sana ulaşmaması gerekir. Bu da tempodur, tarzdır. Yapımıza bırakırsan, köylü duyarsızlığı ve küçük-burjuva lafazanlığıyla bütün bunlar umurunda bile değildir. İsterse dünya yıkılsın. Zaman neymiş, olanak ve fırsat neymiş, pek bilmiyor. Yapmış, etmiş, gitmiş. Sanki bizim için devrim kazanılmıştır. Öyle değil, kendinizi kandırıyorsunuz, haksızlık ediyorsunuz. İki ay senin bitiş süren olabilir. Nasıl bunu kendine layık buluyorsun? Bu kadar gafil durum değerlendirmesine nasıl yol açıyorsun? Son dönemlerdeki izlenimlerimiz budur. Serbest bırakırsan, hızla içine girecekleri tutum budur. Sıkışınca, sen bize lazımsın, diyorlar. Sana nasıl lazımım veya lazım olmayı sağlamak için kendimi ne yapıyorum, sen bana sor. Madem öncü kadrosun, madem bağlı olmayı gerekli görüyorsun, hatta çok ihtiyacımız var diyorsun; o zaman senin ihtiyacına cevap veren kişiliğin nasıl çalıştığını ve nasıl cevap verdiğini de anlasana! Bu ağır bir subjektivizm ve idealizm değil midir? Hep yaşarsınız, hep ihtiyacınızı giderirsiniz. Bunun içinde bilimsellik nerede, diyalektik tarz nerede? Ama beklentiler de böyledir.

Adam köylüdür, kaderine kapılmış gidiyor. Adam küçük-burjuvadır, demagojiye dayanmış gidiyor. Sığıntı veya keyfi yorumlara ardına kadar açıktır, ona dayanmış gidiyor. Kişinin temposu, işin müthiş çabası, tekniği ve yaratıcılığı umurunda bile değildir. Onu yukardaki düşünsün, Allah düşünsün! "Sen bize lazımsın, sana muhtacız" deniliyor. Bu idealizm aşılmadan, bu demagojik ve aptalca durumlar aşılmadan, çok feci gidersiniz. Ben de sizi kurtaramam, diyemem; ama benim öyle bir görevim yoktur. Gerçekten o alanlara da gelebilirim. Sizi kimse kurtaramaz. Şimdiye kadar zor bela idare ettik. Çoğu da imha olup gitti. Kendi hataları buradadır ve anlamsız gidiş biçimleri onların kendi eseridir. Biraz kurtardık, demeyeceğim; gelişmeyi biraz buraya getirdik. Ama bunda benim durumum, yorumum, halim ve tarzım böyledir.

Kadro her şeyden önce bilinç öğesidir, örgüt öğesidir, disiplin öğesidir. Yani kadro çizgiyi uygulayan bir kişidir. Gerçekleşeni böyle anlar. Bunun dışında bir kadro tanımı yapılamaz. Bunun dışında bir kadro anlayışı ve tutumu bütünüyle çizgi dışıdır, anlayış dışıdır ve her türlü yenilgiye açıktır. Zormuş, devrimin doğasında bu var. Yoğunlaşma istiyor, bunun başka yolu yoktur. Yaratıcılık istiyormuş, insanın kendini çok yönlü araştırarak, inceleyerek, yorumlayarak hazırlaması gerekiyormuş. Kadro böyle olan bir kişidir. Bunun dışındaki bir kadro beklentisi, olsa olsa kendilerini kandıran her türlü iflah olmaz tiplerin ve aptalların işidir. Ki bu bizde bolca çıkıyor. Bunlar da tarih boyunca hep kaybettirmişlerdir. Kaybetmeyen biraz bizim tutumumuz oluyor. Onu da birçok öğemiz gerçekten kendi yetmezlikleriyle, her türlü yaramazlıklarıyla, değme bir kontranın veremeyeceği zararlı tutum ve davranışlarla boşa çıkartmak istiyor. Bu açıdan önderlik gerçeğini bir kez daha doğru algılamalısınız. Ona göre bir kişiliği, gerekirse ona göre yeniden bir oluşum ve yapılanmayı kendinizde ve çevrenizde, yani örgüt ortamında sağlamalısınız. Böyle yaklaşım gösterilir, böyle kadro eğitimi yapılır, savaşa böyle çekilir. Bunun sonunda başarı vardır.

> **"Kadro her şeyden önce bilinç öğesidir, örgüt öğesidir, disiplin öğesidir. Yani kadro çizgiyi uygulayan bir kişidir. Gerçekleşeni böyle anlar. Bunun dışında bir kadro tanımı yapılamaz. Bunun dışında bir kadro anlayışı ve tutumu bütünüyle çizgi dışıdır, anlayış dışıdır ve her türlü yenilgiye açıktır."**

> **"Esas alınması gerekenin yine önderlik temposu ve dur durak bilmeyen bir çalışma tarzı olduğunu, bunun dışında bir seçeneğin bulunmadığını vurguladık. Yapımızın mutlaka anlayıp, buna göre savaşı geliştirme görevini tutturması gerekir."**

Özgürlük için yürüyen Kürt aydınlarına ve dostlara!

Dünyanın en eski halklarından olan Kürdistan halkı, ataları olarak kabul edilen Medler'den bu yana ne merkezi bir devlet kurabildi, ne de bunca kanlı katliam karşısında yokedilebildi. Dolayısıyla çağdaş ve doğru bir ulusal önderliğin olmayışı çok trajik sonuçlarıyla birlikte geçmiş Kürdistan tarihinin en acı gerçeği olduğunu günümüzde daha iyi görebiliyor ve anlıyoruz.

Geçmişin bu acı gerçeği yanında, günümüzün sevindirici gerçeği ise, çağdaş bir önderliğin yakalanabilmiş olmasıdır. Kürdistan halkının bütün katmanlarının, gerisinde dünya emperyalizminin ve gericiliğinin bulunduğu bir katliamlar cumhuriyeti olan TC'ye karşı enternasyonalist karakterli ulusal kurtuluş mücadelesi saflarında büyük amaç yolunda seferber olmaları hiç de sıradan bir olay değildir; söz konusu mücadele sahası Kürdistan olduğu için bu olayın bile bir devrim kadar önemli olduğunu belirtirsek yanılmış olmayacağımıza inanıyoruz.

Siz Kürt aydınlarının bu kadar kalabalık sayıda, dayanışmacı dost aydınlarla "Özgürlük Yürüyüşü"ne geçmeniz de belirtilen çarpıcı gerçeğin bir parçasıdır. Kürdistan devrim mücadelesinin büyük altüst sürecinin zafer aşamasına geçtiği bir zamanda, böylesine anlamlı bir eyleme geçmenizi çok değerli bir adım olarak değerlendiriyor ve özgürlük yürüyüşünüzü kesintisiz kılacak bir çıkışa ya da müthiş tempolu bir maratona dönüştüreceğinize olan inancımız tamdır.

Siz de takdir edersiniz ki, milyonların harekete geçtiği, hayatın bütün alanlarında nihai özgürlüğü koparmaya kararlı olduğu devrimin yaman yıllarında aydınlara daha fazla görev düşüyor. Korkunç acılara son verildiği, her sahada özgürlüğün yeşerdiği, insanlığın gelişimine bütün kapıların ardına kadar açıldığı bir dünya yaratmak uğruna katlanılan zorlukları yaşanılır kılmayı ya da yıkıntı içinde geçen bu yılları büyük geleceğin bir bedeli olarak tarihe mal etmeyi halkımız siz aydınlardan bekliyor. Bu haklı talebe coşku ve kararlılıkla cevap vereceğinize inanıyoruz. Nitekim özgürlük yürüyüşünüzün mesajını böyle anlıyoruz.

Fiili olarak aranızda bulunmuyor olabiliriz ama en içten duygularımızın sizinle beraber olduğunu bilmenizi istiyoruz.

Özgürlük yürüyüşünüzün büyük devrim gününe kadar yüksek bir tempoyla devam edeceğine inanıyor ve bu yönlü başarı dileklerimizi sunuyoruz.

Serxwebûn

Gerçek bir savaş ve ...

Baştarafı 6. sayfada

ama, sonunda ona muhtaç olarak yaşamak durumunda kaldı. Kürdistan'a yerleştirdiği Çekiç Güç, Kürdistan devriminin gelişimini önlemek bir yana, devrim en çok bu yıllarda gelişip yayıldı. Son olarak içi boşaltılmış Arafatçılığı yanlarına alma adımları atmaya çalışıyorlar; ancak hem bu bile normal yürümüyor, hem de Arafat boş bir fıçı olmaktan öteye fazla bir değer taşımıyor. Ortadoğu'da emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı halk mücadeleleri bu yıllarda daha da gelişip genişledi. Suriye, Libya, İran, Lübnan, Irak ve benzeri birçok rejim, aynı konumlarıyla yerlerinde duruyorlar. Ortadoğu'da bu antiemperyalist, ilerici yapılanma ve gelişmelerin yaşanmasında, yeni dünya düzenine karşı bunların ayakta kalmasında gelişen Kürdistan devrimi ve savaşan Kürdistan halkı öncü kol görevini yerine getiriyor. Bu, çok açık olan ve kimsenin inkar edemeyeceği bir gerçektir. Bunu hem bölge güçleri, hem de emperyalist devletler çok iyi biliyorlar. Bunu bildikleri için emperyalist devletler bütün güçleriyle PKK'ye saldırıyorlar.

Emperyalist devletlerin bu saldırıları ne sonuç verir? TC için bir süre moral pompalama ve propaganda aracı oldu. Bu temelde sahte zafer çığlıkları attılar ve bir süre halkı aldatmak için propaganda malzemesi yaptılar. Hepsi bu kadar, bundan öte TC'ye vereceği fazla bir şey yok. Hatta propaganda açısından bile olay giderek aleyhlerine döndü, PKK için "dış güçlerin oyunu" propagandaları bununla boşa çıkarken, halkta TC'nin dış güçlerin oyunu olabileceği kuşkuları belirdi, bu yüzden propagandayı da kısa kestiler. Gerçeğin böyle olduğunu "yetmedi" diyerek bizzat Demirel de teslim etti. Bu olayın PKK için fazla pratik engelleyiciliğinin olması mümkün değildir. Bir dernek gider, diğeri kurulur, hiç kurulmasa da pratik çalışmaları engellemez. Emperyalist devletlerin bu kararları, onların Kürdistan sorununda iyice taraf olmaları demektir. Bu, daha kapsamlı bir politik durumdur ve TC'ye zarar verir. PKK ise bundan yararlanabilir. Ayrıca bu olay, PKK ve Kürdistan sorununu dünya çapında en geniş enternasyonalize etmiştir. Kürdistan'daki olaylar bütün çabalara rağmen dünyaya yansıtılamazken, Almanya bu uygulamalarıyla tüm dünyaya bir anda yaymıştır. Hem de saldırarak ve savaş açarak. Emperyalizmin bu düzeyde saldırması, Kürdistan devriminin çok güçlü antiemperyalist içeriğe sahip olması demektir ve bu tüm devrimci-ilerici güçler tarafından görülmüştür. Bugün dünyada emperyalizmin bu düzeyde saldırdığı başka bir devrim gücü yoktur. Bu da, savaşan Kürdistan devriminin dünya antiemperyalist savaşımının öncü kolu haline gelmesi demektir. Bugün mevcut durum budur ve 1993 yılında PKK önderliği böyle bir gelişme düzeyine ulaşmıştır. Bunlar, hiç kimsenin asla küçümseyemeyeceği ve son derece tarihi özellik taşıyan gelişmelerdir. Ve PKK'nin daha doğuşundaki teorik belirlemelerinin bir bir doğrulanması olmaktadır.

Yarın ne olur? Kuşkusuz ne olacağını yarınki mücadele ve çabalar belirler. Eğer PKK 1994 yılında daha ileri bir devrimci hamle yapmayı başarırsa, dünya ve bölge çapında antiemperyalist savaşımın öncü kolluğunun gelişmesi ve güçlenmesi olur bu. Bu da, bölge ve dünyada tüm antiemperyalist güçlerin ilgisini çekmek, ilişki ve desteğine sahip olmak demektir. Kürdistan Devrimi'nin dış ilişkileri bu düzeyde ve hızla gelişmeye adaydır. İçerde de kış boyu gerilla hem savaşmakta ve hem de kendisini eğitip hazırlamaktadır. Gündemde bir yerel seçim olayı var ve tam bir çekişme durumu yaratmaktadır. Bunu da vesile bilerek PKK, 1994 yılı gündemine yerel ve eyaletler düzeyinde halk yönetimlerini geliştirmeyi, meclisler oluşturmayı ve bunları bir ulusal mecliste birleştirmeyi koymuştur. Bunların gerçekleşecek hedefler olduğu açıktır.

Ekim 1992'deki Güney Savaşı'nda karşı devrimci planın boşa çıkartılması, 1993 yılının muazzam gelişme ve kazanımlarının yaratılmasına temel oldu. 1993 sonunda her şey çok daha ilerdedir. Nicel ve nitel olarak çok daha gelişmiş ve Kürdistan'ın her tarafına oturmuş bir gerilla, her türlü sömürgeci ve emperyalist saldırıya karşı yiğitçe direnen bir halk, sağlamlaşmış bir parti öncülüğü, bölge ve dünyada antiemperyalist savaşımda öncü kol haline gelmeyi başarmış bir politik konum ve tüm bunları kan ve canlarıyla yaratan binlerce kahraman şehidin oluşturduğu doğru bir devrim çizgisi var ve tüm bunlar temelinde 1994 daha büyük bir zafer yılı haline getirilebilecektir. Özgür Gündem gazetesindeki röportajında Başkan Abdullah Öcalan yoldaş, bu durumu şöyle ifade etmektedir: "Mücadelemizin çok köklü oturduğu, mevzilerimizin hiçbirinden sökülemeyeceği, tam tersine önemli tırmanışa bundan sonra geçeceği, diplomatik, siyasi, demokratik sahalardan tutalım devrimci savaş sahasına kadar, uluslararası alandan tutalım Ortadoğu'ya kadar alınmış olan tedbirler, 1994'ün çok başarılı geçeceğini gösteriyor. Tüm planlarımız aksatılmadan hayata geçiriliyor. Bahardan sonra halkımızın yaşadığı alanların kurtarılması sürecini yaşayacağız. Bu, halkımızın özgürleşme sürecidir. Hiçbir baskı ve engelleme, bizim bu amacımıza hızlı adımlarla ilerlememizi engelleyemeyecektir."

Büyük umut yılına giriyoruz

Baştarafı 14. sayfada

alanlarına da gerillayı biraz taşırmak mümkündür ve bu da önemli sonuçlar ortaya çıkarabilir. Yine Türkiye'de şehir eylemliliği çok geliştirilebilir. Özellikle turizme yönelik, yine şehirlerdeki ekonomik hedeflere karşı eylemler geliştirilerek ekonomi daha da çökertilecektir. Özellikle turizmi tümüyle işlemez duruma getirecek bir yönelim geliştirildi mi, bu, özel savaşın mali kaynağının artık tümüyle bitmesi anlamına gelir. Eğer özel savaşın finans kaynağı, böyle kurutulursa, bu orduyu yürütmek çok çok zorlaşır.

Dediğimiz gibi diplomasi de en son adımına kadar kullanıldı. Bu düşman diplomasisinin daha fazla alacağı bir sonuç yoktur. O halde önümüzdeki sürecin, yani 1994'ün, özel savaş açısından fazla iç açıcı olmadığını, tam tersine bizim devrimci savaşımız açısından oldukça umutlu bir yıl olabileceğini bütün göstergeler böyle ortaya koymaktadır.

Tabii böyledir diye ne hiç kimse kolay zafer beklesin, ne de "mutlak anlamda kazanmışız" rehavetine kendini kaptırsın. Tam tersine işler çok acımasız gelişecektir. Gerçek savaşımın bu önümüzdeki dönemde verileceğini söylüyoruz. Gerçek militanlaşma, gerçek ordulaşma, gerçek partileşme, gerçek hareketli savaş tarzları bu dönemde kaydedilecektir. Şimdi mevcut olanı bir çocukluk veya delikanlılık aşaması olarak değerlendirelim; bundan sonra olgunluk dönemi savaşımını, onun taktik ustalığını gerçekleştireceğiz. Yani tüm yeteneklerimizi harekete geçireceğimiz ve sonuçlarını emekle kazanacağımız bir dönem söz konusudur.

Böylesi canalıcı bir aşamada bu dönemi karşılarken, rehavete girenlere, düşmandan önce partinin tekmesini yiyeceklerini söylüyorum. PKK'de olsun, öncülük ettiği bütün faaliyet sahalarında olsun hakimiyet sağlanmıştır. Bu alanlarda çalışanlar döneme doğru yaklaşmalıdırlar. Özel savaşın yürümemesi, devrimci savaşın dayatılmasıyla mümkündür. Böyle olursa işlerin geleceği parlaktır diyoruz; gerçek bir umut yılına giriyoruz. Düşmanın çıkmazı derinleştirilir ve çözümsüzlüğü sağlanabilir. Düşman artık, "PKK terörü çözülmedikçe hiçbir şeye el atamayız" diyor. Bu bir itiraftır ve kendileri açısından "bir çizgi tarafından aşılıyoruz" anlamına geliyor. İşte bu çizgiyi artık zafere götürmek gerekiyor. Bütün bunların olabilmesi umudu için devrim tasarısının, yıl perspektif-planlamasının gerçekleştirilebilmesi için parti militan ölçülerini tutturmak ve ordulaşmak esastır. Bunun için de tam bir disiplinle, yetenekleri olan bir militanlıkla ve her koşul altında bunun gereklerini yerine getiren bir çalışma tarzıyla döneme yaklaşımlarımızı sağlamlaştırıp yürürsek, deneyimlere dayanarak diyoruz ki; başarı kesindir.

Hepimiz böylesine önemli tarihi bir dönemin içinden geçerken, bu dönemi değerlendirmeyi sadece bir hak değil, yaşamın önemli bir fırsatı olarak belirliyoruz. Bir partili olarak her zaman devrime böyle katılacak, böyle mücadele edecek, böyle kazanım ölçüleriyle yürüyecek ve başaracaksınız.

7 Aralık 1993

1993'ün büyük zaferi 1994'ün ...

Baştarafı 3. sayfada

landığına ilişkin haberler, psikolojik savaşın kurallarına bile sığmayan bir acemilikle ortaya atıldı. Daha bu haberin öncesinde "Apo yakın takipte", "Yakalanması an meselesi", "Özel hazırlanan timler tarafından şifrelenen günde vurulacak" şeklindeki açıklamalar, herkesin kafasında, "bundan sonra da ya Apo'nun vurulup yaralandığını, ya da Suriye'de yakalandığını yazacaklar" kanısını uyandırmıştı. Yine, "Dağda toplam 10-15 bin terörist dolaşıyor" açıklamasını yapanlardan Olağanüstü Hal Bölge Valisi Ünal Erkan, son günlerde gittiği Bingöl'ün Genç ilçesinde yaptığı konuşmada, "Son iki yılda teröristlere vurulan darbeler sonucu 8 bin olan terörist sayısı yarıya inerek 4 bin kalmıştır" diyordu. Herhalde oradaki halkı bu sözlere inanacak kadar cahil bulurken, kendi cahilliğini ortaya koymuştur. Son süreçteki Avrupa tutumunu da az kullanmadılar. Zafer sarhoşluğuna kapıldılar. "Türk diplomasisinin zaferi", "Tansu Çiller'in başarısı" vb. açıklamalarla psikolojik savaşın malzemesi olarak günlerce kullandılar. Gerçekte ise kendi güçsüzlüklerinin, bağımlılıklarının farkına varmadan haykırıyorlardı. Son yıllarda hiç bu kadar umutlu olmamışlardı. Çünkü kendilerine güvenmiyorlar. Çünkü emperyalist babalarının desteği olmadan ayakta kalamayacaklarını biliyorlar. Çünkü deyim yerindeyse, uçan kuşun da dile gelmesini isteyip, PKK'nin "terörist olduğunu" söylemesine bile ihtiyaç duyuyorlar. Şovenizmde TC'nin en etkili söyleminde kullanılan Ermenilik, gerektiğinde tersinden de kullanılıyor. Bir Ermeni papazın Türk devletine bağlılığını dile getiren açıklamasını nasıl kullandıklarını çok iyi biliyor ve çok iyi anlıyoruz. Psikolojik savaşta son saldırı ve yasaklamalara kadar, özellikle Almanya ve Fransa PKK'nin dostu, TC'nin ise düşmanlarıydılar. Tabii Türk egemenlerine göre dostları, onları yeni yeni anlamaya başlamışlardır.

Her şeyden önce sömürgeci Türk egemenleri, onların kör politikacıları unutmamalıdırlar ki, savaşı asıl sahasında kaybetmişlerdir. Avrupa'da kazanılacak herhangi bir şey yoktur. Varsa bir şey onu da kazanan PKK'dir. Bundan sonra da her yerde kazanmaya muktedir olan PKK'dir. Çünkü PKK'nin şu veya bu güce göre herhangi bir bağımlılığı ya da herhangi bir koşula endeksli olma durumu yoktur. TC gibi dış kaynaklı olması, bağımsızlığını ve özgürlüğünü hedeflediği Kürdistan'da kök salmış olması, PKK'nin başarı grafiğini kesintisiz kılıyor. Bunun için kendisine güveniyor, gelecekteki hedefine emin adımlarla yürüyor, dikilen bütün engelleri yıkıyor ve böylece onu bekleyen sadece ve sadece kazanmak oluyor.

TC'den böyle bir eserin esamesi bile okunabiliyor mu? Özgür Gündem gazetesine neden tahammül edemiyor? DEP'e neden durmadan yükleniyor ve tasfiye etmekle tehdit ediyor? Bunun nedenleri çok açık değil midir? Çünkü büyük gazeteleri çatışmalarda onlarca, yüzlerce PKK'linin öldürüldüğünü yazacak ve geçici de olsa bu psikolojik savaşa hizmet edecekken, Özgür Gündem, gerçeği yazıp bunu bozacak. Çünkü TC katliam yapacak ve onun büyük gazeteleri de bunu PKK'nin üstüne atacakken, Özgür Gündem, katliamı TC güçlerinin yaptığını yazacak ve oyunu bozacak. Daha sayısızca örnek ve nedenler yok değil.

İşte TC. en sıradan doğru bir sese tahammül edemeyecek kadar zayıflamıştır. Böyle olunca tek sloganı; "Her şey PKK'nin tasfiyesi için" olur. Bunda şaşılacak bir şey de yok.

10 yılı kazananlar geri kalan yılları da kazanırlar

Önümüzdeki dönemi kesin kazanacağız derken, bunun birçok nedenini görebiliyoruz. Tersinden "kesin kaybedeceğiz" dersek, bunun hiçbir nedenine rastlayamıyoruz. Parti öncülüğü buna muktedir, gerilla gücümüz buna yeterli, halkımız buna hazır. Öyleyse kazanmak da kaybetmek de bize bağlıdır.

"Yılları devirirken, onlara zaferler sığdırmalı; hataları, yanılgıları ve tıkanmaları aşmak vazgeçilmez olmalıdır." Abdullah Öcalan yoldaşın bu perspektifine bağlı kalır, bunun gereklerini yerine getirmede sonuna kadar bir kararlılık içinde olursak, bizi kesin kazanmaktan hiçbir güç alıkoyamaz. Böyle olmaya da kendimizi mahkum etmekten başka hiçbir seçeneğimiz olmadığını biliyoruz. Ve sürecin yakıcılığını dikkate alınca bunun önemini daha iyi anlıyoruz. Çünkü Kürdistan devrim mücadelesinde katettiğimiz mesafenin ifadesi olan bu dönemde geliştirilecek yönelimlerde, sorunlara konulacak teşhislerde milyonların, dolayısıyla büyük bağımsızlık ve özgürlük davasının kaderi daha fazla söz konusudur.

Buna fazlasıyla gücümüz vardır. Geçen 10 yıl pratiğinde bunu kanıtladık. Özellikle de 1993 yılında bu kanıtlama olayı daha fazla pekişti. PKK'nin tasfiye edilemeyeceği, gerillanın mevzilerinden sökülemeyeceği, halkımızın büyük kurtuluş bilincine ulaştığı ve hiçbir şekilde geri adım atmayacağı kesinlik kazanmıştır. Bu gerçeklere dayanarak mutlaka kazanacağımızı söylüyoruz. TC Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş, komanda eğitimi yapan askerlere yönelik yaptığı konuşmada, "Dünyanın en modern orduları bile Türk ordusu önünde duramazken, birkaç eşkıya nasıl durabilir" derken, moral vermeye çalışıyor olmalıydı. Yoksa Türk ordusu önünde duramayan ordular olduğunu, ama bununla birlikte aynı "anlı-şanlı" Türk ordusunun bahsedilen "birkaç eşkıya" önünde duramadığını da biliyor. Öyle değilse, neden düzenli ordu yerine özel ordu; neden komanda eğitimi; neden Kürt aşiret reisleriyle zirve toplantısı; neden ilkel-milliyetçi KDP'den medet bekleme; neden PKK'ye karşı destek için herkesten yardım dileme; bütün bunların da ötesinde neden bu kadar ısrarla gerçekleri gizleme?

Bütün bunlardan çıkan tek bir sonuç vardır: Şimdiye kadar kazandıklarımızı bundan sonra nihai zafere dönüştürmek. Bütün dünyaya, tarihin Kürdistan devriminin PKK önderliğindeki zaferini kaydedeceği o büyük günün milyonları iliklerine kadar etkisine alacak müjdesini şimdiden vermek için o kadar çok nedenlerimiz vardır ki...

Bahar bizim için büyük umuttur, büyük atılımdır, büyük sürpriz gelişmedir. TC için ise hiçbir bahar bir önceki bahardan daha iyi olmamıştır; 1994 baharının da 1993 baharından daha beter olacağını söylemeye gerek var mı?

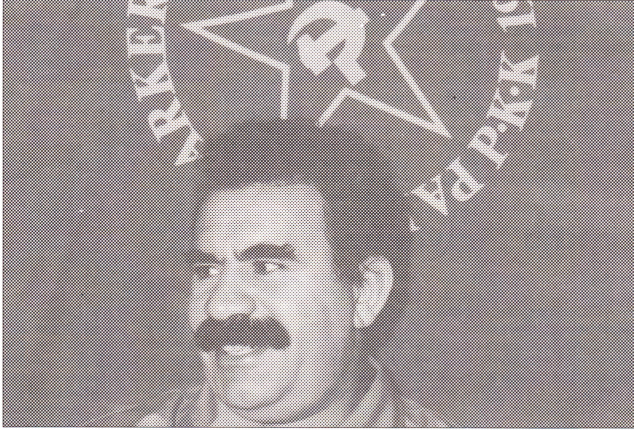
V.i.S.d.P.	Yazışma adresi:	Hesap numarası					
Ayşe Engizek	Serxwebûn	Kreissparkasse Köln	Avustralya	5.00 A$	Hollanda	4.50 hfl
Vogelsanger Str. 286	Postfach 10 31 13	Konto Nr.: 31 97 2	Avusturya	30.00 s.	İngiltere	2.00 £
50825 Köln	50471 Köln	BLZ: 370 502 99	Belçika	90.00 bfr.	İsveç	16.00 skr
			Danimarka	16.00 dkr	İsviçre	4.00 sfr
			Fransa	14.00 ffr	Norveç	16.00 nkr

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

PARTİ TARİHİNDE KİŞİLİKLERİN ROLÜ VE TAKTİK UYGULAMA SORUNLARI

❑ Yaşamın yıkılış ve yeniden yapılış süreçlerinde ortaya çıkan çok önemli sorunlar ve mutlaka başarılması gereken çok önemli görevler vardır.

Halk gerçeğimize dayattığımız süreç, eski yaşamı her düzeyde yıkma ve onun yerine özgürlüğü ve eşitliği esas alan yeni yaşam ilişkilerini oluşturma mücadelesini yoğunca yaşadığımız ve bu değişimin etkisini iliklerimize kadar hissettiğimiz bir süreçtir. Böylesi dönemleri herhangi bir dönemle, özellikle yerleşmiş kuralların, tutum ve davranışların, geleneklerin ve statükonun egemen olduğu dönemlerle karıştırmamak çok önemlidir. Denilebilir ki, en fazla hata da burada yapılmaktadır. Toplumun dingin ve eski geleneksel statükocu yaşamını esas alan kişisel alışkanlıklar ve her düzeydeki yaşam yaklaşımları devrimle yıkılmaya çalışılmaktadır. Fakat bundan kurtulmak sanıldığından daha zordur ve zor olduğu kadar da geçmişin kalıntıları en büyük tutucu özellik olarak varlığını sürdürür. Kişiyi kolay kolay terk etmez. Hatta bu konuda geleneklerin en büyük tutuculuk, bir anlamda da karşı-devrimcilik olduğu söylenir. Bunların aşılması onlarca değil, yüzlerce yıl mücadeleyi gerektirir. Hele bizim gibi yeni yaşamı yakalamakta da çok zorlanan bir halk ve ona öncülük eden bir parti kadrosu açısından, günlük olarak hemen her şeyimizi etkisi altında bulunduran gelenekleri aşmak sanıldığından daha zordur. Kaba anlamda bir savaşçılık var, bir karşı koyuş var. Fakat onun özellikle sosyal yaşama dönüştürülmesi, yenilenmiş bir insan olarak parti içinde ifadeye kavuşturulması ve hele orduya yansıtılması kolay olmuyor. Adeta kişiliğin yarısı eskiyle, yarısı yeniyle temsil ediliyor. Veya bir yanımız savaşırken, bir yanımızı bizi savaştan alıkoyuyor. Bir yanımız düşmana karşı savaşırken, bir yanımız düşman için savaşıyor. Bir yanımız yenilgiye açıkken, bir yanımız kapalı duruyor ve büyük bir gerginlik yaratıyor.

"Geleneklerin en büyük tutuculuk, bir anlamda da karşı-devrimcilik olduğu söylenir. Bunların aşılması onlarca değil, yüzlerce yıl mücadeleyi gerektirir. Hele bizim gibi yeni yaşamı yakalamakta da çok zorlanan bir halk ve ona öncülük eden bir parti kadrosu açısından, günlük olarak hemen her şeyimizi etkisi altında bulunduran gelenekleri aşmak sanıldığından daha zordur."

Başarı için yürekli çıkışlar gereklidir

Bu anlaşılır bir husustur. Devrim süreçleri zaten böyle olur. Ama bu dengeyi sürekli yaşayamayız. Bu çok dinamik bir dengedir. Ya karşı-devrimin körüklediği eski tutum ve davranışlar bizi tekrar geriye çeker; ki bu örgüt tasfiyeciliğidir, yaşamda devrimci değerlerin bozuluşu ve yozlaşmasıdır. Ya da devrim bastırır, eskiyi çok sıradan ve etkilenilmeyecek kalıntılar düzeyinde bırakır, yaşamı bütünüyle yeniler. Bunu hem topluma yansıtmada, hem de parti içine egemen kılmada yıkılmayacak duruma getirir. Böylece devrim güvenceye kavuşur. Karşı-devrimci cephenin muazzam saldırısı, buna dayanak teşkil eden işbirlikçilik ve ihanet, hatta içimizdeki gaflet durumu, partileşmemiş, özellikle partinin siyasal ve örgütsel savaş hattına gelememiş çok geri kadro ve savaşçı yapısı nedeniyle hala büyük bir tehlikeyle yüz yüzeyiz. Yürekli çıkışlar, başarı için çok gerekli olan kendini savaşa verme, bu cesareti ve fedakarlığı sergileme olmasına rağmen, bunun zaferi garantileyecek düzenlenişi ve planlanışı tam olmaktan uzaktır. Dolayısıyla gerginlik var. Mücadele günlük olarak yoğunlaştırılmazsa, denge her zaman karşı-devrim lehine dönüşebilir. Veya zor bela tutturduğumuz düzeyi kaybedebiliriz. Karşı-devrimin doğrudan etkilerine yenik düşebiliriz. Gerçi bu konuda boğulurcasına bir mücadele yaşanıyor. Mücadele sadece siyasal çizgi düzeyinde değildir. Yine onun gerillaya yansıtılması veya bazı ideolojik değerlendirmelerle sınırlı değildir. Özellikle öncünün bütün yönleriyle çözümlenmesi ve devrime mal edilmesi, geriye çark etmelere ve özellikle provokasyonlara cevap veren bir kişiliğe dönüştürülmesi, temposu ve çalışma tarzıyla bunun bir yaşam tarzına dönüştürülmesi, hiç olmazsa öncü düzeyinde temel garantinin elde edilmesi her sorumlu devrimcinin önünde kaçınılmaz ve ertelenemez bir görev olarak durmaktadır.

Bunun yanında yeni yaşamın artan sosyal görevleri var. Her devrimci partinin ilk dönemlerinde çıkışı daha çok ideolojik ve politiktir ve askeri bir sürece de girebilir. Parti genişleyip toplumsallaştıkça, sosyal yaşama ilişkin görevler kendini dayatır. Toplumun düzenlenişi ve savaşa çekilişi artık büyük önem kazanır. Bizim partimiz de böylesi bir aşamaya gelmiştir. Ama bizim kadromuzun daha çok grup döneminin ideolojik tartışma düzeyini aşmayan bir konumdan çıkmak istemediğini görüyoruz. Yani hareket toplumsal dengeyi tamamen kendi lehine çevirecek duruma gelmiş, toplumu alabildiğine etkisi altına almıştır. Ama bizim kadromuz küçük bir grubun üyesiymiş gibi hareket ediyor. Bu konuda her türlü cesaretsizliği yaşamaktan kendini alıkoymuyor. Devrimin görevlerine doğru yaklaşmak istemiyor. Son dönemlerde ortaya çıktı ki, işler ve görevler büyüdüğünde çok çaba sergilemek gerekiyor. Sergilenecek fazla çaba o kişiyi yorar ve yorduğu için de kendisini yaşayamaz. Özellikle aydın bozuntuları ve fazla emeğe dayanmadan yaşamak isteyenler, bu tutumu parti içinde tasfiyeciliğe kadar götürmüşlerdir. Israrla partinin kitleselleşmesinin ortaya çıkardığı görevlere doğru bir halk eğitimi ve örgütlenmesi anlayışıyla karşılık vermeyen, savaşın ağırlaşan sorunlarına kesinlikle kendisini kapatan, bunun yerine işi çeşitli bahanelerle durduran anlayışlar, engelleme ve daraltmalar, bazı alanlarda tam bir tasfiye pratiğine dönüşmüştür. Düşmanın veremediği zararlar böylelikle verilebilmiştir.

Bu kişilikler çeşitli yönleriyle incelenmeye değerdir. Bunlar lafazanlıkla çok geniş parti etkinliği üzerine kurulmak istiyorlar. Eğer gerçekten üzerine çok doğru gidilemezse, her düzeyde büyük bir yozlaşmayı yaşamak kaçınılmazdır. Partinin genişleyen etkisini kendisini görevlere hazırlayarak karşılamak yerine, kendi kişiliğini gizlice, hatta parti kuralları ve yaşam tarzının tamamen ötesinde örgütleyip böylece parti etkinliğinden istifade ederek, bireyselleştirmek, kişisel onur adı altında bireysel tutkularını partiye yutturmaya çalışmak, hatta bunları neredeyse bir anlayış düzeyine getirmek ve ısrarla savunmak, son zamanlarda sıkça gördüğümüz hususlar oldu. Denilebilir ki, gelişen devrimin göbeğinde maskelenmiş kişilikler, ardına kadar geriye açık, karşı-devrime hizmet eden, yenilgiye götüren tutum ve davranışlarla savaşım vermektedir. Bunlar yaşamı yaratarak kazanmak yerine, binbir emekle kazanılmış değerleri gasp ederek yaşamak istiyorlar. Değerlere ucuz konuyorlar. Kendilerini yormadan parti içinde yaşanabileceğini sanıyorlar. Tabii bahaneleri de hazırdır.

Ben buna bebeklik teorileri diyorum, kendini yaşatma diyorum. Ucuz, küçük-burjuva, subjektif yorumlar geliştiriliyor. Parti hakkında ileri geri konuşmalar, partinin büyüklüğü ve derinliğine ulaşmak yerine çok çeşitli anlayışlarla daraltmalar, kendine göre buna haklılık kılıfı giydirmeler, hatta denetim yetersizliğinden ötürü başına buyruk bir kontranın geliştiremeyeceği bir yıkıcılıkla yozluklar etkili oluyor. Her devrim sürecinde buna benzer örnekler bolca yaşanmıştır. Devrimsel gelişmede bilerek veya bilmeyerek, dolaylı veya doğrudan karşı-devrimin beslemeliği ve dayanaklığı yapılmıştır. Hatta bazı devrimlerin tasfiye edilmelerinde ortam karıştırıcıları, yol karıştırıcıları ve sosyal tabanı büyük oranda küçük-burjuvalar oluşturuyor. Ama hızla ajanlaşmalar da buradan ortaya çıkıyor. Bunlar gerçekten bir devrime belki de karşı-devrimin cephe saldırısından daha fazla zarar verebilirler. Bunlar birçok devrimde kazanıldığı halde geriletiyorlar. Hatta kurulmuş bir idari sistemi yozlaştırarak tanınmaz hale getirebiliyorlar. Sovyet devrimi buna benzer birçok deneyin çarpıcı örneklerini teşkil etmektedir. Birçok sol örgütün Türkiye'de de yaşadığı durumlar, çözülüşün ve tasfiyeciliğin nedenlerini daha iyi anlamamıza imkan vermektedir. Kaldı ki partimize dayatılan provokasyonların karşı-devrimle bağlantıları ve dayandığı sosyal zeminler çok açıktır. Uç noktalarına kadar tırmandırılıyor. Buna karşı büyük bir mücadelenin verildiğini ve en büyük zararın burada görüldüğünü günlük örneklerle herkes görüyor.

Devrimle toplumun altüst oluşu sırasında, öncü parti düzeyinde ve toplumsal zeminde ortaya çıkan bu gelişmelere şaşırmıyoruz. Biz sadece bunları göstermekle yetinemeyiz. Devrim lehine tam sonuç almak için yükleneceğiz ve gerçekten de burada en belirleyici rolü öncü oynayacaktır. Öncünün yaşadığı durumlara kesin çözüm getirmek bu nedenle çok önemlidir. Öncü kendi şahsında bir devrimi ileriye ve zafere götürebildiği gibi, görevleriyle oynaması halinde hiç de beklenmedik bir biçimde yenilgiye götürebilir. Parti tarihimizde bu tip kadro ve öncü anlayışlarıyla yenilgiye götürenler, çok iyi niyetli oldukları halde kendi itiraflarında gaflet durumunu yenilgi olarak değerlendiren tutumlara girenler az değildir. Halen de devam ediyor. Bunları kapsamlı ele alıp tedbir geliştirmekten geri kalamayız. Hiç kimse eski yaşam alışkanlıkları, sosyal zeminin ve kemalizmin etkileri veya devrimin zorlukları deyip bu görevlere ters düşmesini dayatamaz. Bunların hepsi suç olarak ortaya çıkar. Bu biçimde kendini ve partiyi kandıran kişi, bilinçli ajandan daha tehlikelidir. Bunun örnekleri bazen kontralara taş çıkartırcasına çarpıcı bir biçimde ortaya çıkıyor.

Bu konuda bizim insanımızın bazı özelliklerini anlamakta büyük yarar var. Aslında insanımız çoktan yenilmiş, kaybetmiş; sadece zincire vurulmamış, zincire vurulmasını gerektirmeyecek kadar ölü bir duruma düşmüş. Zincire vurulmak için güçlü olmak gerekiyor. Seninki ölü ve çürümüşse, ne diye zincire vurulsun? Şimdi bunları birdenbire devrimci yaşamın devrimci etkisi altına alınca, tanınmaz hale geliyorlar. Eskinin kölesi, devletin ve yine geleneklerin bastırdığı kişilik, birdenbire kendini yitiriyor. Zorlaşma olayı bunları değerlere gözükara saldırmaya götürüyor. Örnekler yine çıkmıştır. Neyi nasıl yaşayacağını bilmiyor, neyi nasıl ele alacağını bilmiyor. Bunların hepsi bilinçli ajan değildir. Bastırılmış kişilikler olduğu için fırsat buluyorlar, hırsızdan daha tehlikeli hırsız oluyorlar. Normal bir hırsız hırsızlıkla toplumu fazla vurmaz. Ama örgüt içi hırsızlık çok daha tehlikeli oluyor. Hak edilmeyen yetkiye konmak, yerine getirilmesi gereken göreve ters yaklaşmak, birçok olanağımızı gasp etmek ne-

Devamı 21. sayfada